

ACİLİN ÖYKÜSÜ

2017

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Prof. Dr. Başar Cander

Doç. Dr. Hakan Oğuztürk

AKADEMİSYEN
KİTABEVİ

AKADEMİSYEN
KITABEVİ

© Copyright 2017

Bu kitabın yayın hakkı Acil Tıp Uzmanları Derneğine aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kâğıt ve/veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Tablo, şekil ve grafikler izin alınmadan ticari amaçlı kullanılamaz. Bu kitap T.C. Kültür Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır.

ISBN

978-605-2396-06-3

Yayın Koordinatörü

Yasin Dilmen

Kitap Adı

Acilin Öyküsü 2017

Sayfa ve Kapak Tasarımı

Kerem Acar

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Prof. Dr. Başar Cander

Doç. Dr. Hakan Oğuztürk

Yayıncı Sertifika Numarası

25465

Baskı ve Cilt

Özyurt Matbaacılık, Ankara 2017

Acil Tıp Uzmanları Derneği

Emergency Physicians Association of Turkey

www.atuder.org.tr

GENEL DAĞITIM

Akademisyen Kitabevi AŞ

Halk Sokak 5 / A

Yenişehir / Ankara

Tel: 0312 431 16 33

siparis@akademisyen.com

www.akademisyen.com

Takdim

Sağlıklı bir yaşam, nimetlerin en büyüklerinden biridir. Nitekim bir yeriniz ağrıdığında hayatınızdaki diğer unsurlar ikinci derece önem arz etmeye başlar. O an önemli olan tek şey, ağrınızın azalması ve hastalığınızın iyileşmesi olur. Acil hastalık durumu ise bu isteği iyice belirgin hâle getirir. Günlerce, aylarca çalışıp bir programa hazırlandığınızı, çok çaba sarf edip emek verdiğinizi düşünün. Programdan bir saat önce karnınız ağrıyabilir, böbrek sancınız tutabilir ya da tam programa giderken bir kaza geçirebilirsiniz. Bütün düşünceniz o an için değişir, planlamalarınızın bir önemi kalmaz çünkü acil tıpta planlama olmaz. Acil tıp dominanttır. Devreye girdiğinde diğer faktörlerin hiçbir önemi kalmaz. Acil tıp sadece bu yönüyle değil daha birçok açıdan farklı bir konumdur. Örneğin devasa hastanelerin önünden geçerseniz iki levha görürsünüz, bunlar hastanenin isminin yazılı olduğu levhalar ve acil servis levhalarıdır. Diğer branşlar için böyle levhalar asılmaz. Medyada da acil servisler hep farklı konumda ve ön planda verilir. Bunlar için diziler, filmler yapılır ve bu senaryolarda da konular hep acildir.

Acil servisler toplumun farklı kesimlerini bir araya getiren birleştirici güçlerdir. Bu mekânlarda fakir, zengin, üniversiteli, liseli, şucu bucu ayrımı yapılmaz. Toplumun her kesiminden insan acil serviste bir araya gelir. Acil servislerde yaşananları gündeme taşımak, acil servislere farklı açılardan bakabilmek için yola çıktığımız “Acilin Öyküsü” yarışmalarımız, bitmez tükenmez veriler ışığında giderek büyüyen bir marka hâline geldi. Acil servislerde hastaların yaşadıkları vardır, hasta yakınlarının yaşadıkları vardır, bir de masanın diğer tarafında olanların, yani hizmet verenlerin yaşadıkları vardır. Tüm bu yaşananları acilin öykülerinde görebiliyoruz.

“Acilin Öyküsü” üç yılı geride bıraktı. Bu sene beşinci kitabımızla devam ediyoruz yolumuza. Giderek ilginin daha çok arttığı bu kitap çalışmalarımızı farklı bir boyuta taşımayı da hedefledik. Bu amaçla bu yıl içerisinde öyküleri seslendirmek için Acil TV’de çalışmalarımızı da sürdürüyoruz. Her yönden farklı, kapsamlı ve çok önemli olduğunu düşündüğümüz çalışmamızın gerçekleşmesinde rol alan başta

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı olmak üzere Prof. Dr. Hakan Oğuztürk, Prof. Dr. Mehmet Gül ve Prof. Dr. Zeynep Çakır'a ve tüm jüri üyelerimize ayrı ayrı teşekkürlerimi sunuyor, acil öykülerinin acil tıp gelişimine ışık tutmasını diliyorum.

Prof. Dr. Başar CANDER
ATUDER Yönetim Kurulu Başkanı

Sunuş

Tıp duayenlerinden Sami Zan, “Doktor acilde doktordur.” sözü ile acil tıbbın ne denli önemli olduğunu vurgular. Acil servisler, içinde yaşanan toplumu yansıtan aynalardır. Hastanelerin işleyişini anlamak için acil servislere bakmak yeterlidir. Bu nedenle “Acil servis hastanenin vitrinidir.” denir.

Toplumdaki kişi sayısı kadar öykü vardır acil servislerde. Bu mekânlarda yaşanmış öykülerin çeşitliliğini hiçbir tıp dalında bulmak mümkün değildir. Aynı anda komedinin de dramın da trajedinin de melodramın da yaşanabileceği yerlerdir buralar. Gündem hızlı değişir bu mekânlarda.

Acil tıp; zor, emek ve özveri isteyen bir daldır. Anlatacak çok öyküsü vardır burada çalışanların, hasta olarak gidenlerin, yardım bekleyenlerin. Yani ölümsüz kılınması gereken binlerce öyküye gebedir acil servisler. Acil Tıp Uzmanları Derneği bu amaçla yaşanan öykülerin ölümsüzleştirilmesini gayret edindi ve bir öykü yarışması tertipledi. Acilin Öyküsü 2017 adı altında açılan ve son başvuru tarihi 31 Ocak 2017 olan yarışmaya 163 öykü gönderildi. Dr. İlker Akbaş, Yrd. Doç. Dr. Banu A. Akın, Kevser Akın, Sultan Bedelciğil, Uzm. Dr. Alev Eceviz, Yrd. Doç. Dr. Hasan Erbay, Ferhat Kara, Müjgan Koçak ve Uzm. Dr. Sevgi Yumrutepe’den oluşan ön seçici kurul, kitaba girecek 35 öyküyü belirledi.

Prof. Dr. Başar Cander, Prof. Dr. Behçet Al, Doç. Dr. Atıf Bayramoğlu, Prof. Dr. Zeynep Çakır, Prof. Dr. Mehmet Gül, Doç. Dr. Halil Kaya, Doç. Dr. Hüseyin Narcı, Doç. Dr. Hakan Oğuztürk, Dursaliye Şahan, Doç. Dr. Ayhan Sarıtış ve Prof. Dr. Cengiz Yakıncı’dan oluşan son seçici kurulun değerlendirmeleri sonucunda birinciliği “Yüreğim Yanarken Yüreğiniz Kan Ağlıyordu” adlı öyküsüyle Münire Derindağ ve “Ömürden Bir Parça” adlı öyküsüyle Fatma Çakmak; ikinciliği “Acile Kapı” adlı öyküsüyle Hatice Meraklı ve “Ayaz Geceye Dolan Bir Kucak Hüzün” adlı öyküsüyle Cumali Yıldırım; üçüncülüğü “İmdat” adlı öyküsüyle İsmail Çevik ve “İki Renk” adlı öyküsüyle Kübra Şaman paylaştılar.

Yarışmayı başlatmamızda bizlere büyük destek veren Acil Tıp Uzmanları Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Başar Cander’e, de-

ğerlendirmeleriyle büyük emek harcayan seçici kurul üyelerimize, öyküleriyle yarışmamıza katkı sunan tüm katılımcılarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Acil tıp eğitimine farklı bakış açısı getireceğini umduğumuz bu öyküler, insanoğlu var olduğu sürece devam edecektir. Her yarışmada daha iyiye, daha güzele ulaşmak dileğiyle.

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Doç. Dr. Hakan Oğuztürk

İçindekiler

Takdim	III
Sunuş	V
Yüreğim Kanarken Yüreğiniz Kan Ağlıyordu	1
<i>Münire DERİNDAG</i>	
Ömürden Bir Parça	7
<i>Fatma ÇAKMAK</i>	
Ayaz Geceye Dolan Bir Kucak Hüzün	13
<i>Cumali YILDIRIM</i>	
Acile Kapı	21
<i>Hatice MERAKLI</i>	
İmdat	27
<i>İsmail ÇEVİK</i>	
İki Renk	37
<i>Kübra ŞAMAN</i>	
Acil Aşk	41
<i>Asuman SARITAÇ</i>	
Gökdelen	47
<i>Çağrı Baykal TURĞUT</i>	
İki Biletim Var	51
<i>Çiğdem Karakuş SAPER</i>	
Kapanmayan Kapı	59
<i>Halil AYHAN</i>	
Acilin Tortusu	67
<i>Pınar KAYA</i>	
Bir Umut	73
<i>Muammer HARDAL</i>	

Yağmur	79
<i>Semanur GÖNÜL</i>	
Birkaç Dikiş Atıvereceksin	85
<i>Tayfun AK</i>	
Arı Kovanı	91
<i>Cevriye OYMAK</i>	
Acil Giriş	97
<i>Elif YILDIRIM</i>	
Mucizeler Cesaret Gerektirir	103
<i>Demet TÜRKMEN</i>	
Doğum Günü	111
<i>Adem GÜMÜŞ</i>	
Soluk Renkli Bank	121
<i>Pınar ABANOZ</i>	
Acilin Gecesi ile Gündüzü	127
<i>Fatih ORAL</i>	
Acil Hayat	133
<i>Süveyda SARICAN</i>	
Her Acil Bir Öfke İstasyonudur	137
<i>Nihat MALKOÇ</i>	
Hayat	145
<i>İkbal Hümay AKYILDIZ</i>	
Acil Yumak	151
<i>Alperen TÜRKOĞ</i>	
Yaşamak Meselesi	157
<i>Melike MESTANLI</i>	
Çağrı Merkezinde Bir Gün	163
<i>Pınar ALPAY</i>	

Gecenin Sabahı	167
<i>Cem BAĞDU</i>	
Kurtar Beni Polis Amca	173
<i>Merve EKMEKÇİ</i>	
Bir Küçük Elif Meselesi	177
<i>Aysun ÜNALOĞLU</i>	
Acil Savunma Sanatı	181
<i>Rumeysa Nur BÜYÜKABACI</i>	
Yaşam Öfkesi	187
<i>Efe Uğur EĞİLMEZ</i>	
Ben Kimim	193
<i>Ümit ÇALIŞICI</i>	
Yine Bir Nöbet	199
<i>Berker ŞAHİN</i>	
Son Gün	205
<i>Aşık Ahmet SAĞLAM</i>	
Buz Dağı	213
<i>Hande BABA</i>	

YÜREĞİM KANARKEN YÜREĞİNİZ KAN AĞLIYORDU*

Münire DERİNDAG

“Hastane yolları taştan, Özgür gider yavaştan.” diyerek öpmüştüm eşimi. Son vedamız böyle olmuştu gül yüzlü biricik hayat arkadaşım. Evlendiğimiz ilk gün kendime söz vermiştim; çok iyi bir eş, çok iyi bir baba olacağıma dair. Şu ana kadar da bunu layığıyla yapmıştım. Aslında sahip olduğum her şey benim için çok kıymetli olmuştu; biricik ailem, günümün çoğunu birlikte geçirdiğim arkadaşlarım, iyileştirmek için canla başla çabaladığım hastalarım... Hepsi değerliydi.

Hayata adanmışlığımı düşünürken araç yolculuğum sona ermiş ve her zamanki gibi vaktinde gelmişim hastaneye. Kapının önündeki sandalyeler yine dolmuştu. Artık hastaların birçoğuyla ahabap olmuştuk. 70 yaşındaki İsmail dede beni görünce ayağa kalkmış,

- Günaydın doktorum, demişti.
- Günaydın İsmail dede, yine erkencisin, demekten kendimi alamamıştım.
- Şu ağrılar uyutmuyor ki evlat, deyip usulca oturmuştu yanıma.

Yılların yorgunluğu yetmiyormuş gibi bir de ağrıların yorgunluğunun çökerttiği omzunu sıvazlayıp “Geçecek inşallah!” deyip odama geçmiştim. Bilgisayarımı açıp ekrandaki hasta sayılarına baktığımda yine yoğun bir gün olacağını tahmin edip vakit kaybetmeden hastaları almaya başlamıştım. Kimi ağrılarından çok evdeki gelinini şikâyet etmiş, kimi “Bak bu yaz bizim bağa gelmezsen darılırım.” demişti. Sağ olsunlar hepsi de evladı gibi

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması Birincisi

severdi beni. Ben de onların bu hâminden şikâyet etmez, hem reçetesini yazar hem de naçizane onlara akıl verirdim. Ne de olsa üç günlük dünyaydı; dün, bugün, yarın. Öyle çok şeye kafa yormak ruha da bedene de zarardır derdim.

Daha sekizinci hastadayken acilden bir telefon gelmişti. Apar topar odadan çıkıp acilin kapısındaki kalabalığı yarıp içeri girdiğimde iki ay önce anjiyo yaptığım Veysi dedenin sedyenin üzerinde boylu boyunca uzandığını gördüm. Anestezi doktoru hastayı entübe etmeye çalışırken acilin kıdemli uzmanı da kalp masajı yapıyordu. Monitördeki düz çizgi istikrarlı bir şekilde ilerlerken acı sesi de odayı dolduruyordu. 85 yaşındaydı Veysi dede. Anjiyodan sonra tam iyileşti derken şekeri yükselmiş ve bir aydan fazla yoğun bakımda kalmıştı. Çok çekmişti. Ne eşten ne çocuktan ne torundan yüzü gülmüştü. Hatta dert yandığı günlerden birinde “Emekli param olmazsa çoktan kapının önüne koyardım bunlar beni.” demiş, inceden ağlamıştı. Zihnimde bu hatıraları geçirirken hızla yaklaşmıştım Veysi dedeye. Kalp masajını devralmış, bir saatten fazla hayata döndürmek için uğraşmıştım. Ancak monitördeki düz çizgide en ufak bir kıpırdama olmamış, hepimiz ter içinde kalmıştık. Başımın işaret vermiştim, artık yapacak bir şey yok dercesine. Ruhumdaki yorgunluk bedenimdeki yorgunluktan fazlaydı. İşin en zor kısmına gelmiştik. Uzun cümlelerden daha zordu o iki kelimeyi söylemek. “Maalesef kaybettik.” demek çok zordu.

Alnımda akan ter damlalarını silip kapıda bekleyen kalabalığın karşısına geçmiştim. Bekleyen yakınları arasında bir tek küçük kızı dövünerek ağlıyordu. Diğerlerinin yüzünde üzüntüden çok meraklı bir ifade hâkimdi. Yirmi yaşlarındaki tuhaf giyimli genç, duygusuz ses tonuyla “Dedem nasıl?” diye önüme atladı. Boynundan sol kolun dirseğine kadar uzanan bir dövme vardı. Göğsündeki cılız adalelerini kabartarak herkesten önce önüme atlamasından belli ki ego patlaması yaşıyordu. Derin bir iç çe-

kip o uzun cümleyi kurdum: “Maalesef kaybettik!” Bu sözden sonra alışkın olduğum manzara arşı aşan ağlamalardı. Ancak bu defa öyle olmamıştı. On kadar kişi arasında sadece sabahdan beri ağlayan kızı biraz daha sesini yükselterek ağlamıştı. Şaşkınlığım gitmemişti ki ailenin sözcüsü konumundaki genç “Sen öldürdün dedemi!” diyerek üstüme atladı. İçeriden arkadaşlarım koşarak yanıma gelmiş, yakama yapışan kolları sökmeme yardımcı olmuşlardı. Bu hareketine karşılık birçok şeyi hak ediyordu. Ancak bir serseriyle tartışmak boşa kürek sallamaktı. Polise ve güvenlik görevlilerine bırakıp resmi yoldan bu şahısla muhatap olmak en mantıklısıydı. Hızla odadan çıkıyordum ki göğsüme saplanan bıçak darbesiyle oracıkta kalakaldım. Dondu bedenim, göz bebeklerim, ruhum hepsi dondu sanki. Birkaç bıçak darbesi daha indi terlemiş önlüğümün altındaki yorgun düşmüş bedenime. Acildeki silahsız güvenlik görevlisi canı pahasına bu gözü dönmüşü durdurmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. O an üzerine gelecek herkesi acımasızca öldürmeye kararlıydı, âdeta ölüm saçıyordu. Tehditler savurarak çıkış kapısına doğru kaçmıştı.

Hiç böyle büyük bir bağırışma duymamıştım. Sanki saniyeler içinde bütün hastane başıma toplanmıştı. Doktor Sertaç, “Açılın çabuk, ameliyathaneye haber verin çabuk!” diyordu. Arkadaşlarımın yüzündeki acıyı görecektik kadar aralıktı gözlerim. Nasıl da ağlıyorlardı. Hepsinin dilinden aynı dua dökülüyordu: “Allah’ım bir şey olmasın!” “Ne olur güçlü ol!” sözlerine hıçkırıklar karışıyordu. Göğsümdeki oyuklara olanca gücüyle bası yapıyordu Sertaç. İki yıl önce beraber gelmiştik il merkezindeki bu hastaneye. Ortak yönlerimiz çoktu, dışarıda ve hastanede hep beraber takılırdık. İki lafin belini kırdığımız günlerde geleceğe dair plan yapardık. İkimiz de zorunlu doğu hizmetinden sonra akademik kariyere adım atacaktık. O genel cerrahide, ben kardiyolojide başarılı bir doktor olacaktım.

Bedenimin içinde kusursuzca dolaşan kanım, üç küçük oyuktan dışarı akıyordu. Vücudumdaki kan boşalırken bedenim üşüyor, bir yandan da akan kanın sıcaklığını hissederek ısıniyordu. Ağzımdan akan kanlar konuşmamı engelliyordu. Oysaki “Biricik oğlumu getirin.” demeyi çok isterdim ancak anlamsız sesler çıkardığımın farkındaydım. Şimdi en büyük korkum onu bir daha görememektir. Yirmi yedi ay önce merhaba demiştik bize. Yoğun nöbetler, acil hastalar derken çok az zaman geçirmiştik beraber. Bütün sağlık çalışanlarının çocuklarının kade-riydi bu, uykuda öpülerek vedalaşılırdı onlarla. Uzun nöbetlerin sonunda ise kendimize bile faydamız olamayacak bedenimizle, zoraki gülücüklerle, uykusuz gözlerle vakit geçirmeye çalışır-dık yavrularımızla. Kim bilir görse yirmi dört saatlik nöbetteki çalışmamızı, o bile belki hâlimize acır ve bizim ona söylediği-miz ninnilerle o bizi uyuturdu. Hiçbir şey değil de böyle canla başla çalışırken bir serserinin ellerinde hayatımızın bitmesi en acısıydı.

Gözlerim kapanmış, etrafımda olup bitenleri görmüyordum ama zihnim hâlâ uyanıktı. Çevremde konuşulan her şeyi duyuyordum. Artık yeter diyordu biri. Bunun Seher Hemşire olduğunu daha ilk kelimedede anlamıştım. Bulgar göçmeniydi, kendine has aksanıyla onu tanımamak mümkün değildi. Geçen ay da o, şiddete maruz kalmıştı. “Nereye kadar bu şiddet, ne yapsak yarana-mıyoruz. Hiçbir can güvenliğimiz yok.” deyip içindeki öfkeyi döküyordu haklı olarak.

Nedense sağlık çalışanlarının hastaya söylediği en küçük söz-ler sosyal medyaya düşer, ateşi fitilleyen hasta görüntüleri ise devre dışı bırakılırdı. Birçok kişi de böyle duyum ve görüntüler-den olsa gerek ön yargıyla yaklaşırdı sağlık çalışanlarına. “Para-mızla bize hava atıyorlar.” kelimesini bile defalarca duymuştum acilde. Oysaki en kötü 12 ila 23 yıl arasında bir eğitim görmemiz gerekiyordu bu mesleği icra edebilmek için. Sadece bu eğitimler

de yetmiyordu, her zaman kendinizi güncellenmeniz gerekiyordu. Yeni gelişmeleri yakından takip etmek, makaleleri taramak, kongrelere katılmak bir emek ve zaman gideri gibi görünse de bizler bunu boynumuzun borcu bilir, yoğun çalışmalar arasında birçok yeni gelişmeyi takip etmeye çalışırdık. Olmuyordu işte o ucuz kelimeyi sineye çekmek, biz o paranın her kuruşunu fazlasıyla hak ediyoruz, hatta daha fazlasını bile demek istiyorduk. Ancak bu kelimeleri söylediğiniz anda bir bakmışsınız ertesı gün her yerde sizin görüntüleriniz izleniyor, “Hastaların İçler Acısı Hâli” başlığıyla. Sonra başlarsınız soruşturmalar, savunmalar furyasında boğulmaya. Biri de gelip bizi dinlese, bir isteğiniz bir sorunuz var mıdır, dese. Eminim birçoğumuz gözyaşlarına boğulurduk unutulmuş dünyamızdaki bu ilgi karşında. Nasıl da isterdim bu meslekte yaşanan sıkıntıları, sağlık çalışanlarının ne koşullarda hizmet verdiklerini kamu spotu aracılığıyla gündeme getirilmesini. En çok şiddet olaylarının yaşandığı acil servislere güvenlik önlemlerinin daha da artırılmasını, şiddete kal-kışan kişiler hakkında cezai uygulamaların en üst seviyede tutulup uykusuz, yorgun, yine de canla başla çalışan bedenlerimize saldırmanın öyle kolay olmadığının anlatılmasını. Yine sadece içimden istemekle kalıyorum.

Yaşamak için hayallerimin verdiği sonsuz mücadeleye bednim de eşlik ediyordu. Ancak kararlıydı sanki vücudum bütün kanı bedenimden akıtmaya. Saniyeler içerisinde getirildiğim ameliyathanede ağzımdan gelen kanlar aspire edilmeye devam ediliyordu. Buradaki arkadaşlar da sedyede beni görünce çığlık atmış, az önceki ağlamalardan, feryatlardan geri kalmayan bağrışmalarla canla başla beni kurtarmak için ellerinden geleni yapmaya başlamışlardı. Anlıyordum ki benim kanayan yüreğim kadar kan ağlıyordu yürekleri. Uyutulacaktım birazdan, zihnim de artık bulanıklaşıyordu. Çevremdeki konuşmalar anlamsız sesler gibi geliyordu kulağıma. Gözümün önüne oğlumun ha-

yali geliyor yine, yüzümde akan sıcaklığın bu defa gözyaşım olduğunu düşünüyorum. Vücudum giderek uyuşuyor ve ben sonsuz uykuya dalmamak için dua ediyorum, dünya uykusuna dalarken...

ÖMÜRDEN BİR PARÇA*

Fatma ÇAKMAK

Acil bir yaşam tarzıdır aslında, hayatın bir parçası... Acil servisin tadına vardın mı bir kere kopamazsın ondan. Acili yaşarsın anbean. Ne hayatlar görürsün orada, aslında yaşamın kendisini görürsün. Yirmi dört saate sığdırırsın bir ömrü bazen.

Beş yıllık pratisyenlik hayatımda dokunduğum gönüllerden sonra karar verdim bu işin uzmanı olmaya, bölge hastanesi acil servisinde günde 700-800 hasta bakmaya çalışırken karar verdim. Gerçekten yardıma muhtaç gönüllerde çırpınışlarım sonrası “Allah razı olsun” sözleriydi beni ayakta tutan.

Zordur acilde çalışmak. İnsanlığını unutmak gerekse de çoğu zaman, insansın işte. Bilmez kimse ölen bir hastanın ardından ailesinden daha çok üzüldüğünüzü ya da düşen bir çocuktan daha çok canınızın acıdığını. Gözünden akacak olan damla damla yaşları yüreğine akıttığını bilemez kimse.

Mesai başlıyor işte... İyi geçer, sakın bir gün olur ümidiyle girersin acil servise. Bu sadece bir ümit olarak kalır çoğu zaman. Nelerimiz var acaba? Servis yine tıklım tıklım dolu. Haydi Bismillah...

- İki numaralı sedyedeki hasta gis kanama, hemoglobinin değeri 4, eritrosit süspansiyonu istedik, gelince başlayacağız.
- Dâhiliyenin haberi var mı?
- Sıkıntılı bir hastaları varmış, sonra gelecekler.

Tansiyonları düşük, durumu iyi değil, gözümüz üzerinde olmalı. Yine sıkıntılı bir gün anlaşılan, diye düşünmeye başlar insan. En yakın dostudur iç sesi acil hekiminin. Sık sık konuşur

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması Birincisi

kendiyle, tartışır bazen, dert yanar kendi kendine. O sırada sedye-
de bir kız girer içeri. Yakınları kızıdan daha ajitedir çoğu zaman.

- Doktor yok mu? Yetişin hastam ölüyor!
- Müsaade edin bakalım hastanıza. Ne oldu anlatır mısınız?
- Tartıştıyorduk, birden bayıldı. Elinden geleni yap doktor yoksa... der erkek arkadaşı olduğunu anladığımız kişi.

Vitalleri stabil. Hasta gözlerini kırptırıyor. Hay bir bu eksik-
ti, dersin ama sadece içinden söylersin bunu. O sırada 112 ekibi
girer içeri. Bir yandan boş bir yer ararken bir yandan ardı arkası-
na sıralar cümlelerini.

- Yetmiş iki yaşında kadın hasta, bilinen hipertansiyon hasta-
sı, ani başlayan baş ağrısı ve kusma şikâyeti ile aldık, deme-
ye kalmadan kusmuk olur her yer.

Acilde tiksınme yoktur. Oysa ne nazlı büyümüşdür bizleri
anne babalarımız. Naz falan hikâye olur acilde. Yoktur öyle bir
lüksün çünkü.

- Tansiyonu kaç?
- Tansiyonu 220/130.

Hızlı bir fizik muayene sonrası hızlı bir şekilde hastayı stabil-
leyip beyin CT'sini görmek istersin. Triaaj seslenir o sırada:

- Hocam ÜSYE'ler birikti, yer yok ve kapıda kavga çıkarı-
yorlar, şu kenarda onlara da bakıverseniz.
- Peki, şu acil hastaları bir çözelim, sonra onlara bakacağım.

CT'si çekilmiş. Haydi bakalım. Bu olmamalıydı. Ventriküle
açılmış intrakraniyal kanama. Teyze ne kadar şanslı acaba?

- Doktor hanım!
- Bir saniye işim var.
- Ama anne...
- Kızım...

Doğru ya, anneydim ben. Üç tane tatlı yavrum vardı benim.
Nöbetteyken anneannesine bırakıyordum onları. Ah! İyi ki var şu
anneler. Ortanca olan, iki buçuk yaşında, oğlum bronşit olmuştu.

“Anne gitme!” demişti ama “Gitmeliyim” diyerek ilaçlarını verip babasına bırakmışım. Büyük kızım iyiydi şükür. “Yarın geleceğim, uslu dur.” deyip onu da bırakmışım babasına. O da “Gitme” demişti, “Gitmesen olmaz mı? Benim çok ihtiyacım var ama sana.” Haklıydı. Daha beş yaşındaydı, ihtiyacı vardı bana. “Ama oradaki hasta çocukların daha çok ihtiyacı yok mu?” demiştim. “Doğru anne” demişti gözleri dolu dolu olarak. “Düşen çocukların daha çok ihtiyacı var sana. Git o zaman ama yarın mutlaka gel.” “Peki” demiştim. O anne olmuş, ben çocuk olmuşum. En küçük kızım bir yaşında. Öpüp koklayıp vermişim anneannesine. Gitme der gibi bakıp ağlamıştı arkamdan. Ayakkabılarımı giyip arabaya kadar ağlamışım yine, her gün yaptığım gibi. Sıradanlaşmıştı benim için gözyaşlarımı yüreğime akıtmak. Ama hâlâ ilk günkü gibi acıyordu canımı.

– Ateşini düşüremedim. 39 derece oldu. Kulağı çok acıyormuş. Sen gittiğinden beri ağlıyor, dedi eşim.

Yüzüne baktım, kızım bana bakmıyordu bile. Küskündü anlaşılan. Kafamı kaldırdım, servise şöyle bir baktım. Çıkamazdım ki servisten.

– Servisim çok yoğun, sen KBB servisine götürsen olur mu, diye sordum.

Beni anlıyormuş gibi yaparak kafasını salladı ve gitti. Üzülmeliydim. Yüreğim burkuldu, gözlerim dolacak gibi oldu ki bir ses duydum: “RES var!”

En kötü andır bir acil çalışanı için o an. Elindeki her şeyi bırakıp en hızlı olman gereken zamandır resüsitasyon anı. Ben mi koştum yoksa yer mi kaydı ayağımdan bilmiyorum, resüsitasyondayım şimdi. Daha 39 yaşında polis memuru. Üç gündür göğüs ağrısı varmış. Bu gün ofiste göğüs ağrısının artması üzerine arkadaşlarının ısrarı ile devlet hastanesine götürülmüş. Orada çekilen EKG’si yaygın anterior MI. Ambulansta konuşup arkadaşlarıyla şakalaşıyormuş bile. Tam acile girişte fenalaşmış.

- Ritim bakalım. Nabız yok. CPR’a başlayalım. Eş zamanlı entübasyon.
- Ritim ventriküler fibrilasyon.
- Defibrilatörü hazırlayın. Açılın, çakıyorum!
- CPR’a devam.

Bir ekip işidir resüsitasyon. Hemşiresinden triajına, sağlık me-murundan personeline, doktorundan intörnüne herkes tek vücut olur. Herkes tek şey düşünür, o da elinden gelenin çok çok üstünü yapabilmek. Herkes aynı duygudadır: Çok genç, hasta dönme-li. Eşi de hamile üstelik. Baba olacak. İlk çocuklarıymış. Vatani korumak için hayatını ertelemiş. Babasız doğmamalı o çocuk...

- Nabız var, hasta döndü. Haydi çok çabuk anjiyo çıkaralım hastayı.
- Nabız gitti. Tekrar VF.
- Hazır olun, çakıyorum!

Boncuk boncuk dökülür terler. Dışarıdan hastanın yakınları-nın sesleri geliyor. Ağlıyorlar.

- CPR’aya devam. Çok genç, bizimle kal, ne olur!

Çok zordur ölüm ile yaşam arasındaki çizgide savaşmak. Hele bir de hasta genç oldu mu. Nefes olmak istersin ona. Kalp olmak istersin. Elinden gelse çıkarıp canından can vermek istersin.

- Döndü, haydi hızlı, anjiyo gidiyoruz!

Kimin rekoru vardır acil servis ve kardiyoloji yoğun bakım ara-sındaki mesafeyi en kısa sürede kat etmede bilemezsin ama çok hız-lıdır. Koşarsın, koşarsın, yol bitmez. Gözün monitörde, boncuk boncuk terlersin yine. Hiç düşünmeden kendini hızla giden sedye-nin üzerine atıp çoğu zaman CPR bile yaparsın yolda, arrest olan hastaya. Yeter ki o dönsün, nefes alsın yeniden, vakit kaybetmesin.

- Anjiyo hazır, haydi alalım sedyeye.

Anjiyo yapılırken sanki anneni, babanı beklersin orada, yeter ki dönsün diye dualar edersin, kimse bilmesin de. Candır uğraştı-ğın. Hiçbir şeye benzemez.

- Anjiyo bitti. Gayet başarılı idi. Hastayı alabilirsiniz.
- Hasta entübasyonu tolere edemiyor. Hasta uyanıyor. Vital-leri stabil. Haydi extübe edelim.

Bu kadar mıydı, sahiden dönmüş müydü? Olmuş muydu? Bu defa yakınlarına en nefret ettiğim haberi vermeyecektim. Maalesef hastanızı kaybettik, derken kaç kere ölmek istemiştim. Gözlerimin içine ne olur diye bakan eşe, evlada “Elimizden geleni yaptık ama maalesef kaybettik.” demeyecektim. Mutluydum. Çocuklar gibi şendim denir ya, öyleydim işte. Sanki yeniden nefes alan bendim. Soğuk bir elin elime dokunmasıyla irkildim. Öksürüyordu hastam, uyanmıştı. Bir şeyler demeye çalışıyordu.

- Allah razı olsun hocam, diyebildi.
- Yorma kendini.

Acile dönme vaktiydi şimdi. Tüm ekip iyi iş çıkarmıştık. Bitmek bilmeyen koridorlarda acile doğru uçtum âdetâ. Kızım, kızım nasıldı acaba? Bir de kızım vardı ya benim. Acile ulaştığımda kapıda babasının kucağında beni bekliyordu.

- Otit olmuş. Endişelenmene gerek yok.
- Kızım, Belma’m niye bakmıyorsun bana?
- Kulağım çok acıyor ve sen yoksun. Git başka çocukların annesi ol. Beni sevmiyorsun. Onları daha çok seviyorsun zaten.

Nefesim kesildi. Ölüyorum sandım. Çok zordur anne olmak. Çok düşünmüşümdür hangisi daha zor diye; anne olmak mı yoksa doktor olmak mı? Ama ayıramamışımdır ikisini birbirinden. Anne olmak gibidir aslında çoğu zaman doktor olmak. İkisi de özveri ister, ikisinin de mesaisi yoktur aslında.

- Yarın geleceğim söz, diyerek öpüp koklayıp ayrıldım kızımın yanından.

Çok sonra anlatmaya çalıştım kızıma; eğer onun yanında olsaydım o anda, daha doğmamış bir bebeğin babasız kalabileceğini. Anlar gibi yapmıştı “İyi ki oradaymışsın anne, annesiz

babasız kalmasın hiçbir çocuk.” demişti her zaman olduğu gibi yaşından olgun davranarak.

Zordur aslında doktor çocuğu olmak. Daha kundaktayken fedakârlık yapmayı öğrenir doktor çocukları. Hayat kurtarabilsin diye anne babaları, çoğu zaman vazgeçmek zorunda kalırlar onların ilgilerinden. Daha erken büyürler, olgunlaşırlar yaşıtlarına göre.

Bitmez ki acilin kargaşası... Aaa, o da ne? Vahdettin amca gelmiş yine. Vahdettin amca KOAH hastası, eşini çok önceleri kaybetmiş, evlatları da yanında yok, yalnız yaşıyor anlayacağınız. Erzurum soğuk şehir. Biraz ısınacak, yalnızlık giderecek, biraz oksijen alacak ve gidecek. Kimilerine aile olur aslında çoğu zaman acil servis, dışarıdan çok gözükmese de bu hâlleri.

Bitmez ki acilin hikâyeleri... Gün biter, kalem biter, kâğıt biter, ömür dahi biter ancak bitmez acil servis hikâyeleri. Çünkü acil, hayatın kendisidir aslında.

AYAZ GECEYE DOLAN BİR KUCAK HÜZÜN*

Cumali YILDIRIM

Gecenin karanlığını kıran beyaz bir örtü... Çam ağaçlarının kartpostallık görüntüsü... Yeşilin beyazla bütünleştiği muhteşem an... Uzun bir zamanın bekleneni olan kar, davetlilerini de yollara dökmüş durumda. Pencereyi gören parkın içi büyük küçük herkesin buluşma mekânına dönmüş. Uzaktan uzağa fırlatılan kartopları... Parktakilerin kimisi boylu boyunca uzanmış, kimisi de hazırladığı kar kütlesini kardan adam yapmak için uğraşılıyor. Parkın yakınındaki tatlıcının tiz çığlıkları birçok kişinin odak noktası hâline geliyor. Elindeki maşayı vurduğu tepside çıkan ses, dikkatleri o tarafa çeviriyor. Keşçesini daldırıp aldığı ince hamuru kızgın yağla birleştirip kısa sürede pişirerek şireyle buluşturunca değmeyin gitsin... Müdavimleri vardır bu gencin. Soğuk havanın en iştah açıcı lezzeti ne de olsa.

Geceyi yırtan bir ses... Şimdilik derinden... Kısa bir süre sonra ses ve görüntü aynı kare içinde. Bir ambulans... Kar ve ambulans... Ambulansın kendine özgü, önceliği “acil” olan sesiyle bu hoş manzara silikleşiyor. Bu ses, beni de götürüyor peşi sıra. Gecenin ve kar kütlesinin içinde kayboluyorum. Kar inceden yağmaya devam ediyor. Karın ahenkli senfonisi ambulansa eşlik ediyor. Nereden geldiği belli olmayan keskin bir rüzgâr... Kar duruyor. Ve ben... Geceyi süsleyen beyazlığın ardındaki kara geceye dönüyorum. O ayaz geceye...

Okul pansiyonundaki yorucu bir gün sonu... Kar ayazlı bir gecenin kucagında... Yollar buz pisti sanki. Odayı dolduran bir

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması İkincisi

telefon sesi... Bazen o kadar acı çalar ki, hissedersiniz olacakları. Başlı belalı akşamların habercisidir bu acı ses. Ürkek adımlarla ilerleyip soğuk bir elle tuşa dokunabildim.

- Ahmet, yetiş! Ablanı ambulansla götürüyorlar.
- Ne oldu?
- Yine astım ama bu seferki bir başka.
- Tamam, diyebildim gücüm yettiğinde.

Bir çırpıda hazırlanıp çıktım pansiyondan. Dışarı çıkmamla ayazı yüzüme yemem bir olmuştu. Ayakta durmanın güç olduğu yolda koşar adım ilerliyordum. Aklım, ne ayaklarıma ne de bedenime galebe çalabiliyordu. Düşünme özelliğimi yitirmiş, donuk bir et parçasına dönmüştüm. Nedense böyle durumlarda soğukkanlı olamıyordum. Soğuğun etkisiyle nefes alışlarım yavaşlamış, ciğerlerimde bir baskı hissetmiştim. Heyecanımın verdiği baskı da buna sebepti. Birkaç adım daha atabildim güçlükle. Ve caddedeyim. Bir taksi... Zor anlarda nedense hiç bulunmaz. Araçların durur vaziyette gittiği caddenin karşısına geçtim. Şuursuzca her yanı tarıyorum. Ama yok... Birkaç dakika sonra bir taksi... “Dur” diyorum savruk bir şekilde. Biniyorum. “Devlet hastanesi... Hadi, çabuk!”

Yollar buz pisti... Şoföre bir şey diyemiyorum sonrasında. Adam da kendince haklı, can taşıyor sonuçta. Binbir güçlükle ilerliyoruz. Yıllar geçiyor aklımdan, sıralanmış lambaların loş ışıklarını bir bir geçerken. Zorlu bir yaşantı... Sert mizaçlı bir babanın baskıyla büyütülmüş çocukları... En zorlusunu büyükler mi yaşarmış ya da en çok darbeye büyükler mi maruz kalırmış? Nezahet... Ablam yaşamıştı talihsizlikleri. Evlilik bir kurtuluş sayılırdı ama nafiye. Hafif aksayan ayağına, bir omzu diğerine göre daha aşağıda olan koluna bir de acı dolu bir hayat yükü eklenmişti. Kocasının da aksayan ayağı vardı ama babamın aksayan tavırları kadar zor gelmezdi. Bir ömrün vurgun yemiş yıllarını tüketti hep. Sade yaşantısının faizli ödemelerine mecbur kaldı.

Hastalıklar... Aşırı kilo, astım ve kalp... Şoför uyardı. “Geldik ağabey.” Aceleyle parayı uzatıp hastanenin aralanmış demir kapısından içeri girdim.

Sıra sıra dizilmiş çam ağaçları... Her birinin üzerinde kar parçaları... Rüzgâr savuruyor etkisi altına aldığı kadarını. Bir ikisi de yüzümü yalayıp geçiyor. Adımlarım biraz daha uysal. Korkuyorum herhâlde. Kilit taşların üzerindeki buzlara gücüm yettiğince dikkat ediyorum. Aklım ablamda. Merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak adımlıyorum. Acilin kapısında bizden bir grup... Anam, ah yüreği yangın yeri biçare anam... Boynuna sarılıyorum.

- Ne oldu anne?
- Akşam bir anda rahatsızlandı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Ambulansı çağırdık.
- Şimdi nasıl?
- Biraz daha iyi.

Yüreğime bir ferahlık geldi. Yoğun bakımın önünde kendinden geçmiş, gözleri yuvalarında kaybolmuş, benliğini içine hapsetmiş şekilde duran biri var. Babam... Yine kendi başına ama daha güçsüz. Yanına gidiyorum.

- Durum nasıl?
- Şimdi biraz daha iyi.

Doktorun yanına gidiyorum. Babacan bir adam, insanın nefesine kuvvet verecek mizaçta.

- Doktor bey, nasıl hastamız?
- Nezahet mi?
- Evet.
- Durumu halen kritik.
- Neden olmuş?
- Soğuk havaların astım hastaları üzerinde etkisi çok. Zamanında önlem alınmış olsaydı bu kadar ağır bir duruma dönüşmezdi. Hastanemize getirildikten sonra hızlı bir şekilde

bronkodilatör ilaç inhale edildi. Solunum yolunu normale döndürmek için damardan ilaçlar veriliyor. Amaç hastamızın sakinliğini sağlamaya çalışmak. Bu saatten sonra durumunu kontrol edeceğiz, burada yapacak bir şey kalmazsa araştırma hastanesine sevk edeceğiz.

- Ablamı görebilir miyim?
- Kısa ama...
- Tamam, deyip uzaklaştım.

Yoğun bakım odasına girdim. Kolunda serum, ömrü uzunluğundaydı; burnunda nefes alışverişini kolaylaştıracak destek bulunuyordu. Görmedik hayatımızda böyle durumları. Olağan olsa da bize bir numara büyük geldi. Yanına usulca yaklaştım, elimden sıkıca tuttu. “Ölüyorum!” dedi. Evet, bir kelime: “Ölüyorum!” “Ne diyorsun sen?” dedim, dik duruşumla. İşin aslı ondan daha kötüydüm. Hiç böyle görmemiştim. Nefes alışverişleri o kadar kısaydı ki... Ara vermeksizin devam ediyordu. Ağır gövdesi, ağır bir imtihandan geçiyordu. Hemşire hanımın uyarısıyla dışarı çıktım.

Ölüyorum... Bu nasıl bir sözdü. 45 yaşındasın sen. Korkudan olmalıydı. Tekrar bizimkilerin yanına gittim. Durum fena değil diyordum yakınlarıma. Fena değil... Bekleyiş hep birlikte devam ediyor. Dakikalar sayılıyor. Zaman bu kadar mı ketummuş? İnsan yaşadıkça anlıyormuş ayrıntıları. Takvim yapraklarını bir bir devirmek sanıyormuş hayatı yaşamayı. Hastane koridorları insanın üstüne gelirmiş. Hastanenin kendine has kokusu varmış, üzerine sinermiş, soğukmuş her yanı. Hastadan mı kaynaklanır hastaneden mi, bilemezsin. Ya da hastalığın soğukluğu mu desem? Burnu havadakilere, yan bakanlara da iyi gelirmiş. Kısa hayatın ağır borçlusu olduğunu hatırlatırmış. Birçok geçmiş işte...

Zaman akıyor. Hemşire hanım çağırdı bizi. İki adım ettik yoğun bakımın önünü. Hastamız kendine gelmişti biraz. Nefes alışverişleri az da olsa düzelmişti. Herkeste bir sevinç... Kısa bir

görüşmeden sonra dışarı çıktık. Bunca adamın burada kalması gereksizdi. Babamla ben kaldık.

Uzun bir gece başlıyor. Yan tarafımızda inleyen bir hasta... Sigaradan dolayı ayak parmaklarında dayanılmaz acılar yaşıyor-muş. Bembeyaz uzun saçları içine çökük avurtlarını kapatıyor. Yüzünde küçük yara izleri, ayak parmakları morarmış durumda. Doktorlar yarın hastanın parmaklarını keseceklermiş. Kısa bir dalgınlıktan sonra babam gözüme takıldı. Birkaç saat onu de-rinden etkilemişti. Uzakları seyreden boş gözleri vardı hastane duvarlarında asılı. Yenik düştüğü yıllara mı gezinti yapıyordu bi-linmez ama kısa güne dair pişmanlık taşıdığı belliydi. Konuşmak istemiyor, düşünmekle yetiniyordu. Sinirlendiği zaman dudak-larını yara edecek kadar kemirir dururdu. Hayıflanması kendi-sineydi. Bazen yoğun bakımın kapısına kadar gidip göz ucuyla görüp geliyordu.

Yine gözler yoğun bakımın kapısında... Hemşire avazı çıktığı kadar bağırıyor:

– Doktor bey çabuk, hasta şoka girdi!

Bir iki adımda oradaydık. İki doktor içeri girdi. Biri ilk dok-tor... Kapı aralığında gördüm, çırpınıyordu ablam. “Ölüyorum!” demişti. Hemşire bir hışımla dışarı çıktı.

– Ambulans! Ambulansı hazırlayın!

Kısa bir süre sonra doktor da yoğun bakımdan çıktı.

– Ne oldu doktor bey?

– Hasta kalp krizi geçirdi. Şimdi normale döndü. Hemen sevk ediyoruz.

Babama baktım. Dağ gibi duran adamın eli koynunda kal-mıştı. Gözlerinin akı kırmızıya dönmüştü artık. İnce bir gözyaşı aktı yanağına doğru. Sedyeye alındı ablam. Sanki hayat emaresi göstermiyordu. Boylu boyunca uzanmıştı. Koşar adım ambulans geldi, babam ambulansın önünde, ben arka taraftayım. O acı çığlık yeniden duyulmaya başladı. Doktor ve hemşire, ablamın

başında... Canla başla bir savaş, can kurtarma adına. Hiçbir şey söyleyemiyorum, bir şey de anlamıyorum. Biliyorum ki bu insanlar bizden daha gayretli ve fedakâr. Ambulans şoförü öyle süratli ki... Kendisi de can taşıyor ama candan da öte bir can var. Sanki verilmiş bir söze birebir bağlılık var. Yeniden bir şeyler oluyor. Şaşırmış durumdayım. Doktor yine kalp masajı yapıyor. Yine çırpınışlar var. Kalbine inen her el baskısı yüreğimi yerinden oynatacak şekilde. Bir yandan da şoföre bağıyor: "Daha hızlı!" Arabanın tekeri sanki yeri görmüyor, yalayıp geçiyor. Yaşanmışlıklar geçiyor aklımdan. 15 dakikalık yol saatlere eş değer. Doktor kalp masajını kesmiyor. Bir an duruyor. Bitti mi her şey? Hayır... Doktorun yüzünde tebessüm... Sanki yüreği avuçlarında, heyecandan uçmasın diye tutuyor. Kendine gelmişti ablam. Bu ikinciydi, sanki bir mucize.

Ambulans bir an yavaşlıyor. Bir yokuşu tırmanıyor. Gelmiştik. Ambulansın kapısının açılmasıyla sedyenin yere inmesi arasında anlık bir zaman dilimi... Hemen acile alındı. Bir koşuşturma yine acilin içinde son buldu. Bütün vücudunu duvara yaslayarak diz kapaklarını katlayıp yükünü oturarak atmaya çalışan babam... Ambulans ona da hararetle gelmişti. Baş ellerinin arasında kaybolmuştu. Yoğun bakıma alınmıştı ablam. Yine hareketli saatler yaşanıyordu, belliydi. Kısa bir süre sonra doktor yanımıza geldi. Durumun ciddi olduğunu haber verdi. Ambulansta iyi iş çıkarılmış, dedi ama kritik bir süreç yaşanıyor. Saatleri bir bir tüketiyorduk. Gün ışımaya başlamıştı artık. Gece kızının iyi olduğunu gören anneme ne cevap verecektik; neyi, nasıl anlatacaktık? Kapıda doktor görüldü ve detayları anlattı.

- Birkaç defa kalp krizi geçirmiş. Buraya getirildikten sonra bir daha kriz geçirdi. Beyne bir süreliğine oksijen gitmemiş. Hasarın ne boyutta olduğu sonra anlaşılacak.

Korkulan olmuştu. Ablam reanimasyon yoğun bakım ünitesine alınmıştı. Artık bilinç yoktu. Dönenler varmış bu durumdan. Küçük rakamların içinde boğulduk. On beş günlük yoğun bakımda beyin ölümü gerçekleşen bir ablam vardı. Unutmuş muydu yaşadığı her şeyi ve herkesi? Beyin ölünce hatıralar da mı ölüyordu? Benim en iyi bildiğim organlarının başkaları tarafından yaşatıldığıydı.

Parka bakan pencereimde yine gözlerim... İnsanlar doyunca keyfini çıkarttı karın. Geceye çöken ayaz, neşeli yüzleri dağıtmıştı. Zemherinin hükmeden kararlılığını iliklerine kadar yaşıyor herkes. Elleri ceplerinde, atkısını boynuna sıkı sıkı dolayan biri, soğuşun tasvirini yapmak için yetiyor. Adamın biri; bir koluyla oğlunu, diğeriyle karısını sarıp sarmalayarak hızlı adımlarla ilerliyor. Sokak yavaş yavaş sessizliğe bürünüyor. Hızlı adımlar bir an önce eve ulaşmak için...

Biliyorum, sen yuvanı bırakıp gittin ama başka yuvalarda, başka canlara can oldun. Mezarın karla örtülü. Ayaz gecelerin keskin soğuşu artık üşütmez seni. Ruhun şad olsun!

ACİLE KAPI*

Hatice MERAKLI

Babamın vefatından sonra ikinci defa yolum düşüyor hastaneye, ayaklarım geri geri çekse de giriyorum acilin bulunduğu istikamete arka taraftan. Şehrin orta yerine geçen yıl dikilen bu heyula gibi bina, her defasında ayrı acılar veriyor ruhuma. Burunda hortumuyla sancılar içinde kıvranan babam geçiyor bir kez daha gözlerimin önünden. Acısını dindirmek için hiçbir şey yapamadığımız babam.

Kırıyorum direksiyonu acil tarafına ama her zamanki gibi yine park edecek yer yok. Düşünüyorum da bu araçlar sittin senedir buradalar galiba. Sahi hiç mi yer bulunmaz bir acilin kapısında? Bu acil hastalar senelik yatışa mı geliyorlar ki parklar her zaman dolu? Ayrıca bu hastane neden şehrin göbeğine yapıldı, yok muydu Allah'ın bir dağı bu memlekette? Yetmezmiş gibi bir de bu sağlık kompleksinin kalabalığı yükleniverdi karmaşık sokaklara. Kim yaptı bu projeyi şehrin dar sokaklarına ve tarihi dokunun bu kadar yakınına? Bir buluversem o mimarı, mühendisi, onaylayan bürokrati, siyasetçiyi, çat diye yapışacağım kulağına. Kimin umurunda sanki benim gibi bir kapı pencere ustasının düşünceleri. Büyük abiler böyle uygun görmüşler. Park yerini hesaba katmak, hak getire. Allahtan doktorların, hemşirelerin, bilumum personelin parkı düşünülmüş, yoksa düşünsenize doktor nerede? İki sokak ötede aracını park ediyor efendim, yetişir nasılsa ameliyatın onuncu dakikasına mı olurduk bilemiyorum.

Kendim gelsem sorun değil, hatta bir hasta getirmiş olsam o da mesele değil, alır kucağıma götürürüm, genciz evelallah! Ama

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması İkincisi

koca kapı, nasıl yüklenir gelirim beş yüz metre öteden. Bana bu kapıyı sipariş eden hastane sorumlusunun bir planı var mı acaba ya da bu binayı planlayan mimar acile kapıyı neden daha önce hesaba katmamış? Azizim niye kimse işini baştan doğru düzgün yapmaz bu memlekette? Sahi nasıl geçecek bu kapı kapılardan, daha da ötesi acil araçlardan, hastalardan? Kafamda on dakikada on çeşit plan yaparken arkadan ambulansın sesi daldığım bu müt-hiş hayale son veriyor.

- Çekilsene kardeşim, diyor, bir hasta bakıcı. Fesuphanallah, kendi yetmezmiş gibi bir de kamyonu sokmuş acilin kapısı-na, sen burayı atölye mi sandın?

Şimdi bir de buna laf anlat, ama önce ambulansa yol vermeli, doğru çıkışa! Bir tur sonra belki bir acil hastası yorulur da eve gitmek ister, ben de park ederim. İkinci turda kapıya yanaşıyo-rum geri geri yaparak. İki çırak bir de ben, bir de durumu görüp yardıma koşan birkaç acil yakınıyla indiriyoruz kapıyı kamyo-netten.

- Sırası mı şimdi, diye söyleniyor kafasını tutup acile giren bir hasta yakını.

Saat 22.00 suları. Güç bela sürüklüyoruz kapıyı acil muayene odasına doğru. Daha önceden ölçüsünü aldığım için biliyorum yerini bu kez. Bir de şu ekose etekli abla azıcık çekilirse, sıra-sını kapacağım sanıyor herhâlde. Biraz bekle diye işaret veriyor orta yaşı geçkince bir pratisyen içeriden. Anlaşılan şef o bu ak-şam. İki kişinin zor zapt ettiği küfürbaz bir çocuk, iğne olmaya ikna edilmeye çalışılıyor. Hemşire ablanın tüm nezakette kalma çabaları boşa gidince tekdirler başlıyor bu kez. On dakikalık mücadelenin sonunda asayiş berkemal. Çocuk kıpkırmızı, ter içerisinde kalmış anne babası. Bir daha gelmem diyen yaramazı feryat figan çıkarıyorlar kapıdan. Tamam diyorum, şimdi başla-rım. Daha makınayı fişe takıp Bismillah der demez teyzenin biri dokunuveriyor omuzlarıma.

– Bu sesi mi çekeceğiz bir de bu kadar baş ağrısıyla?

Doktora bakıyorum, devam der gibi bir işaret yolluyor başıyla. Anlaşılan teyze arıza çıkaracak, hemen alıveriyorlar içeriye. Çiçekli mavi bluzunun lastikli kollarını yukarı sıvamaya çalışan teyze, bana babaannemi hatırlatıyor. Hani inek sağmaya giderken elinde bakır kovasıyla yürüyen babaannemi. Ne inek kaldı ne tavuk ne de babaannem diye iç geçiriyorum acilin curcunalı ortamında. Babaannem nereden çıktı şimdi? Ruhu Fatiha çekti her hâl, eve gidince bir Yasin okuyayım. Çok zamandır açamadık mübareğin kapağını. 22'ye 16 diyor, tansiyon aletini kulağından çıkarırken göreve yeni başladığı her hâlden belli kâküllü hemşire. Teyze lastikli bluzunun kollarını indirmeye çalışıyor sedyeden doğrulmaya çabalarken. Muhtemelen bir dilaltı çözer şimdilik sorunu diyorum kendi kendime, vidayı tutturmaya çalışırken. Az sonra alır götürür yakınları.

– Biraz uzansın müşahedede, diyor pratisyen hekim, belki geceyi burada geçirebilir.

Tutturamadım, benden doktor olmazmış diye düşünürken kaytan bıyıklı, siyah deri ceketli yakını uzatıveriyor teyzeyi müşahede odasındaki yatağa. Bir başka hastanın mafya kılıklı yakını yanımdan süzülürken kesif bir sigara kokusu kaplıyor ortalığı. Tam işe kaptırmışken kendimi acı bir ambulans sireniyle kapıya yöneliyor gözlerim, bir trafik kazazedesi, bir Roman vatandaş var görüntüde. İnsan bu hâle nasıl gelir kardeşim, bu kadar kan hangi tarafımızda saklı? Yakınları perişan, acil ana baba günü. Doktor tüm acilleri (!) çıkarıp kazalıyı alıyor içeriye.

Yarım saat sonra benim hiltinin gürültüsü bastırıyor tüm konuşmaları, iniltileri, salonda açık olan televizyonun sesini... Derken bir sarhoş getiriyorlar ambulansla, yaka paça indiriyorlar sedyeden, görevlinin kollarında öteye beriye laf yetiştiriyor hafiften mahalle ağzıyla. Ömrümde bunlar kadar dobrasını görmedim.

- Bırakın beni abi, ölmek istiyorum, kapısına kadar gittim o vefasızın açmadı, dinlemedi bile. Allah aşkına sen söyle abi çok mu kötü adamım ben?

- Estağfurullah, diyor acil tıp teknisyeni sarhoşu sürüklemeye çalışırken. Sen iyi bir abimizsin, kötü olsan bu kadar vefalı olabilir miydin? Neredeyse ayda bir ziyaretin olur bizlere!

Bir mide bulantısı ile ortalığı şenlik alanına çeviriyor bizimki.

– Temizlik görevlisi nerde kaldın be kardeşim?

Teyzeyi çıkarken görüyorum kapıdan.

– Sırası mıydı şimdi, diyor teyze. Bu sarhoş da ne zaman gelsem burada.

Bu esnada kapının kasasını yerleştiriveriyorum yerine. Bir Suriyeli genç iliştiriyor gözüme, serum takmışlar. Eczane diyor, ilaç diyor doktor ama nato mermer. Azıcık Arapça biliyorum (!) yaklaşıyorum yanına.

– Müsteşfa, diyorum.

Meriz hasta mıydı ilaç mıydı? Sökeceğim az kaldı bu Arapçayı. Kara gözlerini gözüme dikip “Ben anladı ama para!” diyor Şaban filmlerindeki gibi ceplerini ters yüz ederken. Ortalık buza kesiyor bir anda, hâlbuki cep astarı dışarı çıktığında ardında bir gülme repliği gelmesi gerekmez miydi? Takıyorum bu esnada açılır kapanır cinsinden olan teknoloji harikası kapıyı yerine, son düzeltmeler kaldı. Sesi kısık olan televizyondan son dakika haberleri geliyor bu esnada, bakıyorum tüm gözler oraya çevrilmiş durumda. Bu kadar sesin bir anda kesilmesinden anlamalıydım bir tuhafılık olduğunu. Boğaziçi Köprüsü’nde bir hareketlenme var, hay Allah bu vida nereye gitti şimdi! Bomba alarmıdır herhâlde diye düşünüyorum, malum ortalık karışık. Her gün bir yerlerde bir olay, çevremiz ateş içerisinde. Çok geçmeden Başbakanı görüyorum televizyonda, “Bir kalkışma var, araştırıyoruz sebebini.” diyor. Ani bir uğultu başlıyor acilde, kalkışma ne ki? Az sonra bir uçak sesi duyuyoruz, büyük bir gürültüyle geçiyor

tepemizden, tankları görüyoruz sonra televizyonda araçları biçerken. Hayal görüyorum galiba deyip gözlerimi ovuştururken, tüm acil hastaların aynı hayalle yerlerinden fırladıklarını fark ediyorum. “Darbe oluyor!” diye bağılıyor trafik kazazedesinin yakını. Az sonra koca salonda sadece onlar kalıveriyor zaten, bir de ben, acil kapı teknisyeni.

Parklar boşalıyor bir anda, bir ben bir ambulans bir de trafik kazalı Roman vatandaşın yakını kalıveriyoruz ortada. Tamam, diye işaret veriyor orta yaşı geçkince doktor. “Bu böyle kalsın, hemen git buradan, acil az sonra gerçekten acil olacak, kapıya ne hacet şimdi!”

Aklımdan kelimeler hızla geçiyor; darbe, tank, asker, ateş, uçak... Kırklı yaşlarımin başındayım; hatırladığım birkaç darbe karesi, postal, havalı bir subay ve asayiş berkemal (!) Evde çocuklar uykuda, hanım yalnız, eli ayağına dolaşmıştır şimdi. Hemen aramak lazım.

- Alo Şükran, tamam canım korkma! Allah’ın izniyle olmayacak bir şey, bu millet ne badireler atlattı. Biliyorum Şükran, her gün darbe olmuyor ya, hepimiz şoktayız. Gelemem Şükran, korkak mıyım ben, bak gelirsem bir daha o çocukların yüzüne bakamam. Şimdi hakkını helal et, benden yana helal olsun, evlatlarım sana emanet. Razıyım ben senden Şükran, iyi bir koca değilim tamam ama kötü de değilim be Şükran. Kapatıyorum şimdi, dua et sen. Varsa göreceğ günümüz görüşürüz inşallah.

Telefonu kapatıp çıraqlara bakıyorum. Çocuklar şaşkın.

- Ne bakıyorsunuz oğlum, korkuyorsanız eve gidin.
- Ne korkması Salim abi, muhallebi çocuğu muyuz biz? Sen nereye biz oraya. O hâlde arayın ailenizi helalleşin.

Allah var temiz çocuklar, bugüne bugün üzmediler beni. Tamam o zaman diyorum, hadi atlayın kamyonete, köprüye gidiyoruz. Sokaklar bomboş, yer yer askerler yolu kesmiş geçirmiyor-

lar, ara yollara sapıyoruz. Bir bilinir bilinmeze doğru istikameti-miz. Arada çıraklar sosyal medyaya bakıp gelişmeleri söylüyor. Kim ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum ama bu memleket o kadar ucuz değil arkadaş, onu biliyorum. Büyük dedem Çanakkale’de yatıyor benim. Ne olmuş yani, biz de İstanbul’da yatarız.

Kamyonetle sahil semtlerinden birine yaklaşıyoruz, köprü taş çatlasa beş dakikalık mesafede ama geçit yok, ortalık ana baba gününe dönmüş, serseri mermiler havada uçuşuyor. Bu ne Ya Rabbi gördüğüm? Önüme düşüyor vurulmuş gencecik bir çocuk, hemen atlıyoruz kamyonetten, sırtlanıyoruz yaralı genci, derken orta yaşlı bir abi, birisi daha... Yaralıları kasaya koyup derhal geri acile dönüyoruz. Acilin kapısı kaynıyor, hangi ara koptu bu kızılca kıyamet, ne ara doldu bu kadar insan buraya! Doktor haklıymış, sahiden acil şimdi acil olmuş. Kapıya yanaşıyor, gözümle sedye arıyorum ama ne mümkün...

İMDAT*

İsmail ÇEVİK

Kayalı köyü, yoksulluğunun, insanları vahşi bir hayvana kurumuş pek keskin dişleri olan kapanın biri gibi sıkıp acıttığı ve kanattığı acımasız bir yerdir. Üç yanını, yaşantısının görünmez dişleri benzeri zirveleri olan, yüce olarak anılan kahverengi dağlar çevirir. Bir yanı da bir gün bol rızkın geleceği günün görülüp karşılanması için boştur. Çünkü buraya, yerlere dökülen yemek artıklarını gagalamaya, gagalayacak bir şey bulamayacaklarını bildiklerinden siyah kargalar bile yorulmalarına değecek kanadı çırpıp gelmezler. Toprağın altında yaşayan küçük bir solucan bile var mıdır hiç bilinmez. Baharda başka memleketlerdeki düz zeminleri dolduran mor menekşeler burada dağların açık olan yöne bakan yamaçlarında yeşerir. Yine o sebeptendir ki geri kalan kısımlar hep taş, hep kayalıktır. Buraya ilk defa gelen birisi, bu çoğunluğunu menekşelerin oluşturduğu köyün girişindeki renk bayramının, köyün her tarafında olduğunu sanıp hemen hemen hepsi kerpiç olan evlerin üstlerinden nefretle çıkmış gibi yükselen dağları görmezden gelir. Yollarda genellikle ahır hayvanlarının ayak izleri bulunmakla beraber neredeyse tek bir arabanın dahi silinmesine çok az kalmış teker izine detaylıca bakılsa dahi denk gelinmez.

Teknolojinin kazara da olsa uğramadığı bu köyde yapılacak işler hep ata yadigarı olarak gayet ilkel şekillerle halledilmeye çalışılırdı. Okumaya, dışarıya, dünyanın bu köyün dışında kalan herhangi bir bölümüne giden birkaç gencin dışında hayatın bu köydekenden farklı yaşandığını bilen hemen hemen hiç yoktu.

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması Üçüncüsü

Belki razı olmaları, bu ilkel yöntemlerle karınlarını doyurmalarının tek sebebiydi. Gençler tatillerde köye dönüp gördüklerini anlatmaya başlayınca haberi alanlar o gencin evinde toplanıyor ve belki gecenin en karanlığına kadar devam ediyordu bu gencin ağzından dökülen sıra dışı ve hayretle karşılanan şeylerin sohbeti. Ücranın da ücreti olarak kabul edilecek bir yer aranıyor olsaydı şüphesiz burası akla gelecek ilk yer olurdu. Aslında akla gelmeyecek, hayalleri zorlamayacak kadar bile akıldan uzak olan burası, ölümüne terkedilmiş sakat bir hayvan gibiydi. İnsanlarının karınlarını doyurmak adına pek ilkel yöntemlerle elde ettiği azıcık buğday ve hayvanları için saman, onların hayatta kalmalarını sağlayan tek şeydi. Yoksulluğun en büyük yoksunluk olarak her şeye karışıp onların bir parçası olduğundan çocuklar da okula on kilometre uzakta olan komşu köye havalar güzel olduğunda yürüyerek gidiyor, kışın iki insan boyunu aşan kar yağınca da evde oturarak karların erimesini sabırla izliyorlardı. Kar erken yağmaya başlayınca çocuklar naylonla kapatılmış pencerelerin önünde oturup kirden dolayı pek az görünen dışarısını izleyip içlerinden en azından kendi boylarını aşmaması için dua ederlerdi. Anneler en büyük işleri olan sobaları sıcak tutmak için sabahtan geceye ateşi diri tutmaya çabalarken erkekler de yazın kazanmış oldukları paranın bir miktarıyla aldıkları ucuz tütünden art arda sararak kendilerine oyalanacak bir meşgale oluşturlardı. Çoğu zaman bu da çare olmuyor, nihayetinde herkes zemini toprak ve duvarları dışarıya fırlayan samanlardan yapıldığı anlaşılan kerpiçten evin küçük odasındaki sobanın etrafına oturup, baygın ve heyecansız gözlerle sobanın ince dış katmanında parlayan alevin oyunlarını izliyordu. Arada bir dışarda bir köpeğin açlıkla acı acı havlaması yahut keskin bir bıçak kadar soğuk esen rüzgârın uğultusu duyulmasa idi odanın dışında bir yaşamın olduğu fark edilmeyecekti. Baba, hayvanlara ot vermeye, çocuklar su donmamışsa eğer su taşımaya, anneler de soba için odun getirme-

nin dışında dışarıya bir adım dahi atmadan saçaklardaki buzların damla damla eriyip içlerinden geçen güneş ışınlarının odanın tabanına vurmasını beklerlerdi. Kış hâli dünyadan bihaber sağ salim atlatıldı mıydı bahar, kış boyunca donmuş ve uyumuş sevincin eriyip yüreklere akmasıyla beraber garip ama farklı bir yeni doğuş heyecanıyla karşılanırdı.

Köy ahalisi aralarında gizli bir antlaşma varmış gibi kış boyunca asık suratlarının kaslarını iyice geriyor, sanki kocaman bir parça sarı altına sahip olmuşlar gibi ağızlarını hiçbir zaman tam açmadan gülüyorlardı. Bu tebessüm hâli asılmaya ve gülmemeye alışmış suratlarında sıcak hisler uyandırmıyor, aksine zorla gülmeye çalışıyorlarmış izlenimini veriyordu. Buradaki insanların boğazlarında çelik kadar sert ve soğuk bir halka oluşturan fakirlik, ne kendilerine ne de birbirlerine görünmediğinden yıllar, kimsenin kalkıp da bu güne kadar durumu değiştirmeye meyletmemesiyle sessizce akıp gitmişti. Derken baharın saçaklardan damla damla toprağa düştüğü gün gelip çatmıştı. Sabırsızlıkla beklenen bir şeyin yavaş yavaş başa gelmesi gibi insanda sabırsız bir sevinç ve umuda sebep olan bu olay, acıkan karınların doyacağıını belirtir gibi taptaze kokuyordu. Hava ısınıp doğanın bütün unsurları cana gelince zaman, köylülerce daha hızlı geçiyormuş hissine sebep oluyor, sanki aslında yıllar geçmiş gibi anlatılıyordu. Ana düşünce genellikle yazın kısa, kışın uzun olduğu fikir üzerinde duruyordu.

Nihayet düşünülen gibi olmuş, sıcak yaz aylarına bir anda kavuşulmuştu. Güneşin yakıcı sıcaklığını bütün gücüyle üstüne gönderdiği temmuz ayının son günlerinden biriydi. Bu günü dünden ya da büyük ihtimalle yine çok sıcak olacak yarından ayıran bir şey olacaktı. Olacak şey bu köyün neden bunca zamandır bitkisel hayatta olduğunun başka bir sebebinin acı bir şekilde hatırlayacak olan büyüklere gösterecekti. Henüz dokuz on yaşlarında olan köyün çocukları, ellerinde rüzgârsızlıktan uça-

mayan uçurtmaları ve arkalarında dili dışarda koşan köpekleriyle kendilerine söylenilen çizgiyi aşmış, oyun sevincinden olsa gerek nereye geldiklerinin farkında olmadan köyün çevresini çevreleyen dikenli tellerin önüne kadar gülen dudaklarıyla hoplaya zıplaya gelmişlerdi. Çocuk kalbinin her sevinci zerresine kadar yaşayan ruhları, çocukluktan mıdır yoksa bilinmez gizli bir sebepten midir? Analarının kendilerine sayısız kere ettikleri uyarıları unutup şimdi ölümün kıyısında tebessüm ederek başlarını dikleyip gökyüzünün maviliğinin rüzgârın habercisi olan bulutlarla dolmasını istemişlerdi. Yalnız çocukların içinde biri vardı ki o her şeyi adamakıllı unutan tek kişiydi. Diğer çocuklar her ne sebep olmuşsa bu analarının öğütleri ya da babalarının tokatlarını havaya kaldırıp oraya yaklaşma, derken sinirli bakan gözleri de olabilir bir şekilde mayınlı bölgenin olduğu yere girmeden mihlanıp durmuşlardı. Elindeki uçurtmanın püskülleri hafif bir yelle sallanan Yusuf, boynu yorulup da uzun siyah saçlarının perçem olarak düştüğü o narin çeneli yüzünü hâlâ masmavi olan gökyüzünden aşağı, ayaklarının altındaki toprağa çevirince birden çocukları da aynı kare içinde görmüş, o anda aklına annesinin “Asla!” “Sakin!” “Ne olursa olsun!” gibisinden sözleri gelmiş, tarifsiz bir korku hissetmiş ve ziyadesiyle hata yapıldığının ertesinde hissedilen çaresizlikle dolup taşmıştı. Tebessümün aniden sıyrılıp toprağa düştüğü yüzü öyle ağır bir korkunun tesiri altındaydı ki neredeyse yere düşecekti. Tellerin üzerinde bir levha, levhanın üzerinde üstü çarpılı bir kuru kafa ve en altta da “mayınlı bölge” yazısını hep bir ağızdan ve içlerinden okuyan çocuklar, yerlerinde bir heykel gibi donup kalmışlardı. Bölgenin dışında bekleyenlerden olan ve köyde diğer çocuklarca Deli Ali diye çağrılan çocuk, bu kâbustan sıyrılan ilk kişi olmuştu. “Haydin ne bekliyorsunuz? Ben köydekilere haber vermeye gidiyorum.” deyip kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden var gücüyle köye taraf koşmaya başlamıştı. Ardından da birkaçı dı-

şında hepsi sanki köye geldiklerini haber verircesine bağışmışlar, içinde tizleşip kaybolan sesleriyle koşmuşlardı. Yusuf bulunduğu yerden kurtulmak için heyecandan ve içi içine sığmayan biri gibi sağına soluna durmadan dönüyor, elleri kıvrık kıvrık olmuş hâlde sanki dışardan gelecek bir tehlikeye siper olmaya çalışır gibi duruyordu. Köye varan Deli Ali ve diğerleri, en önde Yusuf'un ana ve babası olacak şekilde tozu dumana katarcasına koşup Yusuf'un yanına varmışlardı. Annesi oğluna kavuşmak istercesine ellerini öne doğru uzatınca olan olmuş, Yusuf annesine kavuşma isteğinin her engeli yok sayıcı itici kuvvetiyle annesine doğru hamle yapmış, son bir adım daha atıp mayınlı bölgeden kurtulacağı anda mucizeyi gerçekleştiremeden patlayan mayınlı havaya savrulup yere düşmüştü. İlk anda ortaya çıkan hafif sis dağılınca Yusuf'un ağır yaralı bacağıyla baygın hâlde yattığını görenler acı çığlıklarla ortalığı vaveylaya vermişlerdi. Ama bereket ki köyden dışarıya okuma maksadıyla çıkanlardan olan liseli Salih, ellerini yüzünde birleştirip boğazı yırtınırcasına bağırarak, ağlamak yerine sakinlik nimetini en doğru yerde, en doğru şekilde kullanmış, acil servisin numarasını çevirip telefonu kulağına götürmüştü. Biraz bekledikten sonra duyduğu ses telefonun çekmediğini anlatıyordu. Ne yapmalıydı? Bir an önce ambulansa haber vermeliydi yoksa Yusuf yarısından akan kanlar yüzünden oracıkta, gözlerinin önünde ölecekti. Birkaç deneme yapmasına rağmen aldığı sonuç değişmemişti. Telefon çekmek bilmiyordu. O anda kafasını bütün o bağırış, çağırış ve ağlama tufanından sakince çekip mor menekşeli yamaçlı dağlara bakınca aklına bir fikir geldi. Sahi ya, yükseğe çıkarsa telefon çalışabilirdi. Bunu şehirdeki birkaç -her şeyden sanki ezelden beri haberleri ve bilgileri olan- arkadaşından duymuştu.

Salih daha fazla beklemeyerek tabana kuvvet deyip bir anda oradan sıyrılmış, hızlıca yamaca çıkmaya başlamıştı. Nefes nefese kaldığı ya da gücünün tükendiği anlarda geriden duyduğu acı

çığlıklar onu durmaması için kamçılıyordu âdetâ. Nihayet alandakileri olduklarından daha küçük gösteren bir tepeye vardığında telefonu bir daha çevirmiş ve art arda aldığı nefes sesleri içinde telefondan gelecek sese kulak kesilmişti. Yüzü birden değişmiş, soluğu sıklaşmıştı. Telefon çalıyordu.

- Alo, 112 acil, nasıl yardımcı olabilirim?
- İmdat! İmdat!
- Lütfen sakın olunuz ve durumunuzu bildiriniz.

Liseli Salih kafasında dolaşan Yusuf’u kurtarma fikri yüzünden adamakıllı konuşma hâinden ziyade sanki o kelime birden Yusuf’u iyileştirecekmiş gibi “ımdat” demişti. Telefonun ucundaki görevli durumun ciddiyetini karşısındakinin sesi ve nefes nefese kalışından hemen anlamış ve Salih’in sakinleşmesini bir süre beklemişti. Sesler yavaşlayınca,

- Şimdi lütfen bulunduğunuz yeri ve olayı bize sakince aktarınız, demişti telefonun ucundaki ses.

Salih rahat bir şekilde derin bir nefes alıp alandakilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra konuşmasına başlamıştı.

- Burası Kayalı köyü, sınırdaki köy. Kapaklı köyünün komşu köyü.

Burayı herkes Kapaklı’dan bilirdi, böylesine unutulmuş bir yer olması bahtını da kara ediyordu.

- Arkadaşım Yusuf mayınlı bölgeye girmiş, koşarak girmiş, fark edememiş. Köyden koşarak geldik biz, anası babası da geldi. Anasını görünce Yusuf koşmak istedi de mayına bastı. Şimdi yerde yatıyor, çok kanıyor bacağı. Ne olur yardım edin!

Nefesi düzene girmediğinden bunları nefes molalarıyla üç dört parça hâinde söylemişti Salih.

- Tamam, şimdi bir ambulans yola çıkacak ama ambulans oraya varana dek size söylediğim şeyleri yapmaya çalışın.
- Tamam abla, tamam söyle hemen.

- Şimdi yaranın olduğu yeri hemen üstünden bir şeyle sıkın ve kan kaybını azaltın.

Salih bu uzaklıktan sesini nasıl duyuracağını düşününce bir an bocaladı. Gidip gelemezdi, telefon kapanırdı. O zaman avazı çıktığı kadar bağırıacaktı. Telefonu kendinden az bir uzaklığa itip var gücüyle bağırmaya başladı.

- Heyyyy! Beni dinleyn!

Alandakiler sesin geldiği yöne bakınca Salih'in neden bu tepeye çıkıp kendilerine bağırıldığını merak edip şaşkınlıkla dinlemeye koyulmuşlardı. Yalnız Yusuf'un annesi ara ara şiddetlenen ağlamasına ara vermeden oğlunun baş ucunda gözyaşı döküyordu.

- Telefonla hastaneyi aradım, ambulans gönderiyorlar. Telefondaki abla bacağına bir şeyle sıkın dedi. Bezle üstten sıkın dedi.

Bu laflardan herkes kendi anlayışına göre bir şey seçmişti. Kimi bez aramaya başlamış, kimi daha ileri görüşlü çıkıp gömleğinin kolunu yırtmaya başlamış, kimi ambulans lafını duyup sevinç ve heyecanla geleceği yönü tahmin edip etrafına bakınmaya başlamıştı. Fakat annesi hâlâ ağlıyordu, ihtimal o ki oğlunu sağlık içinde görene kadar da susmayacaktı. Babası yırtılmış bir gömlek parçasını Yusuf'un sağ dizine üstten çapraz bir sargı yapıp hemencecik bağlamıştı. Bez parçası bir anda kırmızıya boyanmıştı. İyice sıkılan diz bir müddet sonra kanamasını azaltmıştı. Görevini harfî harfine ve başarıyla tamamlayan Salih, yine bir koşuda kalabalığın içinden Yusuf'un başına varmıştı. Nefes nefese kalmış hâliyle Yusuf'un babasına dönüp “Amca geliyorlar, birazdan burada olacaklarmış.” diyerek dizlerinin üstüne eğilip derin derin solumaya başlamıştı.

On dakika geçmemişti ki ellerinde sedye ve büyükçe çantalarla üzerlerinde 112 Acil yazısı olan birkaç kişi alana koşarak girmişti. Onları görenler içlerinden şükür dualarıyla beraber acı

dolu nefeslerini birden bırakıvermişlerdi. Acı dolu yüzlere şimdi merak ve umut yerleşmişti. Zaten insanlar oldu olası onları kurtarmaya gelen her kişiye kutsal bir görev yüklemişti. Hele ki şu an onca imkânsızlığa ve zorluğa rağmen bu dağın başına vakit kaybetmeden gelen sağlıkçılar olunca herkesin içine serin bir su serpilmiş, akıllardan yalnızca bu kötü olayın mutlaka düzeleceği düşüncesi geçmişti. Sağlık çalışanları Yusuf'un durumunu hemen değerlendirmiş, bacağına kanaması duracak şekilde yanlarında getirdikleri bezlerle dikkatlice sarıp onu korumaya alacak bir şekilde bağlamışlardı. Bundan sonrası onu ambulansa taşımaktı. Lakin görünürde ambulans yoktu. Etrafa dikkatlice bakıldığında buraya bırakın ambulansı bir buldozerin ulaşması dahi zordu. Öylesine kayalık ve engebeli olan bu yer ulaşımı imkânsız kılıyordu. Ama sırf ambulansla gelemiyorlar diye de buraya gelmekten vazgeçmeyen sağlıkçılar, gerekli ne varsa sırtlarına yüklemiş, ambulansı da köyün girişinde bırakıp koşarak olay yerine gelmişlerdi. Sanki öz evlada yapılrçasına yapılan bu fedakârlık günün sonunda Yusuf'un zamanında hastaneye yetiştirilmesiyle kesilmekten kurtulan bacağının sevinci sebebiyle tatlı bir yorgunluğa dönüşmüştü. Tıpkı günün sonunda eve yorgun argın gelen babanın küçük kızının gülücüğüyle canlanması gibiydi bu. Sağlıkçılar babaysa o gülücükte elbette Yusuf'un uyandığında siyah saçlarının düştüğü yüzünün göndereceği gülümsemeydi.

O gün şahit olunan şeyi herkes günün sonunda aklından bir kez daha geçirmişti. Babasının omzunda uyuyakalan Yusuf'un annesi şişmiş göz torbalarıyla derin bir yolculuktaymış gibi soluyordu. Babası gözlerinden geçirdiği o anları hatırlayarak yardıma koşa koşa gelen sağlıkçıların yüzlerini teker teker gözlerinin önüne getiriyor, sanki sırayla teşekkür ediyormuş gibi göz kapaklarını kırıştırıyordu. Karısı bunu fark etmiş gibi sakince uyanmış, başını kaldırmadan bir müddet karşıdaki duvara bakmıştı. Sonra nasıl olduysa ikisi de tek kelime etmeden yerlerin-

den kalkıp önceden belirlenmiş bir yere gidiyormuş gibi gayet muntazaman hareket etmişlerdi. Gittikleri yer acilcilerin kaldığı odaydı. Odada koltuk başlarına dayalı başlarıyla uykusuzluğun ellerinde kıvranmalarına rağmen gözleri telefonda olan bu insanlar, onlara bir an her şeyden daha değerli ve parlak göründüler. Güven verici, umut dolu sayısız güzel hissin karışıp kaynaştığı bir duygu, onlara bakınca gelip içlerine yerleşiyor, içlerinde muhteşem bir huzurun en insani kaynağı oluyordu.

İKİ RENK*

Kübra ŞAMAN

Vakit şafağa kavuşmaya hazırlanırken yel, sokakların arasından hafif adımlarla geçip gidiyordu. Zifirinin bilmem kaçınıcı tonu deliniyordu kırmızıyla mavinin sıralı dansında. Uyuyan evlerin camlarına gölgesini düşürüyordu umursamaz iki renk. Sükûnetin tadını, sirenin acı çığlığı bozuyordu. Huzurun hükümdarlığını, tedirginliğin kapısını çalıyordu iki renk. Çareyle çaresizliğin arasındaki sokak lambasıydı iki renk. Zamanın yol arkadaşıydı iki renk. Sabrın selameti idi o iki renk.

Sessiz ve karanlık sokakların birinde durdu ambulans. Biraz eski, gri bir apartmanın yalnızca üçüncü katında ışık yanıyordu. Siren seslerine şimdi bir yaşlı kadının telaşlı bağrışları ve ağlama sesleri karışıyordu. Zühre ve arkadaşları aceleyle binaya girdiler. Meslekte üçüncü yılıydı Zühre'nin. Her vakaya giderken kalbine aynı hisler doluyordu. Tecrübe ne kadar eklenirse eklen sin geçmeyecekti bu hisler, biliyordu. Misal, her evin eşikinden yüreğinde tuhaf bir buruklukla giriyordu. Bazen korku, bazen acı duyuyordu kalbinin ritminde. Ve o eşikten girdikten hemen sonra elli kiloluk cüssesinde, cüssesinden büyük kuvvet buluyordu. Zamana savaş açarken ne korku kalıyordu ne şüphe. Elinden gelenin fazlasını yapmayı öğreniyordu, yapıyordu da. Derman olmanın yüceliğiyle güçleniyordu.

Zühre yine aynı duygularla eşikten girdi. Daha huzurun kokusu geçmemiş evin renk renk duvarlarına gecenin veda karanlığı sinmişti. Giriş kapısının hemen solu salona açılıyordu. Koltukla sehpanın yanında devrilmiş gibi yaşlı bir adam yatıyordu. Benzi

*Acilin Öyküsü 2017 Yarışması Üçüncüsü

solmuş, sopsoğuk duruyordu. Mavi pijaması sağ bacağında kıvrılmış, boşa düşmüş elinin yanında bir camı çıkmış gözlüğü vardı. Dengesini kaybederken son hamlesi bardağı bırakmak olacak ki üzeri ıslanmış yaşlı adamın yarım dolu bardağı sehpanın kıyısında duruyordu. Yaşlı kadının figanları arasında adamın yanına sokuldu görevliler. Bir yandan işe koyulurken bir yandan yaşlı kadına dönerek sordu Zühre:

- Ne oldu teyzeciğim?
- Su almaya kalkmış, gelmedi yavrum, gelmedi. Geri dönmedi. Dönmedi, ahhh! Ne olur kurtarın! Yalvarırım kurtarın!

Ağlamasını susturamıyordu yaşlı kadın. Seçkin, adamın nabzını alamadı. Dakikalarca canla başla müdahale ettiler fakat hiç umut kalmamıştı. Zühre yerinden doğrulurken teyzeye dönüp,

- Üzgünüm teyzeciğim, dedi.

İşte tam o an, tüm dünyanın sesi kısıldı Zühre'nin kulaklarında. Yalnızca yaşlı kadının feryatlarını seçebiliyordu onca sesin arasından. “Gitme!” diyordu kadın. “Ne olur bırakma beni. Benim ailem sensin, ne olur gitme. Ne olur, ne olur! Ben o yastığa başımı koyamam, ne olur gitme, eksiltme beni. Ne olur Allah'ım ne olur!”

Kırk yıl, aynı güne birlikte başladığı, aynı yastığa baş koyduğu, aynı acıyı duyduğu, aynı yemeği yediği, aynı kahkahayı attığı yol arkadaşının vedasına içerliyordu kadın. Nasıl diyordu, nasıl? Nasıl beni bırakıp gidersin? Nasıl beni yeniden yetim bırakırsın, nasıl ailemi elimden alırsın, beni kendinden nasıl mahrum edersin? Çılgınlıkları susmuyordu. Gözlerini açamıyordu. Bakamıyordu hayat eşinin yerdeki camı veda etmiş bedenine. Elleri titriyordu. Azrail o an gelip canını alsa bayram edecekti. Yüreği dağlanmıştı Zühre'nin, hem ne dağ! Zamana açtığı savaşın yenikliği çöktü omuzlarına. Göz pınarlarında dolanan yaşları geri yolladı.

Gün ağardı, saatler ilerledi. Zühre günün ilk vedasının acısını kalbinde bir yerlerde hâlâ duyuyordu. Eksilmek ne vahim diyor, ne vahim! Bir kalmak ne zor milyon tane insanın arasında.

Eksilmek ne vahim... Öğlene doğru yeni bir çağrıyla yeni bir evin yolunu tuttular Zühre ve ekibi. Bu kez kırmızı ve mavi, gün ışığına eşlik ediyordu. Hatta güneş vuruyordu iki renge. Kırmızı parladıkça mavi kısıkanıyordu, mavi parladıkça kırmızı küsüyordu. Sirenin tonu bu kez çığlık gibi değildi. Aksine sabah gazeteleri dağıtmaya çıkan şapkalı küçük çocuğun bağıırışı gibiydi. Yokuşlu bir sokağın orada durdu ambulans. Adresi verilen binaya koşar adımla gittiler Zühre, Seçkin ve ekip arkadaşları. Kapıyı telaşlı genç bir adam açtı.

– Acele edin ne olur, karım doğuruyor!

Hemen karşı odaya yönlendirdi adam onları. Kadın çığlık çığlığa bağıırıyordu.

– Doğuruyorum, ne olur yardım edin!

– Tamam, tamam korkmayın! Sakin olun. Derin derin nefes alın.

Doğum başlamıştı, hastaneye götürecek vakit yoktu. Zühre'nin kalbini korkuyla karışık bir heyecan sardı. İşte bunu ilk kez tecrübe edecekti. Korkunun kalbine sarılmasına müsaade etmedi. Dakikalarca yine, yeniden canla başla çalıştılar. Ve odayı o ince ses doldurdu. İşte tam o an, tam o an Zühre için dünyanın sesi yeniden kısıldı. Ellerinde bir mucize tutuyordu ve onun dünyaya merhaba diye ağlayışı kulaklarında çınılıyordu. Bir mucizeye tanık olmuş ve bir insanın gelişine el vermişti. Ufaklığın ömründe uzattığı ilk eli o tutmuştu. Onunla bir hayat olmuştu, can olmuştu. Yeniden derman olmuştu. Genç anne baba bu tiz sesi işittikleri an birbirlerine sokulup ağlamaya başladılar.

– Çok şükür, dedi genç adam. Çok şükür geldin ailemize oğlum.

Bu kez eksilmek değil, çoğalmak vardı. Zühre'nin kalbine baharlar doldu.

Hem merhabaya şahit oldu iki renk hem vedaya. Hem acının karasına karıştı hem gülüşün pembesine. Çare oldu en çaresiz anlara. Saatin içine yılları sığdırdı yine iki renk. Bir ömrü sakladı mavisine, kızılına, sireninin çığlığına. Var olsun iki renk.

ACİL AŞKI

Asuman SARITAÇ

Aralıksız bir şekilde çalan alarmin sesiyle kendine gelen Zeynep, koyu kahverengi gözlerini açtığı anda bir an için nerede olduğunu anlamakta zorlandı. Telaşla alarmı susturduktan sonra etrafına garip garip bakındı ve odasında olduğunu anlayınca içinin rahatladığını hissetti. Bir eliyle çatlarcasına ağrıyan başını yokladığında dün gece acil nöbetinde yaşadığı her şey bir film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp geçti. Olan biten her şeyi o kadar ne hatırlıyordu ki gözlerinin nemlenmesine engel olamadı.

Gece acile gelen alkol komasına girmiş sarhoş bir hastanın yakını tarafından hastasına iyi bakılmadığı bahanesiyle tartaklanmış ve başında serum şişesi kırılmıştı. Başının arka tarafına birkaç dikiş atılmış, evine o vaziyette gelebilmişti. Bir travma geçirmedigi için kendisini şanslı hissediyordu. Fiziksel olarak ufak tefek görünmesine rağmen sağlam ve güçlü bir karakteri vardı. Çıkık yanakları, kahverengi gözleri, kemerli burnu, ufak görünen ağzı, tepesinde atkuyruğu yaptığı simsiyah saçlarıyla ve insana güven veren bakışlarıyla âdeta küçük bir çocuğu andırıyordu. Etrafına yaydığı pozitif enerjisi ve yüzünden eksik etmediği gülümsemesi ile herkes tarafından oldukça sevilen bir insandı.

Zeynep özel bir hastanenin acilinde tıp teknisyeni olarak çalışıyordu. Annesinin tüm itirazlarına rağmen üniversitede bu bölümü seçmiş ve mezun olunca da şimdiki çalıştığı hastanede göreve başlamıştı. Mesleğine büyük bir tutku ile bağlıydı ve tüm sağlık çalışanlarına karşı derin bir saygı duyuyordu. Bu duygularında daha bebekken kaybettiği, ambulans şoförlüğü yaparken bir trafik kazasında yaşamını yitiren babasının da etkisi

büyüktü. Fakat dün gece yaşadığı olayı hayatı boyunca kolay kolay unutamayacağı kesindi. Annesi Nuray Hanım'ın endişeli bakışlarla odasına girmesiyle kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı ve dinç görünmeye çalıştı. Annesi titreyen sesiyle “Uyandın mı yavrum, nasıl hissediyorsun? Merakımdan sabaha kadar uyuyamadım, seni bu hâle koyanın elleri kırılsın. Bu işi seçme, acilde çalışmak sana göre değil diye defalarca seni uyarmıştım. Ah bir dinlemedin ki beni!” diye söylendi. Zeynep zoraki gülümsemeye çalışarak annesine baktı. “Hadi ama canını sıkacak bir şey yok. Birkaç küçük dikiş o kadar.” dedi annesinin ellerini avuçlarının içine alarak. Nuray Hanım hayretle kızının yüzüne baktı. “Canımı sıkmayayım mı, birkaç küçük dikiş mi? Kızım sen başına ne geldiğinin farkında değil misin? Resmen kafan kırılmış ve sen bana canını sıkma diyorsun öyle mi? Şimdi anlat bakalım tam olarak ne oldu?” diye sertçe bağırdı. Zeynep kıkırdayarak güldü ve annesini yumuşatmak için yanaklarını öptükten sonra yumuşak bir ses tonuyla “Aman da aman benim tontişim çok mu endişelenmiş? Canım annem senin üzülmeni, endişelenmeni kesinlikle istemem ancak biliyorsun hastaneye, hele de acile sağlıklı insanlar değil hasta ve morali bozuk insanlar geliyor. Bazen işte böyle kendini bilmezlerle de karşılaşabiliyoruz. Alkol komasında olan bir hasta getirildi, gerekli tüm müdahaleleri yaptık ama ailesi yeterince ilgilenmediğimizi söyleyerek acildeki doktorumuza ve bana saldırdı. Her şey bir anda olup bittiği için kendimi koruyamadım. Bak şimdi gayet iyiyim, hazırlanıp işime gideceğim tamam mı?” dedi.

Nuray Hanım'ın sinirden gözleri ayrılmıştı. “Yahu sen neler söylüyorsun? Şimdi bu halde işe mi gitmeyi düşünüyorsun? Senin bu acil aşkın yüzünden başına daha neler gelecek? Kırk kere bu mesleği seçme demiştim değil mi? Şimdi her türlü insanla uğraşıyorsun. Değer mi kızım, bak can güvenliğinin bile yok.” diyerek sızlanırken gözlerinden inen ılık yaşları yavaşça

sildi. Zeynep annesine şefkatle sarıldı. “Anneciğim lütfen böyle davranma, abartılacak bir şey yok. Ben mesleğimden de hayattımdan da çok memnunum. Her işin kendisine göre bir zorluğu vardır. Kabul ediyorum, acilde çalışmak zor bir iş ama insanların en zor anlarında yanlarında bulunmak, onlara yardım etmek muhteşem güzel bir duygu.” diye konuştuktan sonra birkaç dakika susarak hafifçe yutkundtu. Kahverengi gözleri nemlenirken “Hem biliyor musun, hastane ortamında kendimi babama daha yakın hissediyorum. Onu hiç tanıma fırsatım olmadı. Ancak ambulansların siren seslerini duyduğum zaman aklıma babamın fotoğrafları geliyor. Babamı çok özlüyorum ve hastanede çalışmak bu özlemimi bir nebze de olsa hafifletiyor.” dedi. Kızının bu sözleri Nuray Hanım’ın gönül telini titretmeye yetmişti. Zeynep’e sıkı sıkı sarıldı ve saçlarını koklayarak öptü. “Sen bilirsin kızım, nasıl istersen öyle olsun. Fakat ben seni ne zorluklarla büyüttüm. Bu dünyadaki tek dayanağım, tek evladımsın. Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum. Her gün gazetelerde, televizyonlarda kendini bilmez insanların sağlık çalışanlarına yaptığı saldırıları duyunca ödüm kopuyor. Madem mutlusun işine git ama bana söz ver insanlara karşı çok dikkatli olacaksın, anlaştık mı?” Zeynep gülümseyerek annesine baktı. “Elbette ki söz veriyorum Nuray Sultan, sen hiç merak etme. Acil aşkımla ben gayet mutluyuz.” dedi.

Annesini rahatlatan Zeynep hemen kalktı ve üstünü değiştirerek hastane kıyafetlerini giyindi. Akşam görüşmek üzere annesiyle vedalaşarak çalıştığı hastaneye gitti. Zeynep’i gören iş arkadaşları işe neden geldiğini, dinlenmesi gerektiğini söylese de Zeynep hâlinde memnun bir şekilde işine yoğunlaşmaya çalıştı. Tam da bu sırada ambulansların iç acıtan siren sesleri yankılanmaya başladı. Şehrin en işlek caddelerinden birinde freni patlayan bir halk otobüsü kontrolden çıkarak devrilmiş, bu kazada feci şekilde yaralanan insanlar ambulanslar ile hastaneye getirilmişti. Acil

serviste tam bir can pazarı yaşanıyor. Doktorlar, hemşireler ve diğer sağlık görevlileri yaralı insanlara hızla müdahale ediyorlar, zamana karşı yarışıyorlardı. Zeynep bu karmaşanın ortasında bir yaralıdan diğerine koştururken sedyenin üstünde kan revan içinde yatan genç bir erkek çocuğu gözüne takıldı. Üstündeki kıyafetinden lise öğrencisi olduğu belliydi. Çocuğun gözlerinden inen yaşlar Zeynep'in yüreğini acıtmıştı. Hemen yanına koştu ve sedyeden sarkan elini sıkıca tuttu. "Merhaba canım, adın ne senin?" diye sordu. Genç çocuk kısık bir sesle "Adım Poyraz" diye cevap verdi. Zeynep hızlıca Poyraz'ın koluna damar yolu açarken bilincini açık tutmak için konuşturmaya çalıştı. "Poyraz, annene veya babana ulaşabileceğimiz bir numara var mı?" Poyraz'ın gözleri zorlukla açılıp kapanırken "Hayır, benim annem babam yok. Yetiştirme yurdunda kalıyorum. Okula gitmek için otobüse binmiştim ama ne olduğunu hatırlamıyorum." dedi.

Poyraz'ın yalnızlığı ve çaresizliği karşısında Zeynep'in yüreği burkulmuştu. Bu arada iki acil servis doktoru Poyraz'ın kanyan kollarına ve bacaklarına müdahale etmekteydi. Poyraz ince bir ses ile "Abla çok korkuyorum, ben şimdi ölecek miyim?" diye sordu.

Zeynep sakin kalmaya çalışarak gülümsedi ve Poyraz'ın elini daha sıkıca tuttu. Gözlerinin içine bakarak "Hayır canım, tabii ki de ölmeyeceksin. Sen çok güçlü bir çocuğa benziyorsun. Şu anda yapman gereken tek şey var o da güzel şeyler düşünmek. Her şey yoluna girecek, bak doktorlarımız müdahale ediyorlar, iyileşeceksin tamam mı?" dedi. Poyraz olur anlamında başını salladı ve Zeynep'e "Abla çok korkuyorum, lütfen elimi bırakma olur mu?" diye mırıldanırken gözleri kapanarak bilincini kaybetti. Kol ve bacaklarındaki derin kesiklere ilk müdahalesi yapılan Poyraz, ambulansla üniversite hastanesine sevk edildi. Saatler sonra acildeki koşturmaca yavaşlamış, yaralılar için gerekli her şey yapılmıştı. Kimisi acilen ameliyata alınmış, kimisi Poyraz

gibi başka hastanelere nakledilmiş, daha hafif yaralanmış olanlara ise ayakta müdahale edilmişti. Bu feci kaza doktorların ve diğer sağlık görevlilerinin yerinde ve fedakârca yaptıkları müdahaleler ile can kaybı olmadan atlatılmıştı.

Hareketli bir günü daha geride bırakan Zeynep, iş çıkışında yorgun adımlarla otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Fakat akıllı Poyraz'da kalmıştı. O'nun "Annem, babam yok. Yetiştirme yurdunda kalıyorum." sözleri kulaklarında çınlıyor, yüreğinde tarifsiz bir acı uyandırıyor. Kendisi de babasız büyü müştü ancak annesi sayesinde her zaman için tutunacak bir dalı olmuştu. Poyraz'ın hem annesiz hem babasız oluşuna ve yaralı bir hâlde sedyede öylece yatarken haber vereceği hiç kimsesinin olmayışına çok içerlemişti. Zeynep otobüs durağına geldiğinde kararını verdi ve evine giden otobüse değil de üniversite hastanesine giden otobüse bindi. Annesini cep telefonundan arayarak biraz gecikeceğini söylemeyi ihmal etmedi. Hastaneye geldiğinde danışmadan Poyraz'ın hangi serviste yattığını öğrendi ve birkaç dakika sonrasında genç çocuğun yanındaydı. Zavallı çocuk derin kesikleriyle ilgili bir ameliyat geçirmişti. Yurttan gelen bir görevli dışında ziyaretçisi olmamıştı. Gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Zeynep doktorlardan Poyraz'ın durumunun iyi olduğunu öğrenmenin vermiş olduğu rahatlık ile bir sandalye çekerek yatağın yanına oturdu. O anda Poyraz gözlerini açtı ve yanında oturan Zeynep'i görünce çok şaşırdı. "Sen acilde bana serum takan ablasın, bana sözlerinle moral verdiğin için ve elimi bırakmadığın için teşekkür ederim." dedi fısıltıyı andıran sesiyle. Zeynep ne diyeceğini şaşırmıştı, kelimeler boğazında düğümlenir gibi oldu. "Poyraz teşekkür etmene hiç gerek yok. Ben sana güçlü bir çocuk olduğumu söylemiştim değil mi? Ayrıca doktorlar durumunun çok iyi olduğunu, en kısa sürede iyileşeceğini söylediler." dedi. Zeynep kısa süren sohbette Poyraz'ın ailesinin daha bebekken onu yurda verdiklerini ve bir daha da arayıp sormadıklarını

öğrendi. Bu genç çocuğa karşı tüm merhamet duyguları harekete geçmiş gibiydi. Poyraz'ın elini tutarak "Bak Poyraz bu dünyada annemden başka hiç kimsem yok. Eğer kabul edersen bundan sonra sen bana kardeş ben de sana abla olmak istiyorum." dedi.

Zeynep ve Poyraz'ın acilde başlayan kardeşlikleri hiç bitmedi. O günden sonra Zeynep bir ablanın kardeşine karşı göstereceği tüm yakınlığı Poyraz'a gösterdi. Poyraz ise hayatında Zeynep gibi bir ablası olduğu için kendini hep şanslı hissetti.

GÖKDELEN

Çağrı Baykal TURĞUT

Salondan bir inilti yükseldi. Kızım panik içinde “Anne!” diye seslendi. İkimiz birden sese doğru koştuk. Aklımdaki kuşkuyla yarışarak koştum. Kuşum kartopu gibi büyüyerek yuvarlandı. Kapıdan hangimiz önce girdik anımsamıyorum. Korktuğum başıma gelmişti. Annem yerde, halının üstünde boylu boyunca kapaklanmış yatıyordu. Eli başında, yüzü yere dönüktü. Kan, parmaklarından halıya sızıyordu. Başını yana çevirip seslendim, yanıt vermedi. Yalnızca inledi. Aklım başımdan gitti, kızımın ağlamasından başka bir şey duyamaz oldum. Başım zonklıyor, ellerim titriyordu. Kendi kendime “Hemen ambulans çağırman gerek.” dedim. Ancak telefonumu bulamadım. Aradım, aynı yerlere tekrar baktım, evin içinde dönüp durdum, yine de göremedim. Odanın içinde sağa sola gidiyor, her köşeye uğruyordum, derken cebimde olduğunu fark ettim. Acil servis numarası aklıma gelmedi bu kez, düşünüp durdum. Kötü ihtimaller için ezberlemiştim oysa, anımsayamadım. Derin bir nefes aldım, sonra bir daha. Kan beynime gitmeye başladı, bilincim yerine geldi. Numarayı çevirdim. Bazı şeyler sordular, yanıtladım. Mekanik bir ses benim yerime konuşuyordu sanki. Birazdan bir daha aradılar, telefonu elimden alan kızım, evimizin yerini tarif etti. Annemin baş ucunda elini tutarak gözlerimi halıda biriken kana dikmiş, kıpırdayamadan bakıyordum. Zil üst üste birkaç kez çaldı.

Geldiler. Ellerindeki çantaları hızla açtılar. Sehpanın üstü bir sürü tıbbi aletle doldu. Gencecik doktor; tansiyon, nabız, iğne gibi bir sürü şeyle uğraşıp dururken bir yandan da bana sorular soruyordu. Bense gözümü oksijen maskesi takılan annemden ayırmadan yanıt veriyordum.

- Ne oldu?
- Sanırım düşüp kafasını sehpaye çarpmış!
- Ne kadar süre geçti, ne kadar zaman yerde bu vaziyette kaldı?
- Bilmiyorum. Kızım ders çalışıyordu, ben de mutfakta yemek pişiriyordum. Annem televizyon izliyordu salonda. İniltisini duyunca koştuk. Yerde bu vaziyette baygın yatarken bulduk. Sanırım düşerken başını sehpanın köşesine çarpmış. İyileşecek mi doktor hanım, bir şeyi yok değil mi? Ne olur söyleyin!

Yanıt vermedi. Hemşirenin uzattığı enjektörü aceleyle alıp anneme doğru eğildi. Evimiz beşinci katta. Asansör yok, merdivenler daracık, aşağıya taşımaları için getirdikleri sedye, apartman boşluğundan geçmiyor. Tam o sırada bana oturmaya gelen arkadaşım zili çaldı.

- Çabuk koş! Aşağıdaki kahveden yardım iste, annemi taşımamız gerekiyor, yardım edecek birilerini bul, dedim.

Şaşkınlıkla başını “Tamam!” anlamında sallayıp ok gibi fırladı. Çok geçmeden hiç tanımadığım insanlar eve doluştu. Merak eden komşular da gelmişti. Annemi bir battaniyeye sarıp merdivenlerden indirdiler. İçimden duyduğum minneti, kendilerine söyleyebildim mi, teşekkür edebildim mi, bilmiyorum. Ambulans, anemi alıp hızla uzaklaştı, gözden kayboldu. Uzaklardan gelen siren sesi, annemin ağlaması gibi geldi bana. Biz hastaneye varıncaya kadar siren sesleri kafamın içinde gezinip durdu, başka bir şey duymadım. Sonsuz bir karanlık ve ben, bir de ambulans çığlıkları...

Sirenler yerini anons seslerine bıraktı. Acil servisin önü kalabalıktı. Bekleyenler çay, kahve ya da sigara içiyor, birbiriyle konuşuyordu. Bir ambulans ya da taksi durunca herkes aynı anda susuyor, meraklı gözlerle gelenleri izliyordu. Hasta çabucak içeri taşınırken ne olabileceği hakkında yorumlar yapıyor, sonra kaldıkları yerden devam ediyorlardı hiçbir şey olmamış gibi.

Ben sustum. Susmak endişeleri azaltıyor, üstünü örtüyor, gelebilecek kötü haberi geciktiriyormuş gibi. Belki de susmak, umudun sesini dinlemek için iyi bir bahanedir, kim bilir? Hiç konuşmadan bekliyordum. Annem iyileşecek mi? Bu soru kalbimden beynime tırmanıyor, soru işaretlerim dönüp duruyor, içime çengeller atıp kanatıyor. O sırada bir inşaat işçisi ağır yaralı olarak hastaneye getirildi. Annesi nasıl haykırıp yırtınıyor! Hiç kimseyi gözü görmüyor, dünyada yalnız acısıyla kendi var, başka hiç kimse, hiçbir şey yok gibi bağıyor. Meraklı kalabalığın fısıltılarından oğlunun, inşaat hâlinde bir gökdelen çatısından düştüğünü öğrendik. Nasıl oldu anlamadım, akın akın geldiler, bahçe birden yakınlarıyla doldu. Kimi susuyor, kimi hararetle olayın nasıl olduğunu yeni gelenlere bağıra çağıra anlatıyordu. Bir süre sonra bir kıpırdanma oldu, hepsi birden kapıya yığıldı, annenin feryadı göğe yükseldi. Yol kenarına sıralanmış ağaçlar utandı, kaldırımlar büzüştü. Demir korkuluklar eridi. Benim içime bir kaya oturdu, bir yere gitmedi. Göğsüm acıdı. Annenin yanına gidip sarılmak istedim. Acısını, ağısını içime çekmek, hiç değilse bir kısmını içime çekmek istedim. Taş kesildim, istediğim hâlde adım atamadım. Dondum!

Sonra bir ses geldi. Annemin adını duydum. Baktım anonsla bizi içeri çağırıyorlar. Kızım koluma girip çekiştirerek kapıya sürükledi beni. İçeri aldılar, yorgunluğu yüzünden okunan bir doktor geldi. Yüzüme şefkatle bakarak:

- Kanamayı durdurduk, alnına dikiş attık. Anneniz yoğun bakımda, tansiyonunu düşüremedik, kalp tetkiklerini yapıyoruz. Beyin tomografisi çekilecek. Bu gece burada kalacak, korkmayın, ne gerekiyorsa yapıyoruz. Beklemenize gerek yok, göremezsiniz çünkü. Şimdi gidebilirsiniz, yarın sabah gelirsiniz.

Derinden bir ohh çektim. Doktora teşekkür ettim, içeri hızla girişini izledim. Yerimde donakalmış duruyordum. Yüzüm servi-

se dönük ne kadar bekledim bilmiyorum. İçimdeki acı azalmadı ama. Demin göğsüme oturan kaya içimi ezmeye devam ediyordu. Nedenini acil servis kapısından ayrılıp bahçeye geçerken anladım. Kalabalık dağılmak bir yana, daha da çoğalmıştı. Sanırım cenazelerini almak için bekliyorlardı. Kadınlar ağıt yakıp dizlerine vurarak ağlıyor, erkekler onları sakinleştirmeye çalışıyordu. İşçinin annesi dövünüp duruyordu. Bütün herkes başına toplanmıştı. Acısı o kadar büyüktü ki, etrafındakiler sözleriyle acısını parçalar hâlinde çekip azaltmaya çalışıyordu. Ayılıp bayılanlar vardı, su ve kolonyayla yardıma koşanları hayal meyal seçtim. O sırada, kuytuda bir köşede düşecekmiş gibi duran, başı kapalı, çelimsiz, ince yüzlü, zayıf mı zayıf genç bir kadın gözüme çarptı. Yüzü, üzerindeki elbiseden daha solgun görünüyordu. Yanında beş altı yaşlarında bir oğlan çocuğu vardı. Çocuk korkudan büzüşmüş, annesinin eteğine yapışmıştı. Korkulu gözlerle etrafına bakıyordu. “Onu, dünyanın güvenli bir yer olduğuna kimse ikna edemez artık.” diye geçirdim aklımdan. Ağlamayla karışık belli belirsiz fısıltısını duydum:

- Anne, babama ne oldu?
- ...
- Anne!

İçim öfkeyle ve hınçla doldu. Yanlarından geçerken utancımı orada, hastane bahçesinde bırakarak kalan son gücümle yürüdüm. Nefret, bir isyan tabakasıyla birleşerek hücrelerime yayılıyor, dalgalar hâlinde kabarıyordu. Önümüzde duran taksiye, titreyen gövdeyi son bir gayretle sürükledim. Kızım da üzüntüyle başını öne eğmiş, bir boşluğa bakıyordu. Taksi şoförü sordu:

- Nereye gideceksiniz?
- Gökdelene, dedim.

İKİ BİLETİM VAR

Çiğdem Karakuş SAPER

Uzun zamandır beklediğim doğaçlama tiyatro topluluğunun bu akşamki oyununa iki biletim var ve ben ağlıyorum. Ne zaman telefonu almak için ya da başka herhangi bir sebeple ellerimi cebime atsam -Allah kahretsin!- ellerim biletlerle temas ediyor, elimde olmayarak yine ağlamaya başlıyorum. Tamam, biliyorum, nöbet sistemiyle çalışıyorum. Acil bölümünde çalışmaya başladıktan sonra yılbaşı, bayram, resmi tatil, kar tatili ve bunun gibi hiçbir tatili dilediğimce yapamayacağımı da biliyorum. Ama yine de elimde değil işte, bu akşamki o doğaçlama tiyatro oyununa gidemeyeceğim için gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Kabul ediyorum, epey zor olacaktı o yoğunluğa uyum sağlamak ama nihayetinde gündüzleri okuluma gidecek, bunu yapabilmek için de mecburen geceleri nöbet tutacaktım. İnsanoğluyuz işte, en iyi yapabildiğimiz şey uyum sağlayabilmek. Hayatımızdaki iyi koşullara da kötü koşullara da hemen uyum sağlıyor, her zaman bir üst basamağa çıkmak istiyoruz.

Artık daha fazla dayanamayacağım. Ellerimin bir kez daha biletlerle buluşmasını engellemek için onları çantamın fermuarlı bölümüne koyup çantayı da dolaba kaldıracağım, bir de üzerine kilit vuracağım, bana ne! Çizgi filmlerdeki gibi o kilidin anahtarını o anda yutabilme özelliğinin olmasını çok isterdim. Biletleri dolaba kilitliyorum ki oyun saati geldiğinde üstümü başımı yırtarak, saçımı başımı yolarak acilin ortasında ağıt yakmaya başlamayayım. Ah be Nizamettin ağabey! Ne vardı sanki nöbeti benimle değıştirseydin? Geçiyorum kayııt masasına.

Tıbbi sekreterim ben, nöbetçi memurluk yapıyorum acil serviste. Bizim morgda çalışan Nevzat ağabey var. Akşam saat dört

olunca morgun kara kaplı defterini ve anahtarını getirir, nöbetçi memura teslim eder. Yaklaşık altı aydır çalışıyorum. Nevzat ağabey ile tek konuşmamız hiç şaşmaz, hep şu şekilde olmuştur: “Al, bu defter, bunlar da anahtarlar. Kolay gelsin. (Çıkarken) Ha, altı numaralı dolabı sakın kullanma, altı numaranın kapağı bozuk.” Nevzat ağabeyi her gördüğümde ve morga her girişimde kafamda sadece bu sözler yankılanır: “Sakın altı numaralı dolabı kullanma, altı numaranın kapağı bozuk.” Tıpkı korku filmlerindeki o ekolu ses gibi: “Sana altı numaralı dolabı kullanma demedim mi ben, neden rahat durmuyorsun? Söylesene senin derdin ne?”

Gecenin bir yarısı bazen aklıma altı numaralı dolap düşer. İçim içimi kemirir. Kafamda bir sürü soru dolaşır. Acaba bu altı numaralı dolabın içinde ne var? Belki bilim kurgu filmlerindeki gibi içinde gizli bir geçit vardır, belki bir mumya? Belki yıllardır teslim alınmamış bir ex? İnsan senaryo yazarlığı bölümünde okuyunca hayata normal yerden bakmayı unutuyor. Belki de Nevzat Bey’in dediği gibi sadece dolabın kapağı bozuktur. İşte bütün muhabbetimizin sadece bu sözlerden ibaret olduğu altı aylık iş yeri arkadaşlığından sonra nihayet cesaret edip Nevzat ağabey ile sohbet etmeye karar veriyorum:

- Al, bu defter, bu da anahtarlar. Kolay gelsin.
- Ha, 6 numaralı dolabın kapağı bozuk değil mi Nevzat ağabey?
- Evet, 6 numaralı dolabı sakın kullanma, kapağı bozuk.
- Ya, ben seninle muhabbet etmek istiyorum. Gel çay söyleyeyim be Nevzat ağabey. Zaten moralim bozuk benim de.

Nevzat ağabey utana sıkıla geçiyor masanın diğer tarafına. Çayları söylüyorum. İki memur bir araya gelirse ne yapar? İşlerden, işini yapmayanlardan, diğer birimlerdeki kişilerin aslında hiç iş yapmadıklarından, en çok kendilerinin çalıştığından falan söz eder. Bu konuda çok iyiyiz. Benim karşımdaki morg sorum-

lusu Nevzat ağabey olunca nasıl sohbe gireceğimi de bilemiyorum hâliyle. Konuyu bir an önce morga getirmek için can atıyorum zaten, öyle bodoslama dalıyorum:

- Nevzat ağabey, ben ölürsem ve mesaide sen olursan vasiyetim olsun, beni sakın morgda dolaba koymayın, ben korkarım, dışarıda beklet beni tamam mı?
- Beni de altı numaraya koymasınlar, benim de sana vasiyetim olsun. Altı numaranın kapağı bozuk, dedi ve gitti. Gerçekten gitti, çayını da yarım bıraktı üstelik.

Ben hakikaten merak ediyorum, Nevzat ağabey ömrü boyunca başka cümle kurmuş mudur acaba? Otobüse biniyordur mesela, ona “Bu otobüs Santral Garaj’dan geçer mi?” diye sorunca o “Altı numaranın kapağı bozuk, orayı kullanmayın.” diyordur. Bundan kesinlikle eminim artık.

Biri kimliğini uzatıyor. Kaydetmek için bakıyorum ismine ve soy ismine: İbrahim Tatlıses. Kafamı kaldırıyorum, çok yaşlı bir amca. “Aaa, amca senin adın İbrahim Tatlıses mi?” diye soruyorum. Amcanın dişleri dökülmüş, çok çelimsiz, zayıf sesiyle gülerek soruyor: “Niye şaşırdın kızım, senin de mi adın İbrahim Tatlıses?” diyor. Cevap veremiyorum. Sadece gülümsüyorum amcanın saf kalpliliğine. Amcayı sandalyeye oturtuyorum beklemesi için. Yeni gelen kişinin kaydını yapıyorum. Bir yandan da soruyorum:

- Şikâyetiniz nedir?
- Benim moralim bozuk.
- Efendim?
- Moral bozukluğu.
- Gerçekten mi?
- Evet, moralim bozuk.

“Siz ciddi misiniz?” diye sormaktan utanıyorum artık. Çünkü soruyu üçüncüye sorsam hastalık kronikleşecek belki. Başka organlara sıçrayacak, belki de inatçı moral bozukluğuna çevire-

cek hafazanallah, hâlihazırdaki önemli şikâyetinin üzerine bir de benim yüzümden yeni bir şikâyet eklenecek diye ödüm kopuyor. Hasta kartına moral bozukluğu yazsam acaba beni deli sanır mı doktorumuz, diyorum. Sonra hastanın beyanını esas alarak gözü-mü karartıp yazıyorum şikâyetler bölümüne moral bozukluğunu. İçeriden muayene olacak hastanın adını bağırlıyorlar:

– İbrahim Tatlıses, İbrahim Tatlıses!

İbrahim amca bana bakıyor gülümseyerek.

– Kızım seni çağırıyorlar içeriden, bir bak istersen?

Ben şaşkın ve gülümseyerek “Yok amcacığım yok, sen merak etme, benim adım Orhan Gencebay zaten, seni çağırıyorlar.” diyorum. Amca herhâlde ömrümde gördüğüm en temiz kalpli insanlardan biri. Yazık, bir de sıram kaçmasın diye beni uyarıyor, ismimi hâlâ İbrahim Tatlıses zannediyor. Benim aklım, morali bozuk hastada kaldı ama. Bir gözüm sürekli morali bozuk hastada. Allah muhafaza kalan moralini de yüksek tutmak gerekir şimdi, ne yapsam ki, fıkra falan anlatsam morali düzeler mi acaba diyorum. Bir şeyler yapmam gerek. Sonuçta ben de tıbbi sekreterim ama hafife almamak gerek. Bugüne bugün ilk yardım eğitimi aldım. Moral bozukluğu öyle menem bir şeydir ki, kimi hastalarda epey agresif seyredebilir. Bu sırada Bahattin ağabey geliyor yanıma. Bahattin ağabey yirmi yılı aşkın süredir bizim hastanenin hizmetlisi. Çok görmüş, çok geçirmiş. Sadece acilde görev yapmış. Acil, bir bağımlılık yapıyor bizim cenahta. Her kesimden hastayı, çalışanı buluşturan ender yerlerden. Sevinci de ve maalesef kederi de eksik olmuyor. Yine de tüm olumsuzluklarına rağmen acilde yaşadığımı hissediyorum ben. Çünkü her ne kadar bazı şikâyetler çok abartılmış olsa da bütün insanlar, duygular ve yaşananlar bütünüyle gerçek. Dev gibi adamlar bir iğne olmamak için kırk takla atıyor, küçücük bir çocuk iştme engelli annesine tercümanlık yapıyor, bir holding patronu ile bir ev hanımı, yan yana koltuklarda gribe neyin iyi geldiğinden bah-

sediyor, bayram günlerinde herkes bayramlığıyla geliyor falan. Hayatın içinden gerçek kesitler yaşıyor acil serviste.

Neyse, biz Bahattin ağabeyden bahsediyorduk. Bahattin ağabey çok görmüş geçirmiş biri olduğu için onu herhangi bir konuda şaşırtmak pek de mümkün olmuyor. Beni en çok çileden çıkartan tiplerdendir kendileri. Ne kadar sansasyonel bir olay anlatırsam anlatayım, şaşırtmayı hiç becerememiştir çünkü.

- Bahattin abi, o tutuklanan adamı muayeneye getirdiler ya, katılmış o, adam öldürmüş.
- Yapar.
- Daha önce de varmış vukuatı.
- İnanırım.
- Adam öldürmeye ikinci kez teşebbüs etmiş diyorlar.
- Doğrudur.
- Seri katılmış yani adam.
- Kim bilir ne derdi var.
- Öldürdüklerinin de hepsinin ismi Bahattin’miş.
- Nasip.
- Pes artık ya Bahattin ağabey, sana film teklifi geldi Nuri Bilge Ceylan’dan az önce.
- Bizim hayatımız film olmuş be.
- Çay koyayım, içer misin?
- Açık olsun.
- Adam Erzurumluymuş.
- Vay, neresindenmiş? Var mı kimlik numarası?
- Pes artık Bahattin ağabey.

Hemşehricilik yine kazanıyor. Benim aklım hâlâ moral bozukluğu şikâyetiyle acile gelen hastada kaldı. Bir gözümle de hep onu takip ediyorum. Acaba morali düzelmiş midir diye uzaktan gözümle izliyorum. Bu sırada çocuklu bir aile geliyor. Küçük çocukları para yutmuş. Doktor soruyor kaç para yuttu, diye. Bir

lira yuttu, diyor yakınları. Hemen röntgene yolluyorlar hastayı. Röntgen sonucunda çocuğun midesinde üç tane para olduğu ortaya çıkıyor. Doktor soruyor: “Hani bir lira yutmuştu?” Babası, “Eee tamam işte, bir tane elli kuruş, iki tane yirmi beş kuruş, topla bir lira.” Orasından bakarsan haklı adam aslında, kalkıp bir şey de diyemiyorsun.

Ben bu gece kaçırdığım doğaçlama tiyatro oyununa mı üzülssem yoksa acilin içinde, hayatın doğal akışı içinde kendiliğinden gelişen bu olaylara tanık olduğuma mı sevinsem, bilemiyorum. Woody Allen’ın bir sözü geliyor aklıma: “Senaryo mantıklı olmak zorundadır ama hayatın böyle bir zorunluluğu yoktur.” Bu yaşadığım olayları gideceğim tiyatro oyununda izlesem belki “Bu kadar da olmaz, artık abartmışlar.” diye düşünürdüm. Ama işte hayat bu. Gerçekler her zaman bütün olasılıkların üzerindedir.

Yok yok, ben daha fazla dayanamayacağım. Kilidini cebime koyduğum dolabı açıyorum, çantamdan biletleri alıp morali bozuk hastaya doğru yöneliyorum.

- Buyurun, bu akşamki oyuna elimde fazladan iki bilet var, belki gitmek istersiniz.

Kadın bir daha acil servise moral bozukluğu şikâyetiyle gelir mi, onu garanti edemiyorum ama en azından şu anki memnuniyetini gözlerinden okuyabiliyorum. Kadın biletleri de alıyor, saate bakarak aceleyle acil servisten çıkıyor. Koltuğa bıraktığı, üzerinde “moral bozukluğu” yazan hasta kartını alıp hasta kayıt masasına doğru ilerliyorum. “Hayat, sen ne güzel şeysin!” diyorum. İki bilet nelere kadırmış böyle, kadın gözlerimin önünde müzmin hastalığını yendi. Omuzlarımdan sanki büyük bir yükün ağırlığı kalkmış gibi hissediyorum. Görevini layıkıyla yerine getirmiş muzaffer bir komutan edasıyla beni sabahdan beri rahatsız eden o biletlerden kurtulmanın verdiği huzurla masama oturuyorum.

Suç ve Ceza'yı yeniden okumaya karar vermiştim. Masanın üzerinde sade kahve ile Suç ve Ceza. Birazdan belki çok düşük seste Chopin de dinlerim. Severim bazen böyle atmosferlere girmeyi. Zaten küçük bir ilçe hastanesinde çalışıyorum, günlerimin tamamı yoğun geçiyor, sadece gece nöbetlerinde zaman yaratabiliyorum. Kendime yaptığım bu küçük jestler de olmasa yaşadığımı anlayamayacağım. Kitabı elime alıyorum, Raskolnikov'u tekrar okuyacağım. Gerçekten çok heyecanlı. Otuz yaşında kendime yapacağım en güzel iyiliklerden biri Suç ve Ceza'yı tekrar okumaktı, ne iyi ettim, diye düşünüyorum.

Yaşlı bir adam giriyor acilin kapısından. Kayıt yapmam gerekiyor, nüfus cüzdanını istiyorum, evde unutmuş. Kimlik numaramı versem olur mu, diye soruyor. Verin, diyorum, rakamları ağır ağır söylüyor. Rakamlar bitince adamın adı çıkıyor ekranda. Ergin Altay. Masanın üzerine kapağını ters çevirip koyduğum kitabın üzerinde de aynı isim yazıyor: Yazar: Fyodor Mihayloviç Dostoyevski. Çevirmen: Ergin Altay. Gülümsüyorum, beni o gece en az Raskolnikov ziyaret etmiş kadar seviniyorum.

KAPANMAYAN KAPI

Halil AYHAN

Bir kamu bankasında memur olarak göreve başlamış, yıllar sonra yönetici kadrosuna gelmiştim. Son görev yaptığım şube deniz kenarındaydı. Çalışma masam deniz yönüne bakıyordu. Pencereye doğru yanaştığımda uçsuz bucaksız masmavi bir deniz görünüyordu. Denizin üzerinde gökyüzünde özgürce uçuşan beyaz martıları ve balığa çıkmaya çalışan irili ufaklı balıkçı teknelerini seyrettiğimde, hayatın ve yaşamının ne kadar tatlı olduğunu bir kez daha anlıyor, yıllarımın geçtiği dört metreka-relik çalışma alanımda, ne anılar geçirip ne olaylar yaşadığımı düşündükçe içim bir tuhaf oluyordu. Mesai başlangıcıyla beraber açılan kapıdan girenleri gözlemledikçe hayatın nasıl da hep bir uğraş içinde geçtiği gerçeğini bir kez daha her gün yeniden yaşıyordum. Herkesin sanki bir acelesi olup bir yerlere yetişme telaşı vardı. Bu tabloyu her gördüğümde aklıma, şimdi hayatta olmayan ninemin o insan ruhunu sakinleştirici sesiyle söylediği sözler gelir, yüzümde hafifçe bir tebessüm belirir ve hayatta bu kadar hızlı koşturmanın insanı yıprattığı gerçeğini bir kez daha hatırlardım. Sanki yılların çok gerisinde kalmış o anlara söylenen kelimeler kulağımda bir bir yankılanırdı.

- Evladım, aceleye hiç gerek yok. Peşinden koşturan yok, zaman çok. Biraz yavaşla...

Zaman tabii ki herkes için kıymetli ve çok önemliydi. Ama biraz sabır ve biraz yavaşlamanın insanı rahatlatacağına da her zaman içten inandım. Ama zaman mı bizi yoksa biz mi zamanı kovalıyorduk? İşte bu soruya doğru cevabı vermekte bazen zorlanıyordum.

Biraz önemsemediğim ufak bir sağlık sorunun başlamış, zaman zaman midemin sağ tarafında şiddetli bir ağrı oluşuyor ve bu ağrı sırtıma vuruyordu. Bunu kendimce çalışma hayatının stresine yoruyor ve bu sorunumu aileme belli etmemeye çalışıyordum. Aslında yanlış yaptığının farkında olmakla beraber kendi sağlığımı ihmal ediyordum. Bunda ailemde uzun yıllardır yaşadığım ağır sağlık sorunları baş etkendi. Hastanelerden, gecenin bir yarısı gittiğim o acil servislerden, eczanelerden, ilaçlardan içime bir bıkkınlık gelmişti. Ağrılarımın arttığı bir gün, muayene olmak için gittiğim doktor arkadaşım beni muayene etmiş, bazı tahliller istemişti. Çıkan tahlil sonuçlarına baktığında, safra kesemde taş olduğunu, bunu bir an önce aldırman gerektiğini söylemişti, ben onun tavsiyesine uymamıştım. Kendimce bunun önemsiz olduğunu düşünerek, nasıl olsa yakında emekli olacağım diye avutmuştum kendimi. İşte o zaman kendime daha fazla zaman ayırma imkânım olacaktı. Bunu da o zaman düşünecektim. Kendimi geleceğe dair öyle hazırlamıştım. Oysa hayat sandığımızdan çok kısa olup yarın hiç olmayabilirdi. Bunu da çok erken yaşlarda öğrenmiş olmakla beraber, ben kendimi nedense yarına bırakıyordum.

Bir hastalık durumunda aileme, eş ve dostlarıma her zaman “Sağlıkta hiç ihmal olmaz.” dememe rağmen, ben sağlıkta kendimi nedense anlamsız bir şekilde ihmal etmişim. Ve o yıllardır beklediğim gün gelmişti. Çalışma hayatımı sonlandırarak emekli olmuşum. Artık kendime zaman ayıracak, deniz kenarında yürüyüşler yapacak, sağlık sorunumla ilgilenecektim. Edebiyat yönüm biraz kuvvetliydi. Anılarımı yazmayı düşünüyordum. Zaman zaman midemin sağ tarafında beliren o ağrı yine baş göstermişti. Ameliyat olma kararımı biraz korku ve çekingenlik duyguları içinde artık vermişim.

Sonbahar mevsiminin tabiatın hüzne büründüğü eylül ayındaydık. Günlerden cuma akşamıydı. Eskiden beri bu günü çok

severdim. Zira tüm aile bir araya gelir, beraber güzel bir hafta sonu geçirmeye çalışırdık. Vakit sabah saatlerine doğruydı. Ya-
tağımdan ter içinde uyanmış, pencereden dışarı baktığımda or-
talık hâlâ aydınlanmamıştı. Gökyüzündeki yıldızlar ve dost Ay
her zamanki gibi sevecen yüzüyle gülümsüyordu. Sokaklar ten-
ha ve insanlar uykularının en güzel yerindeydi. Tekrar uyumaya
çalışsam da uykum artan ağrım nedeniyle bölünmüştü. Yataktan
kalkıp lavaboya gittim, yüzümü yıkadım. Kendimi aynada sey-
rettiğimde yüzümün bayağı solgun ve gözlerimin de biraz sarı
olduğunu gördüm, küçük abdestimin de kanlı geldiğini görünce
korkum bir kat daha artmıştı. Ama evin büyüğü olmak her zaman
fedakârlığı gerektiriyordu. Ailemi uyandırırsam sabahın bu erken
saatinde, hepsi birden panik olacaktı. Ortalığın biraz aydınlan-
masını bekleyip ne yapacağımı bilemez hâlde gezinirken eşim
durumu fark etmiş ve uyanmıştı.

– Ne oldu, bir sorun mu var?

Sakin bir şekilde cevap vermeye çalıştım.

– Biraz ağrım var.

Sakinliğimi korumaya çalışsam da eşim panik olmuştu.

– Ambulans çağırıyorum. Hemen acile gidiyoruz.

– Ambulansa gerek yok, bir taksiyle giderim.

– O zaman oğlanı uyandırıyorum. Seninle gelsin.

Kabul etmekten başka bir şansım kalmamıştı. Sabah vaktinde
yola koyulmuştuk. Çocuğum bana korkuyla bakarken bense onu
ve kendimi biraz teskin etmeye çalışıyordum. Ama aslında dilim
başka, kalbim başka söylüyordu.

– Merak etme. Biraz ağrım var. Belki bir iğne yaparlar veya
serum verirler geçer.

Oğlum da benim gibi, ailede eşimin yaşadığı sağlık sorunları
nedeniyle bu duruma çok küçük yaşlarda alışmıştı. Eşimin duru-
mu nedeniyle acil servislerin, ameliyat odalarının önü bizim için
pek yabancı yerler değildi. Meme kanseri, yumurtalık kanseri,

bel fitiğı, safra kesesi ameliyatları, zorlu kemoterapi ve radyoterapi seanslarında hep birbirimizden güç almıştık. Bize bağışlanan her gün, her saat ve her dakika için yüce Allah'a ve her zaman ellerinden gelen ne varsa yapmaya çalışan, gece gündüz demeden kutsal görevlerini ifa ederken şifalı ellere sahip doktor ve sağlık çalışanlarımıza her zaman şükran duymuştuk. Çok zor zamanları birlikte yaşamış ve o zor günleri de beraber atlatmaya çalışmıştık.

Davetli, davetsiz misafirlere her zaman kapıları açık olan hastanenin acil servisine ulaşmıştık. O kapılar ki, ne hayatlara, ne öykülere tanıklık etmiş, dilleri olsa da bir an konuşsa... Acil serviste dosyamızı açtırmaya başladığımız sırada, yan tarafta iki kişi arasında bir ağız dalaşı yaşanıyordu.

- Kardeş ben daha önce gelmiştim. Sen neden hemen önüme geçtin?

Ortam gerilmeye başlamıştı. Görevli personel olayı yatıştırmaya çalışırken bir yandan da kayıt yapmak için kimliklerini istiyordu. Sırasını beklemeden ön sıraya geçen şahıs, görevli personele buruşmuş kimlik kartını uzatırken ön sırayı kapmanın sanki büyük bir rahatlığını yaşıyordu.

Elimde dosyamla beraber, poliklinik kısmında nöbetçi genç bir bayan doktorun karşısına geçmiş, sorunumu kısaca anlatmaya çalışmıştım. Doktor hanım önünde bulunan bilgisayara bir şeyler yazdıktan sonra, bazı acil tahliller istemişti. İstenen ultrason, tomografi ve kan tahlillerini yaptırdıktan sonra yine acile dönmüştüm.

Perdelerle ayrılmış acil servisteki odada sedyeye uzanmış ve koluma serum takılmıştı. Tıpkı çalışma hayatımın geçtiği dört metre karelik bir yerdeydim. Yattığım yerde düşüncelere dalmıştım. Yıllarca para işiyle uğraşmış biri olarak, paranın sağlığını karşısında ne kadar değersiz olduğunu, sağlıklı bir nefes almanın dünyalara bedel olduğunu düşünüp duruyordum. Perdeler açık

olduğundan diğer sedyelerde yatan hastaları görebiliyordum. Birbirimize lisan ile olmasa bile, kalben geçmiş olsun dileklerimizizi iletiyorduk. Dışarıdan hastane kapısına yaklaşan bir ambulansın acı siren sesi, çok net duyuluyordu. Odanın baş tarafındaki sedyede, küçük bir trafik kazası geçirmiş ve ayağı alçıya alınmış olan bir hastanın başında hastane polisi ifade almaya çalışıyordu. Polis sorularını soruyor, hasta ise soruları yanıtlıyordu.

- Kaza nasıl oldu, anlat bakalım? Şikâyetçi misin?
- Araba benim kullandığım motosiklete gelip çarptı. Ama şikâyetçi değilim.

Ayağında eski bir terlikle zorla yürüyen yaşlı bir amca, hemşirenin yardımıyla sedyeye yatırılıyordu. Hemşirenin yaşlı amcayla konuşmasından, amcanın buraya sıkça geldiğini anlıyordum. İçten içe o yaşlı amcaya üzülüyor, yanında neden kimsenin bulunmadığını merak ediyordum. Yaşlılık ve yalnızlık çok zordu. O yaşlılık ve yalnızlık korkusu, o an benim de bedenimi kaplamıştı.

- Yoksa herkes bir gün yalnız mı kalacaktı?

Hemşire hanım yaşlı amcaya müşfik sesiyle yardımcı olmaya çalışıyordu.

- Yine ne oldu Mehmet amca?
- Sol göğsümde yine ağrı var. Kalbim atmıyor herhâlde?
- Olur mu öyle şey Mehmet amca, kalbin atmasa ölürsün.

O an herkesin yüzünde şaka ve hüznün karışık olduğu bir gülümseme belirmişti. Bir bayan hasta, hemşireye sesleniyordu:

- Hemşire hanım, serumum bitti. Drenajı kapatın. Yoksa kolum şişecek.

Dört bir yana yetişmeye çalışan hemşire,

- Tamam, geliyorum. Merak etme kolun şişmez.

Benim de serumum bitmiş, ağrım biraz hafiflemişti. Az sonra eve dönebileceğimi sanıyordum. Yanıma gelen hemşire hanım,

- Doktor bey tahlillerinize bakıyor. Size biraz sonra bilgi verecek.

Bir haber beklerken zaman nedense bir türlü geçmek bilmiyor. O anda yaşlı ninemin bana söylediği o sözlere karşı sitem eden bir ruh hâlim vardı. Ah, nine ah... İnsan bazı zaman yavaşlamak istese de, bazı anlarda beynin, duygun, düşüncen el ele verip seni zamanın peşinde koşturuyor işte.

Yattığım yerden doğrulup sedyede otururken karşı masadaki doktor beyi gözlüyorum. Bir bilgisayara, bir bana bakıyor. Bazen göz göze geliyoruz. Zaman geçiyor ve ben, bana yapılacak açıklamayı bekledikçe içim biraz daha karamsar duygulara esir oluyor, bilgisayarın başına üç doktor daha gelip bir bilgisayara, bir bana bakmaya devam ediyorlar. İçimden genç olan doçent, biraz daha yaşlı olanlar ise profesör olmalı diye geçiriyorum. Kendi kendime güç vermeye çalışıyorum. Biraz sonra doktorlar toplu hâlde bana doğru ilerliyorlar. Genç olan söze başlıyor.

- Geçmiş olsun.
- Sağ olun.
- Safra kesesindeki taşlar, safra yollarına düşerek pankreası iltihaplandırmış, acilen yatmanız ve bir hafta hiçbir şey yememeniz, yalnızca serumla beslenmeniz gerekiyor.

O anda başımdan kaynar sular dökülmüşçesine bir an gözlerim kararmıştı. Kendi ihmalkârlığımla başıma açtığım sorun nedeniyle kendime kızıyordum. İnsan bazı acı kararlar karşısında nasıl bir tepki vereceğini bilemiyor. Oysa aile fertlerimde gördüğüm ve yaşadığım ağır sağlık sorunları nedeniyle, kendimi gayet bilgili, güçlü ve sabırlı hissediyordum. Oysa yanıldığımı şimdi çok daha iyi anlıyor, ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Bana tanınan o kısacık karar anında sanki tüm hayatım gözümün önüne gelmişti. Aklımda acaba yolun sonuna mı geldim düşüncesi durmadan dönüp duruyordu. Zamanın ne kadar kısa olduğunu o an daha iyi anladım. Kendimden ziyade geride kalanlarımı düşünmeye başladım. Hasta olan eşim ve kardeşim bensiz ne yapacaktı? Yanımda ayakta duran oğluma ilk defa dikkatlice

baktım. Henüz hayatının taze baharındaydı. Fakülte diplomasını ve düğününü görmenin yanı sıra, kucağıma vereceği torunları kucaklayıp sevmek için Tanrı'mdan bana yetecek bir zaman istiyordum. Daha sorumluluklarım bitmemişti. Doktorlar kendi aralarında tıbbi terimlerle konuşup duruyorlardı.

Cevap vermek için kendimce biraz zaman kazanmak isterken doktor beylerin gözlerine bakıyor, onlardan bir ümit ve teselli eder bir bakış bekliyordum.

- Doktor bey, hazırlıksız geldim. Eve gidip yarın hazırlıklı gelsem.
- Durum acil, hemen yatmanız lazım.

Kabul etmiştim. Geniş, özel bir odada tek başımaydım. Beyaz duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Pencereye yanaşıp dışarısını seyretmeye başladım. Tabiat ve yaşam ne kadar da güzeldi. Bazen birçok güzelliği görmeden geçip gidiyoruz. İçimde tuhaf duygular kol geziyordu. Hemen tedaviye başlanmıştı. Günler sonra tedavi bitip değerlerim düzeldikten sonra da ameliyat olmuş ve taburcu edilmiştim. Acil kapısından çıkıp hastaneyi terk ederken arkada bıraktığım hastalar için dualar etmiş ve bitmeyen nöbetleri tutan tüm sağlık çalışanlarına şükran ve teşekkür duygularımı içten iletmıştim. Hep açık olan o kapıdan çıkıp giderken dönüp ardıma baktığımda, sürgülü acil kapısı durmadan açılıp kapanmaya devam ediyordu. Bir an için içimden gelen bir duyguyla “Allah bu kapıyı hiç kapatmasın.” sözleri ağzımdan çıkmıştı.

Hayat ve yaşam her şeye rağmen çok güzeldi. Hele sağlıklı bir nefes almak dünyalara bedeldi. Hafiften esen bir sonbahar rüzgârının etkisiyle sağa sola doğru sallanan ağaçların dallarındaki yapraklar, çıkardıkları hışırtılı sesleriyle bir şeyler söyler gibiydiler. Siz de kalp ve gönül kapılarınızı; zaman, mekân ve mevki gözetmeksizin yardımınıza hep koşanlara açık bırakın ve onları hatırlayın, bu bile yeter.

ACİLİN TORTUSU

Pınar KAYA

Sözleşmeli memur olarak geçirdiğim bir buçuk yıl sonrasında kadrolu olarak İç Anadolu'nun bir kentine atanmıştım. Göreve yeni başlayanlar için resmiyette olmayan ama genelde uygulanan bir kural vardır, çoğu zaman en yoğun birimlere verilirler. Ben göreve yeni başlamamış olsam da pek kıdemli olmadığım için ilk olarak acil serviste çalışmaya başladım. İlk nöbetime gitmek için sabah erkenden evden çıktım. Hastaneye vardığımda nöbet devri için bekleyen arkadaşlarla tanıştık. Nöbetçi olan arkadaşlar geldi, nöbeti teslim aldık. Malzemeleri, çalışma şeklini ve acil servis işleyişini öğrenmeye çalışırken akşam olmuştu. Yemek vaktinde oturma fırsatımız olmuştu. Yanımdaki arkadaşlara:

- Acil beklediğim kadar yoğun değilmiş, dedim.
- Bugün kupa maçı var. O yüzden sakın, diye cevap verdi aralarından birisi.

Daha önce acilde hiç çalışmamış ve hasta olarak acile hiç gelmemiş biri olarak arkadaşımın söylediğine anlam verememişim. Yemekhaneden gelirken ellerinde serumla, triyaj koridorundaki televizyondan Fenerbahçe-Galatasaray maçını izlemek için toplanmış hasta ve hasta yakınlarını gördüğümde hemşire arkadaşımın biraz ironik olan cevabının ne kadar doğru olduğunu anlamıştım. Koridordan çıkıp sarı alana geldim ve tedavi hazırladığımız masada bekliyordum. Tekerlekli sandalyede bir teyze ve yanında üç kişi geldi. Tekerlekli sandalyede oturan teyzenin anneleri olduğunu ve bir haftadır diş ağrısı çektiğini söylediler. Doktor, “Teyzeye bir iğne yapacağız.” der demez teyze itiraz etti. “İğne bana alerji yapıyor. Bana serum yazın.” dedi. Doktor yorulmuş olacak ki münakaşaya girmeden bir şeyler yazdı ve bize

yönlendirdi. Tedavi masasına gelen hasta yakınına hastanın ismini sordum, sistemden tedavisine baktım. Hastayı boş bir yatağa alıp beklemelerini söyledim. Sandalyedeki teyze giderken bir yandan da “Seni daha önce burada hiç görmedim. Genç de görünüyorsun. Yeni başladıysan sen yapma benim tedavimi, benim damarlarım çok zor bulunur. İyi bilen birisi gelsin.” diyordu.

Bundan önceki bir buçuk yılımı onkoloji servisinde geçirdiğim için bu duruma pek yabancı değildim. Teyzenin tedavisini hazırlayıp gözlem odasına geçtim. Küçük olan odada yan yana yerleştirilmiş sedyeler, ucu ucuna yetişmeyen perdeler ve her hasta ile birlikte en az üç kişi olunca hareket etmek için bize pek alan kalmamıştı. Güç bela teyzenin yanına ulaştığımda, teyzeyle birlikte gelen orta yaşlı bir kadın baş ağrısı olduğunu, tansiyonuna bakmamı istediğini söyledi. Bir yandan tedaviyi yaparken diğer yandan hasta yakınına muayene olmasını ya da triyajda hasta yakınları için tansiyon ölçüm hizmetini verdiklerini anlatıyordum. İşim bittiğinde perdeyi çektim. Hasta yakını olan kadın, perdeyi çekmemle birlikte konuşmaya başlamıştı.

- Şunun havasına bak. Yattığı yerden para alıyor, bir tansiyonuma bakamadı.

Geri döndüm ve perdeyi açtım. Kadına,

- Perdelerde ses yalıtımı yok, dedim.

Tedavi masasına geçtim. Yaklaşık bir saat sonra serumu kontrol etmek için gittim. Serum bitmişti. Serumu kapatıp doktora teyzeyi taburcu edip etmeyeceğini sormaya gittiğimi söyledim. Hasta yakını perdelerde ses yalıtımı olmadığını unutmuş olmalı ki,

- Tabii taburcu edecek, zaten serumu zorla yazdırdık, dedi.

Yine de tedbir amaçlı doktoruna sorup hastayı evine gönderdim. Geçen her bir saatte acilin farklı bir yüzü ortaya çıkıyordu. Saat 07.00’ye yaklaşıyordu. Teslim saati geliyordu. Arkadaşlarla malzeme kontrolü yaparken bir adam kucağında bir kadınla göründü.

– Koşun, yardım edin, diye bağıra çağıra içeri girdi adam.

Personel arkadaşlar kadını sedyeye alırken doktor bey muayene için hastanın yanına çoktan gelmişti. Ben de hastanın yanına gittim ve muayenesini tamamlayan doktor beyin yüzüne baktım. “Konversiyon” dedi. Konversiyonun tıbbi tanımını, çeşitli ruhsal sıkıntıların bedensel olarak sorunlara (bayılma) dönüşmesidir. Bu tanı acilde konversiyon olarak yazılır, sabır imtihamı olarak okunur. Benim şahsi görüşümse bu tarz rahatsızlıkların çözümünün acilde aranmaması yönünde. Doktor beyin orderı üzerine sakinleştirici tedaviyi hastaya uyguladım. Hasta yakınını rahatlatmak amacıyla “Yakın zamanda eşinizin canını sıkın bir şey oldu mu?” diye sordum. Kaba bir tavırla cevap verdi adam.,

– Bunun bir arkadaşı var, pek düzgün ayak değil. Onunla artık konuşmamasını söyledim. Birden ağlamaya başladı ve bayıldı. Herhangi bir hastalığı da yoktu. Ne oldu anlamadım, çok korktum. Çocuk da evde ağladı kaldı, dedi.

– Anladım, dedim ve uzaklaştım. Bir yandan da şaşkındım.

Neyse ki nöbet teslim vakti gelmişti. Teslimden sonra nöbetten çıkan arkadaşlarla birlikte kantine gidip çay içelim dedik. Kantine geçmiştik. Nöbetten çıkan doktorlar da kantine gelip karşı masaya oturmuşlardı. Herkesin üstünde nöbeti bitirmenin verdiği rahatlık vardı. Hep birlikte muhabbet ederken konversiyon tanısı konan hastanın yakını bir hışımla geldi ve hastasını muayene eden doktor beye bir yumruk attı. Doktor bey neye uğradığını şaşırmişti. Hasta yakını bir yandan kendini tutanlardan sıyrılıp tekrar saldırmaya çalışıyor, bir yandan da ağız dolu küfürler ve tehditler ediyordu.

– Devlet size oturup çay içmeniz için mi para ödüyor? Sen burada çay sefası yaparken içerde benim karım ölüyor. Devlet size çalışın diye para ödüyor, diye bağırıyordu.

Sakinleştiricinin etkisi geçmiş, kadın ağlamaya başlamıştı. Doktor beyin yumruk yeme nedeni buydu. Dolu dolu geçen ilk nöbetimden sonra eve geldim. Zaman acilde geçmese de evde

çok hızlı geçiyor. Yoğun ve yorucu nöbetlerle devam eden bir ayı tamamlamıştım. Bir ay geçmiş olmasına rağmen bir yıllık çalışan gibi olmuştum. Çünkü acil bir gecede öğretiyordu kendini. Her bir nöbet bir aya tekabül edecek kadar uzun geçiyordu.

Yine bir nöbet ve biz yine akşam yemeğinden gelmiştik. Bu kez midemiz boştu, yemeği beğenmemiştik. Üstelik o gün televizyonda kayda değer dizi yoktu. Bu nedenle acil yoğundu. Tedavileri yaparken arada kantinden aldığımız bisküvi ve krakerlerle karnımızı doyurmaya çalışıyorduk. Söylenerek bir amca ve oğlu kapıdan girdi. Yaşlı amca muayene oldu, biz de tedavisini yaptık ve gözleme aldık. Bir şeyler atıştırmaya devam ettik. Yaşlı amcanın oğlu bizim yanımızdan çıkışa doğru geçerken “Ancak yemeyi biliyorsunuz.” diye söyleniyordu. Son lokmam boğazımda kalırken iki genç kız geldi. Hasta olanın tedavisini yaptım. Tedavi tepsisini alıp giderken diğeri elime bir telefon tutuşturdu. Fotoğraf çekmemi istedi, sosyal medyada paylaşıpcağlarmış. Fotoğrafi çekip yerime geçtim. Kapıdan ilk nöbetimde doktor beye saldıran adam, kucağında eşiyle yine bağırarak içeri girdi. Arkasında doktor bey de vardı. Doktor bey,

- Hasta anafaktik şokta arkadaşlar. Larenks ödemi gelişmiş. Ben ilk müdahaleyi olay yerinde yaptım. Avil, dekort, prednol... diye bağırıyordu.

Hastayı sedyeye aldılar ve ilaçla müdahaleden sonra kırmızı alana götürdüler. Doktor bey bir alışveriş merkezinde gezerken yere yığılan birini görmüş, yardım için gitmiş. Bir ay önceki hastası olduğunu görmüş. İlk müdahaleden sonra kendi arabasıyla hastaneye getirmiş. Çalışma hayatım süresince henüz fiziksel bir saldırıya maruz kalmadım fakat öyle bir durum söz konusu olsa doktor bey kadar yüce gönüllü olabilir miyim, diye düşünerek lavaboya gidiyordum. Kırmızı alanın önünden geçerken acil uzmanının, hasta kadının eşine söylediklerine şahit oldum.

- Şansımız var ki doktor bey eşinizin solunum yolunu açmış ve ilk müdahalesini başarılı bir şekilde yapmış. Aksi takdirde onu kaybetmiş olabilirdik. Şu an durumu daha iyi fakat bir süre daha burada tutacağız, dedi.

Hasta yakınının içinde o an pişmanlık var mıydı bilmiyordum ama bu sözleri söylemeden gitmek istemedim. Adamın yanına yaklaştım.

- Devlet doktor beye bunun parasını vermiyor, hasta yakınları ödüyor. Kimi zaman güler yüzle kimi zamansa bir yumrukla, dedim.

Bu esnada telefonum çaldı. Ablam arıyordu.

- Dün akşam eniştenle tartıştık. Nefes darlığıyla birlikte acili boyladım. Serum taktılar.

Gerçi hemşire damarımı patlattı, pek sert davrandı ama neyse.

- Bir daha bunun için acile gitmeyin abla. Pencereyi açıp derin derin nefes... Alo! Abla! Yüzüme kapattı.

Acilde bir yılı bitirmiştım. Sürekli olumsuz olaylardan bahsettiğime bakmayın, elleri öpülesi nice amcalar, teyzeler de vardı elbet ama ben yorulmuş, tükenmiş hissediyordum. Nöbetlerde 1600 hastaya üç doktor, beş hemşire baktığı için öyle yoğun geçiyordu ki, hastalarla yüz yüze gelmeye vaktimiz olmuyordu. Hastaları yüzlerinden değil damar yollarından, yakınlarından, yattığı sedyelerden ve tanılarından tanıyordum artık. Diazemli hasta, yakını olay çıkaran hasta, 1 numarada yatan hasta, trafik kazalı hasta...

Birine hâl hatır sorduğumda sırada bekleyen diğer hasta, “Eli değil de ağzı çalışıyor.” diyordu. Bazılarına hak veriyordum. Anlıyorum ama karşıdakinin de insan olduğunu, onun da yorulabileceğini, acıkabileceğini hesaba katarsak soğuk algınlığı, bir haftalık diş ağrısı ya da can sıkıntısı için geldiğinizde, biraz daha anlayışlı olamaz mısınız?

BİR UMUT

Muammer HARDAL

Dışarıda lapa lapa kar yağıyor. Çocukluk günlerimden kalma heyecanla bir tüy misali gökte süzülen kara, sevinçle bakıyorum. Bembeyaz kristallerin oluşturduğu güzel manzara tabiata çok yakışıyor. Bacalardan çıkan siyah dumanların kara kalemliyle bu beyaz sayfayı karalaması bile, billur gibi karın güzelliğini bozuyordu.

Annem sobanın üzerine akşam için hazırladığı yemekleri koyduğu için karnım bu güzel kokuyla zil çalmaya başladı. Sobanın üzerindeki çaydanlıkta kaynayan ıhlamurun kokusu, odamızı kış günü bahar kokusuyla doldurmuştu. Kardeşim Ahmet annemin peşinde dolaşüyor, bir an olsun peşinden ayrılmıyordu. Ben sobadan gelen amber misali kokular ve Ahmet'in "Anne, anne!" nidaları eşliğinde bembeyaz tabiata, yalçın karlı dağlara dalmıştım. Ben manzaraya daldıktan bir müddet sonra acı bir çığlık sesi ile irkildim. Evet, bu Ahmet'in sesiydi. Sesle birlikte fırladım. Ahmet'in çığlıklar içindeki görüntüsü beni dondurmaya yetmişti. Ahmet, annemin bir anlık mutfığa gitmesini fırsat bilerek sobadaki çaydanlığı üzerine düşürmüştü. Sıcak suyun döküldüğü yerler çok kötü yanmıştı. Annemin odaya gelmesiyle feryat sesleri yankılandı her yerde. Ben hemen Acil 112'yi aradım. Ama bu havada gelmelerinin kolay olmayacağını, yine de bir ambulansı göndereceklerini söylediler.

En yakın hastaneye 15 km uzaklıktaydık. Bizim köyün yolları böyle havalarda haftalarca kapalı olurdu. Manzarasına hayran olduğum bembeyaz tabiat, şimdi kara bir engeldi bizim için. Annem kardeşimin acısını dindirmek için kuş gibi çırpınıyor, onun ağlamaları karşısında yüreği parçalanıyordu. Ana yüreği oğlunun

bu hâline nasıl dayansın? “Yavrum, kuzum!” sesleri bütün köyü bizim eve toplamaya yetmişti. Köyün yaşlılarının her biri yanık için yapılacakları söylüyor, her biri kendi fikrini öne çıkarıyordu. Bu havada dışarı çıkmak, hele kazaya ulaşmak mümkün görünmüyordu, durum çok ciddiye. Kardeşimin vücudunun büyük bölümü yanmıştı. Ağlamaktan ferî kesilen Ahmet, gözlerimizin önünde çaresizce kıvranıyordu.

Muhtar, çocuğu götürmek için Mustafa Emmi’nin atlarını ve kızığını hazır etmiş, kapıdan bize bağıırıyordu. Annem bu havada böyle bir şekilde kazaya ulaşmanın zorluğuyla Ahmet’in çığlıkları arasında karar vermeliydi. Babamı kaybettiğimizden beri annem bize hem analık hem babalık yapmıştı. Tunç bir heykel gibi iradeli bu Anadolu kadını şimdi büyük bir imtihan veriyordu. Bu karlı dağları aşmak için Ahmet çok küçüktü. Nice gül yüzlü kızlar, yakışıklı yiğit delikanlılar bu karlı yolda hayatlarının baharında solmuştu. Annem genç fidanını böyle bir yola gönderip göndermemekte çok kararsızdı. Bir annenin evladıyla imtihanı en ağır imtihanlardan biri olmalıydı.

Annem çaresizce düşünceler denizinde bir o yana bir bu yana gidiyordu. Ufukta hiçbir ışık görünmüyor, hadise zaman geçtikçe daha da zor bir hâl alıyordu. Ahmet’in dermansızlıktan ağlamaları kesilmişti ama bizim yüreğimiz kan ağlıyordu. Zaman durmuş, koca ovada yaprak kıpırdamıyor, dağlar sessizce bize bakıyor ama kimse yardım edemiyordu. Annem taze fidanını bu yola göndermeye kıyamadı. Muhtar “Peki bu yavrunun hâli ne olacak?” dedi. Annem, “Muhtar emmi bir umut benimkisi, giderse korkarım umudum da kalmaz.” dedi. Evet, Acil 112’den başka bir umudumuz yoktu. 112 belki Ferhat’ın yaptığı gibi dağları delecek, gelip fidanımızı kurtaracaktı. Bir umuttu bizim hikâyemiz. Annemin dilinde tüllenen kelimeydi “umut”. Karlı dağlar dile gelse rüzgâr sesiyle, ayaz ses verse soğuk nefesiyle, bir haber gelse...

Hiç haber yoktu, Acil 112'yi arayalı iki saat olmuştu ve bizden başka arayanlar da oldu ama yoldalar sözünden başka cevap yoktu. Biliyorduk fedakârdı doktorlar, hemşireler. Hızır'la dostluk kurmuş, ihtiyacı olan, zor durumda kalan hastalara yardıma koşuyorlardı. Bu sefer durum farklıydı; kara kış, geçit vermez sıra dağlar, sultanları durduran karlı dağlar, Mehmetçiğe yorgan olan beyaz dağlar... Herkes bu şartlarda yardıma gelemeyeceklerini biliyordu. Ne de olsa onlar da insandı, tabiata sözleri geçmez, kerameti olmayan sıradan insanlardı. Bütün bunları ben de biliyordum ama dedim ya “umut”, garibin tesellisi, zorda kalanın sığıntısıydı.

Ab-ı hayat yoktu köyümüzde, Lokman Hekim de. Perişan bir hâlde umudun parıltısında nefes alıyorduk bu soğuk kış gününde. Evladının gözü önünde tükendiğini gören bir annenin yüreğiyle ısıniyorduk. Ahmet'in vücudu yanmış, bizim yüreğimiz küllenmişti. Artık zaman lehimize ilerliyordu. Köyün yaşlılarının merhemleri de böyle bir yaraya çare olmuyordu. Acabalar etrafta durmadan dolaşiyor, keşkelere kapı aralıyordu. “Keşke Muhtar'ın sözünü dinleseydik...” Keşkeler bitmiyor, annem kendini suçluyordu. O da biliyordu bu yolculuğun sonunun hüsrana olacağını ama beklemek de bir ateş gibi canımızı yakıyordu. Zaman, asırları değirmen gibi öğüten zaman sanki durmuş, dakikalar yıl olmuştu. Annem “yavrum” diyor, böğrünü dövüyor, kendinden geçmiş gibi hıçkırarak ağlıyordu. Genç fidanımız, Ahmet'imiz, gonca gül iken soluyordu. Elden ne gelirdi ki...

“Can boğazdan çıkmadıkça Allah'tan ümit kesilmez.” dedi Mustafa Emmi. “Hele biraz sabredin, devlet halkını zorda bırakmaz, bize sahip çıkar.” diye ekledi. Öteden söze karışan bir genç, “Emmi, devlet ne yapsın bu kara kış gününde, nasıl yardım etsin bize, bizim işimiz Allah'a kaldı.” dedi. Ortalıkta bu minvalde nice konuşmalar oldu. Ahmet kıvranıyor ama merhemler derman olmuyordu. Üç saat geçmişti Acil 112'yi arayalı, ne gelen var-

dı ne de giden. Bir umuttu beklentimiz, o da zamanla bitiyordu. Umudun parıltısı sönüyor, hayaller sönüyordu. Kara kış beyaz kefeniyle gelmişti yine. Baharı görmeden solduracaktı gen fida-nı... Yine bir tezat kendini gösteriyordu; soğuk kara karşın yanan bir vücut...

Babasından sonra Ahmet'i de kaybetmek annemi tamamen yıkacaktı. Genç yaşında kocasını kaybetmenin zorluğunu oğullarıyla göğüsleyen bu yürek, yavrusunu kaybetmeye nasıl dayanacaktı. Nice ölümler görmüş, nice yıllar yaşamış ihtiyarlar da sessizliğe büründü ve umutlarını kaybetti. Ben ne yapacağımı bilemeden bir köşede çaresizce ağlıyordum. Zordu ölüm, hele genç yaşta daha da acı geliyordu insana. Hızır acil de çare olmayacaktı bu sefer. Azrail görevini yapmak için yine gelecekti. Kar kış ona engel değildi.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Havayla birlikte umutlar da karamış, herkes kadere rıza gösteriyordu. Karlı dağlardan yürek-lere umut veren bir ışık görüldü. Bu havada neyin nesiydi bu ışık, davetsiz bir misafir mi, koyununu ağıldan kaçırmış bir çoban mı? Hayır hayır, ikisi de değil. Bu ışık ömürlerini can kurtarmaya adanmış Mesahi nefesli, Lokman yürekli acil çalışanlarının umut ışığıydı. Önlerinde bir greyder Ferhat olmuş karlı dağları aşarak gelmişler, yolda Hızır'a arkadaşlık etmişlerdi. Evet, gerçekten bu gelenler onlardı. Tükenen umutlar yeniden yeşermiş, geçen onca zamana rağmen umutlar canlanmıştı. Bir umut değil miydi onları bu havada buraya getiren?

Hemen vakit kaybetmeden yola koyulduk. Ambulanstaki müdahaleden sonra acil servise götürdük. Doktorlar kardeşimin durumunu görünce "bir umut" dediler ve ameliyata aldılar. Evet, umudumuzu söndürmeyen birileri vardı hâlâ. Bize umutsuzluk çölünde vaha olanlar, her şey bitti denildiğinde umut olanlar vardı. Acil çalışanları vardı her gün durmadan umut dağ-ğitan, can suyu taşıyan. Kardeşim biraz daha geç kalırsa belki

hayatta olmayacak, baharı göremeyecekti. Karlar eridi ve bahar geldi. Şimdi bahar esintileriyle kara kışa meydan okuyan kardelenlere bakıyorum pencereden ve bir umut için dağları aşanları düşünüyorum. Ahmet şimdi daha iyi, kara kıştan kalan yanık izlerine rağmen mutlu ve annemin genç fidanı olarak bize umut veriyor.

YAĞMUR

Semanur GÖNÜL

Nöbetin başlamasına bir saat varken evden çıktım. Her yirmi dört saatlik nöbet öncesinde böyle yapardım. Normalde otobüsle gittiğim hastaneye yürüyerek gider, sanki yirmi dört saat boyunca hiç yorulmayacakmışım gibi, zaten her gün gördüğüm sokakları son kez görüyormuşçasına, her bir ayrıntıyı inceleyerek yürürdüm. Pencerelerin önünü süsleyen renk renk çiçeklerin kokusu burnuma dolar, hâlâ daha sokakta oynayan üç beş çocuğa bakıp mutlu olur, tanıdıklarına başımla da olsa selam vermeyi eksik etmezdim. Bazen daha erken çıkıp sahile iner, hava iyi olsun kötü olsun farketmez, oturur denizi izlerdim. İçimde sebensiz bir mutluluk olurdu, anlam veremezdim, sanki yirmi dört saat boyunca yeterince kan görmeyecekmişim gibi. Ama bugün farklıydı. Hava bulutluydu, yağmur hafiften çiseliyordu. Buraya yağmur pek yağmazdı. Kışın bile çoğu zaman gün yüzü görürdük. Yağmur yağınca ya yağmuru izler ya da yağmurda ıslanır, tadını çıkarmaya bakardım. Kendime şemsiye alma ihtiyacı bile duymamıştım. Yağmura aldırmadan, hatta daha bir zevkle yürümeye devam ettim. Her damlada ben çoğaldım, yağmur azaldı. Dininceye kadar ben dinledim, dinlenirken bir yandan da onu dinledim. Diner diye düşündüm ama dinmedi. Düşen her damla beni biraz daha dinlendirdi.

Sokaklar bomboştu. Tek bir insan bile görmemiştim. Fırtına öncesi sessizliği hâkim gibiydi her yere. Arnavut kaldırımli sokaklardan geçmeye devam ederken yağmur şiddetini artırmış, ben adımlarımı hızlandırmış, kapüşonumu başıma geçirmiş, yürümeye devam ediyordum. Telefonum çaldı, arayan Deniz'di.

- Neredesin?
- Yürüyorum.
- Acele et, kan gövdeyi götürüyor burada. Yardımın lazım.

Ben cevap veremeden telefonu kapattı. Sesi telaşlı geliyordu. Vardiyamın başlamasına zaten az kalmıştı ama aradığına göre önemli olması lazımdı. Otobüsü beklesem mi diye düşünmeye kalmadan koşmaya başladım. Hastaneye vardığımda sıırıslıklamdım. İçeri girer girmez hırkamı çıkardım. Deniz haklıymış. Gerçekten kan gövdeyi götürüyordu. Acil servisin girişı kanla kaplanmış, her sedyenin, tekerlekli sandalyenin üstünde ya ağlayan ya da boş boş etrafına bakan çocuklar, çığlıklar, ağlayışlar... Acil servis her zaman kalabalık, yeri geldiğinde gürültülü olur ama bu kadar çok çocuk görmeye alışkın değildim. Genellikle kaza ya da zehirlenmeden dolayı gelirlerdi. Odaya koşup üstümü değıştirmem ve kurulanmam birkaç dakikamı aldı. Deniz'i buldum, ne olduğunu sordum.

- Hava da trafik de felaket. Zincirleme kaza olmuş. On beş kişilik servise iki katı kadar çocuk sığdırmaya çalışırlarsa olacağı bu. Hoş bu toplam yaralıların yarısı kadar bile değıl, çevre hastanelere sevk etmişler kalanları. Şoför ve birkaç çocuk ağır yaralı, ailelerine haber verildi. On dakikaya kalmadan kıyamet kopacak burada.

Bir şey demedim, başımı sallamakla yetindim. O da cevap vermemi beklemeyecek kadar yorgundu zaten. İçeriye geçtim, eldivenleri taktım. Gerekli ekipmanları alıp girişe doğru yöneldim. Deniz haklı çıkmıştı. Haberi alan ana babalar bir bir gelmeye başlamıştı. Zaten gergin olan ortam daha çok geriliyordu. Hakları da vardı. Okula diye yolladıkları çocuklarını hastanede yara bere içinde bulmayı kimse istemezdi. Yirmi dört saatlik nöbetim zaten erken başlamıştı, kim bilir daha neler olacaktı. Yıllardır bu işi yapıyorum, severek yapıyorum ya da sevdiğimi düşünüyorum en azından. Doğruya doğru,

çok iç açıcı bir meslek değil. Temposu hızlıdır, kurtarmaya çalıştığın insan kadar o sedyeden kalkamayan insanları da görürsün ama zamanla alışıyor insan ya da artık kabullenmeye başlıyor.

Tekerlekli sandalyede oturan bir kız çocuğunu gözüme kestirdim. Soğukkanlı duruyordu. Kolunda birkaç çizik vardı, kaşı açılmıştı. Ona rağmen ağlayıp çığlık atmak şöyle dursun, gıkı çıkmıyordu. Başını okşayıp dizlerimin üzerine çöktüm.

– Büşra!

Şaşırmadım desem yalan olurdu. Büşra elimde büyümüştü, ben de onun anneannesi Nazenin teyzenin elinde büyümüştüm. Annemle çok yakın arkadaşlardı. Annem çok sever Nazenin teyzeyi. Dedemden yadigâr bu eve Antep’ten gelin geldiğinde ilk Nazenin teyze ile tanışmış, o günden bu güne yedikleri içtikleri ayrı gitmemişti. Büşra’nın bir de kardeşi vardı, Simge. Aralarında iki yaş vardı. Ana baba çalıştığı için sürekli Nazenin teyzede kalırlardı. Gittikleri okul bile bizim muhitteydi. Onlarla vakit geçirmeyi severdim. Bütün gün hastanede içi sıkılıyor insanın, yaşam dolu iki küçük çocukla vakit geçirmek iyi geliyor. Neyse, Büşra olduğunu anlayınca elini tuttum. Nasıl olduğunu sormama rağmen bir türlü cevap vermedi. Boş boş bakmaya devam ediyordu. Kafasını aşağıya eğdi, ellerine bakmaya başladı. Avucunun içinde bir şey tutuyordu, ne olduğunu tam anlayamamıştım. O an kardeşi aklıma geldi.

– Simge nerede?

Kafasını kaldırmadan ilerisini işaret etti. Durumu anlamıştım. Gözleriyle, bakışlarıyla hissettirdi birkaç cümlede anlatacaklarını bana. Okuldan eve dönerken yolda tam da kazanın olduğu anda ödevlerini düşünmüştü belki de. Ödevlerini yapmamayı, kardeşiyle oynamayı, saçlarını örmeyi... Sıradan bir çocuğun kısa vadeli hayalleri işte. Sonra ne olduysa oldu, hayalleri başına yıkıldı. Tam da başına. Ağır yaralılardan biriydi.

Ellerimi Büşra'nın ellerinin üstüne koydum, kalkarken alnından öptüm. Elimden geleni yapacağıma dair söz verdim, işaret ettiği yere doğru koştum. İğne atılsa yere düşmezdi. Serviste yaralanan çocukların önüne geçmiş, müdahale yapılmasını engelleyen birkaç aile gördüm. Yaptıkları şey, boyları ancak dizime kadar gelen miniklerin önünde durup çoktan içeriye götürülmüş kendi çocuklarını görmeye çalışmaktı. Arkada kurtarılmayı bekleyen çocukların sesi bile çıkmıyordu. İnsan doğası gereği be-cildi ve öyle kalacaktı. Kendi çocuğundan başka hiçbir şeyin hesabını yapamayan ne kadar anne baba varsa doluşmuş, bağrış çağrış bize emir vermekten başka bir şey yapmıyorlardı. Zar zor girebildiğim odada geçtim hepsinin karşısına, bağırmaya başladım. Emir verme sırası bendeydi. Uyarılarımın miktarı ve şiddeti arttıkça hayat kurtarılan hastane, başgardıyanın ben olduğu pis bir hapishaneye dönüştü. Mahkûmlarım olan çaresiz hasta yakınları her bağırışında bana seslerini yükselttiler. Birbirimize bağırarak zamanı yedik, öğüttük ve geri dönüşü olmayacak bir şekilde yok ettik.

Ağlamayan hasta oturmuş beni izliyordu. Göz göze gelince sarsıldım. Bakışlarındaki yardım çağrısı önümde avazı çıktığı kadar bağırان hasta yakınlarından daha yüksek ve daha şiddetliydi. O an tekrar Büşra aklıma düştü, bulabildiğim en yakın yerden aldım ekipmanı ve yanına gittim. Geçirdiğimiz on dakika boyunca ağzından tek kelime bile çıkmadı. Konuşursa, sorarsa eğer kardeşini, kötü bir şey olacaktı gibi geliyordu ona. Pansumanı yaparken gözlerini bile kırpmadı. Şok geçirmiş olma ihtimalini düşündüm. Çok sonra yaşadığı olayın kafasındaki hiçbir yarayla alakası olmadığını anlayacaktım.

Ölmüş, birlikte teneffüslerde ip atladığı iki arkadaşıyla beraber. Birlikte çıktıkları yolculukta birlikte sona varmışlar. Kardeşinin ölümünü küçük bir çocuğa nasıl anlatabilirdim, ben bile bilmiyordum. Daha önce yapmadığım şey değildi ama bu sefer farklıydı. O beni tanıyordu, ben de onu. Ben de cahildim şu an, kendi çocukları dışında hiçbir şeyi görmeyen hasta yakınları kadar.

Yanına gittiğimde her şeyi anlamış, çoktan kabullenmişti. Saatlerdir boşluğu izleyen gözlerinden iki damla yaş aktı, yağmura karıştı. Belki de geçirdiği şokun etkisi yeni yeni geçiyor, acıyı hissediyordu, belki de başka bir şey.

Mahkûmların öfkesi de dinmişti. Bir köşede oturmuş sessizce bekliyorlardı. Gözleri bulutlu, elleri titriyordu. Kabul etmek kolay olmuştu. Küçük isyanlarını sonlandırmış, çırpınışlarından vazgeçmişlerdi. O an içimdeki öfkeyle her birine ağır laflar edebilirdim ama yanımda elimi tutan Büşra'yı bırakamadım. Ben değil, Büşra bakışlarıyla ödetmişti yedikleri her zamanı.

İşte o gün küçük kız, kardeşini kaybetti. Yavaşlayan her kalp atışında ben de insanlığa olan umudumu kaybettim, Büşra da hayata inancını kaybetti. O gün üç şey kayboldu: benim umudum, bir kız çocuğunun inancı ve küçük bir çocuğun ruhu. Hepimiz kaybettik. Çevirdim kafamı pencereden baktım. Pencere buğulanmıştı. Kolumla sildim buğusunu. Pencereyi açıp yağmuru dinleyecektim, yağmur dinmişti. Yağmur bile bırakmıştı bizi.

Günler sonra haberlerde dinledik, gazete kupürlerinde okuduk, her cümlede tekrar hatırladık ne yaşandıysa. Gardiyan ve mahkûmları... Küçük bir zaman diliminde hapishaneye dönüşen hastaneyi... Bir süre sonra unutuldu tabi. İnsanoğlu, unuttur tabi ya da kabullenirdi, küçük bir sıyrık gibi can yakardı ama geçerdi. Ben ne mi yaptım? Yine onlarca kişiye acı haberleri vermeye devam ettim, boşluğa bakan gözleri izledim, çığlıkları, serzenişleri dinledim. Birçok insanın elini yine tuttum, bıraktımadım. Nöbetten önce yürümeye devam ettim ama sokakta yüzü gülen çocuk göremedim, menekşenin kokusu da eskisi gibi burnuma dolmadı. Yağmur mu? O günden sonra dinlemeyi bıraktığım tek şey yağmur oldu, bir de Büşra'nın gülüşü.

BİRKAÇ DİKİŞ ATIVERECEKSİN

Tayfun AK

O gün beden yorgunluğundan mı yoksa ruh yorgunluğundan mı bilmem erkenden yatmıştım. Erken dediysem bana göre erken. Yoksa saat on biri geçmişti. Normalde birden ikiden önce yatmayan biriyimdir. Yaz kış mutlaka yedide ayakta olurum. Buna cumartesi, pazar ve yıllık izin günlerim de dâhildir.

Sabah saat beşte babamla Ankara'ya hareket ettik. Dokuzda kemoterapi randevumuz vardı. Doksanlı yılların başlarında şimdiki gibi her kür verileceğinde; kilo, kan ve diğer tetkikler yapmak diye bir şey yoktu. Doktor bir rapor ve kaç kürü kaç günde bir almanız gerektiğini belirten bir rapor yazıyor, sonra ilaç tedavisini uygulayacak bölümde size bir saat söylüyor ve siz o gün gidip ilacınızı alıyorsunuz. Gerisi hastayla sizin sorunuz.

Ankara'da koşuşturmaktan, üzerine dört saate yakın dönüş yolunda araba kullanmaktan ve artık alışkın olduğum üzere Koçhisar çıkışında trafik cezası yemiş olma yorgunluğumdan uykum gelmiş ve yatmıştım.

On dört günde bir Ankara'ya gidiyorduk. Ankara'ya ya girerken ya çıkarken Şereflikoçhisar'da mutlaka ceza yazıyorlardı. En son cezamı hiç unutmam, trafik polisi, "Farların eşit yanmıyor." diyerek yazmıştı cezamı.

Yattığım gibi içim geçmiş, ne hanımın yattığını duymuşum ne de annemle babamın yattığını. Gerçi son zamanlarda babamın pek yattığı söylenemez ya, neyse... Adımın seslenildiğini duyuyorum ama gözlerimi açamıyorum. Yatalı ne kadar zaman olduysa! Birden annemin telaşlı sesini fark ettim. Yataktan nasıl fırladıysam artık; kolumu dolaba, ayağımı yatağın kenarına çarpmışım. Salona çıktım ki annem ve babam ayaktalar. Ardım sıra hanım geldi

salona. Babam giyinmiş kuşanmış hazır duruyor. “Haydi giyin, hastaneye, acile gidiyoruz.” diye işaret etti. Bizim acil de ne işimiz olur ki! Dönüp anneme baktım ama ne diyebilir ki kadıncağız. Uyku sersemliğim bile kalmadı. Babam cilt kanserinden ameliyat olmuş, boğazı, yani trakeostomisi açık ve biz sabah Ankara’da, GATA’da, ilaç kürü almışız. Buranın devlet hastanesindeki nöbetçi doktor bize ne diyebilir ki, ne yapabilir? “Acile gitmeye ne gerek var? Hastane kaç dakikalık yol.” Ne dediysem olmadı. Hayır, gideceğiz diyor da başka bir şey demiyor babam. Hiç yapmaz ama bu sefer inadı tuttu. İşin kötüsü daha ilacın etkisinde ve ikide bir çıkarıyor. Dengesi yok ve acildeki doktora ne diyeceğiz bilemiyorum. Aylar var, bırak doğru dürüst yemek yemeği sofraya oturduğu bile yok. Aç yaşıyor desem yalan olmaz. Dikilmiş kalmışım. Aklıma söyleyebilecek, onu ikna edebilecek başka bir şey de gelmiyor. Baktım ki annem, başıyla götür işareti yapıyor. Gidip giyindim. Arabanın anahtarlarını arıyorum ama aramak başka bir şey, bulmak başka bir şey. Hanım, “Anahtarlar babanda. O aşığıya inip arabayı çalıştırdı bile.” deyince üçer beşer indim merdivenleri. Yapmaz delillerden değil babam. Hâline, durumuna bakmaz; beklemekten sıkılır ve basıp hastaneye gider. Gider mi gider.

Geldim, arabayı çalıştırmış ama sürücü koltuğunda değil. Arkaya uzanmış yatıyor. Boğazı açık olduğu için yutkunması, yemesi, içmesi hep sıkıntılı. Bir elinde mendil, bir elinde kolonya; sürekli boğazını temizliyor insanlar görüp içleri bir hoş olmasın diye. Aslında temizlik yapsa da...

Acilin önüne arabayı park ettim. Koluna girdim ve acile girdik. O zamanlar hastaneler şimdiki gibi değil. Acilin önüne araba park ediyor, sıranızı beklerken sigara içiyor ve rahatlıkla doktorla konuşabiliyordunuz. En önemlisi, acile gelmiş olsanız bile insanların bir değeri oluyordu ya da ben öyle olduğunu sanıyorum. Şimdi acile girdiğiniz zaman ilk sordukları, “Güvenceniz ne?” değil “Hastanızın neyi var olmalı?”

Benim iki katım, iri yarı esmer bir doktor, babamı görünce ayağa kalkıp yanımıza geldi. Boğazı açık olduğu için konuşmıyordu babam. O günler böyle mikrofonla konuşmak da yoktu daha. Gidip masaya oturdu. Cebinde hep taşıdığı defteri ve kalemi çıkarıp yazmaya başladı. Öyle merak ediyorum ki ne yazacak diye. Bir ara doktor bana baktı ve neden getirdin gibisinden işaret yaptı. O işareti bile görmüş rahmetli babam. Doktora işaret etti; ona bir şey deme, getirmesini ben istedim, diye. Yazmaya devam etti. “Senin bir şey yapamayacağını ben de çok iyi biliyorum. Ama senden, senin yapabileceğin bir şeyi isteyeceğim ve sen de beni kırmayıp yapacaksın.” yazdı. Doktor bir bana, bir babama baktı ve “Bu durumdaki hastalara, sen gibi olan hastalara yapabileceğimiz bir şey yok.” dedi ama babam kararlıydı. Yazmaya devam etti.

“Aylardır açım. Önce ameliyat oldum. Sonra yüz bölgesine şua uyguladılar.” Baktık ki daha yazacak. Doktor sakinledi, ben sakinledim ve ikimiz de masanın etrafına oturduk. Babamın yazmasını izliyor ve yazdıklarını okuyorduk. “Boğazımdaki ve yüzümdeki deriler ışın tedavisinde yandığı için bu trakeostomi denen adı yer bir türlü kapanmıyor. Normal hastalarda bir ay içinde tamamen kapanıyormuş ama bende kapanmıyor. Kapanmayınca da yutkunamıyorum. Doğru mu?” Doktor da ben de onayladık. Elbette doğrudu söylediği. O ara duvardaki saati gördüm. Neredeyse üç olmuştu. “Yutkunamadığım için de ne yemek yiyebiliyorum ne su içebiliyorum ne de çok sevdiğim çayı yudumlayabiliyorum. Tamam mı?”

Babamın yazdığı yazıların olduğu çoğu kare kesilmiş küçük kâğıtlar ile bu defter dâhil hepsini saklıyorum. Bugün bile hayret ederek okuyorum o gün yazmış olduklarını. O hâldeyken bile düzgün cümleler ve imla kurallarına dikkat ederek yazmış yazdıklarını. Zaten kuralları ve olmazsa olmazları hep oldu. Bu arada hemşire geldi ve doktoru çağırdı. “Bekle amca, acile bir hasta

gelmiş ona bakıp geliyorum.” diyerek giden doktor beş dakika bile olmadan geri geldi. “Buraya kadar tamam da, benden ne istiyorsun?” dedi doktor ve babam defteri işaret etti. “Boğazımı, yani nefes almak için açılan yeri dikmeni istiyorum. Öyle estetik dikiş falan değil. Açık yer kapansın. Yutkunabileyim ve sesim çıksın yeter.”

Doktor sandalyesinde kaykıldı ve başıyla olmaz işareti yaptı. Sonra, “Öncelikle orayı uyuşturmam lazım ama sana iğne yapmam, müdahale edemem, hatta ilaç bile yazamam. Bu konu beni aşar. Kusura bakma bir şey yapamam. Hayır, istediğini yerine getiremem. Kesinlikle olmaz. Gönül isteğini yapmayı istiyor ama doktorluğum buna izin vermiyor. Olmaz, olamaz. Bunun mümkünü yok.” Doktor sayıyor da sayıyordu. O arada babam gene yazmaya başladı. “Uyuşturmana gerek yok. Ben ne acılara katlandım, buna mı katlanamayacağım? Ben nasıl bir kâğıt istersen imzalayayım. Tüm sorumluluğu üzerime aldığımı, istediğim için bunu yaptığımı belirteyim.”

Doktor susuyor, babam yazmıyor, bense hepten susmuş öylece bakıyordum. Sonrasında, “Amca, bunu yapmayalım. Şimdi dikersem eğer, derin zaten yıpranmış ve kaynamıyor bu yer, dikişlerin atmasıyla ya da yırtılmasıyla biraz daha büyür. Bu senin için daha kötü olur.” dedi

Babam, “Bırak sen onu bunu, yarını ve sonrayı düşünmeyi, bu boğazı dik ve ben eve gidip bir güzel karnımı doyurayım. Üzerine bir bardak su ile birkaç bardak çay içeyim. Sonrası... Biliyor musun doktor, sonrası diye bir şeyi düşünmek için oldukça yanlış bir zamanda olduğumu biliyorum.”

Doktor bir sigara yaktı. Babama baktı ve sonrasında bir şey demeden odadan çıkıp gitti. Baktım ağlayacak durumda babam. Aç, susuz ve canı çay istiyor. Son zamanlarda burnundan boğazına indirilen bir hortum yardımıyla besliyorduk, en son onu da çıkarıp attı. Canım sigara istiyordu. Onu o hâlde gör-

mek istemiyordum. Elimden bir şey gelmiyordu ve sinirlerim iyice yıpranmaya başlamıştı. Babama, ben bir tualete gidip geliyorum diyerek kendimi dar attım dışarı. Baktım doktor da kapı önünde sigara içiyor. Çöktüm yanına ve bir sigara da ben yaktım. Sigara ne doktorun ne benim ne de babamın sorununu çözemeyecekti, bunun farkındaydık ama çaresizliğimize de bir çare bulamıyorduk.

Ayaküstü sohbete başladık doktorla. Acilin asla böyle sakin bir yer olmadığından, bu akşam bir gariplik olduğundan ve daha birçok şeyden bahsetti. Ama asla babamla ilgili bir şey konuşmadık. Birer sigara daha yakarken içerden çay aldık. Çayı yudumlarırken durdu, boğazını temizledi ve ayağa kalktı. Bana baktı. Kollarımı iki yana açtım ve boynumu sağa eğdim, ne diyebilirdim ki! İçeri girdiğimiz zaman, babam bıraktığım gibi yani kımıldamaksızın öylece durmuştu. Dönüp bir bana, bir doktora baktı. Doktor, babamı kaldırdı, koluna girip müdahale odasına götürdü ve açık olan yeri bir güzel dikti. Nasıl teşekkür ediyor doktora bir bilseniz. Doktorsa “En fazla üç dört gün sonra bana kızacaksınız ya...” dedi ve çıkıp gitti.

Arabaya binince babamın sesini duydum. Bunca yılın ardından az da olsa babama ait bir sestir bu. “Çorbacıya gidelim.” Çorbacıdan sabahçı kahvesine geçtik. Eve geldiğimizde gün çoktan ışımişti. Annemle hanım kahvaltıyı hazırlamış bizi bekliyorlardı. Nerde şimdiki gibi attığın her adımda iletişim kurabildiğin cep telefonları. Yediğimiz onca şeyin üzerine kahvaltı yaptı, çay içtik ve hanımın yaptığı kahve ile yıllar sonra doyasıya sohbet ettik ve yattık. Dün sabahtan beri yaşadıklarımız az şey değildi. Yattığım gibi uyumuşum. Bu sefer huzurlu bir uyumaydı bu. Biliyorum ki uzun zaman sonra babam da uyuyordu. Karnı tok, keyfi yerinde ve uyumak onun da hakkıydı. Öğlen yemeğinde de keyfimiz yerindeydi. O günler bir yaşını yeni geçmiş oğlum bile mutluydu. Evdeki huzuru o bile hissediyordu.

Çalan telefonu açtım, doktordu arayan. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyordum. Annem aldı telefonu ve ağlayarak dualar etti doktora. Oysa onun merak ettiği şey dikişlerin ve derinin durumuydu. Yemeği yemiş ne güzel sohbet ediyorduk ki babamın boğazı dikilen yerlerden kanamaya ve yırtılmaya başladı. Dönüp doktoru aradım, ne diyebilirdi ki!

Ankara Gülhane Askeri Tıp Fakültesine girdiğim zaman kanama durmuştu ama şimdi boğazında ve yanağında kocaman bir yırtık vardı. Sonrasında önce acil servis, sonra servis ve en sonunda da ameliyathaneye aldılar babamı.

Sonrası mı?

ARI KOVANI

Cevriye OYMAK

Ben, az önce gençtim. Hayatın en ebrulisinden bir şiir yazma sevdasına tutulmuştum. Yüreğim şiirin sesine ritim tutarken ku-lağım art arda çalan telefonumun sesini duymazdan geliyordu. Öyle ya, şiir bölünürse akış bozulurdu. Daha fazla dayanamadım ve oflaya puflaya yerimden kalktım. Ben daha alo diyemeden ablam canhıraş bir sürü şey söyleyiverdi. Tek hatırladığım “Biz ambulansla hastaneye gidiyoruz, hemen gel.” sözleriydi.

Telefonumu ne zaman çantama koyduğumu, hatta çantamı ne zaman aldığımı hatırlamıyorum, taksiyi nasıl çağırıp bindiğimi de. Hastaneye ışınlanmışım sanki. Ancak ambulans henüz gel-memişti. Aradım, ablam yolda olduklarını söyledi. Nasıl yetiştireceklerdi benim biricik annemi bilemiyordum. Onlar gelmeden ben acil servisi ayağa kaldırdım. Bir sağa bir sola koşturdum. “Annemde kalp yetmezliği var, bir hafta içinde pil takılacaktı. Kendi doktorunu bulursanız iyi olur, ambulans şimdi gelecek.” diye feryatlar ettim. Onlar da hasta gelince durumuna göre müda-halede bulunacaklarını, gerekirse doktoruna haber vereceklerini söylediler. Ama bana yetmiyordu söyledikleri. Telaşla dolanma-ya devam ederken bana bakan bir sürü şaşkın, irileşmiş gözler görüyordum. Sonra dışarıda, acil servisin önünde beklemeye başladım. Bir ambulans geldi, hemen koştum ama içindeki an-nem değildi. Bir genç, ya sinir krizi geçiriyordu ya da çok sancısı vardı bilemiyorum. Bağıra çağıra elini ayağını kurtarmaya çalı-şıyordu. Sedyeye bağlanmış genci dört görevli zor zapt ediyordu. Ellerimi açıp onun için dua ettim ve tabii annem için de. Az sonra bir ambulans daha geldi, ona da koştum. Kapı açılınca küçük bir oğlan çocuğunun kanlar içindeki yırtılmış elbiselerini gördüm.

revlinin ikazıyla çözüldü ellerim. Zaten onların hızına yetişmem de imkânsızdı. Annemi içeriye aldılar ve kapılar kapandı. Payıma yine beklemek ve geçmeyen zamanla savaşmak düştü.

Oturduğum yerde ellerim, bir kenetleniyor bir çözülüyordu. Ama hiç durmadan titriyordu. Ablamın yüzüne bakamadım ve ona hiçbir şey sormadım. İçeriden çıkan doktoru görünce yerimden ok gibi fırladım. Doktor, kalbine geçici pil takacaklarını, takip sonrası da kalıcı pil takacaklarını söyledi. Ama durumu ciddiyyetini koruyormuş. Müdahale sonrası yoğun bakıma alınırken yine sedyeye yapıştım. Bir ara elim ayaklarına değdi, buz gibiydi. Üşümüştü benim annem, hem de çok üşümüştü. Ama bu defa ikazlara rağmen bırakmadım, bırakmadım. Görevlilerden bir tanesi izin verdi. Yoğun bakıma girene kadar anneme eşlik ettim ama çok kısacık bir andı, yetmedi. Sonrasında yoğun bakımın önünde çömelerek bekledim. Nasıl beceriyordum bilemiyorum ama mutlaka birilerini ikna etmeyi başarıyordum. Diğer hasta yakınları bekleme salonunda zaman geçiriyorlardı. Ben, annemle birlikte hepsini bekliyordum. Hele o küçük oğlan çocuğunu ve sesi kulaklarımdan silinmeyen genci. Belki onlar da içerideydiler. Hiç birini bırakamazdım.

Bir ara ablam bekleme salonunun kapısından beni izledi. Başını kapının yanına yasladı. Belli ki benim için de üzülüyordu. Ne de olsa o abla, biraz daha metanetli olmak zorundaydı. Sonra etrafı kontrol etti ve yanıma geldi. “Sen yüzüne gözüne ne yaptın öyle? Hadi git bir yıkayıver. Söz, sen gelinceye kadar buradan bir saniye ayrılmayacağım.” dedi. Hiçbir şey söylemeden kalktım, lavabo aramaya koyuldum. Ayaklarım uyuşmuş, zor yürüyordum. Aynanın karşısına geçtiğimde yüzümün kir içinde olduğunu gördüm. Nasıl olmuştu bilmiyorum. Ellerimi nerelere sürüp de gözyaşlarımla o kadar keri yüzüme yedirmiştim kim bilir. Bu hâlimle tıpkı futbol maçında mağlup olmuş, yüzü gözü kir içinde yaramaz bir oğlan çocuğuna benziyordum.

Yüzümü yıkayınca bu defa da başka bir ben çıktı ortaya. Kim bilir kaç yıl sonraki hâlimi görüyordum aynada. İnsan zaman durduğunda, saniyeler bir tık ilerlemediğinde nasıl bu kadar yaşlanabilir. Gözlerim çökmüş, altları morarmış, yüzüm suyunu kaybetmişti. Saçlarım tel tel kabarmıştı. Üstlerinde beyazlar gördüm. Oysa ben az önce gençtim. Hayatın en ebrulisinden bir şiir yazma sevdasına tutulmuştum. Önemsemedim. Şiirin ritmi bozulmuştu bir kere. Akış başka taraflara doğru kaymıştı. Yoğun bakımda benim dualarımı bekleyenler vardı. Hemen dönmeliydim. Gittim aynı yere çömeldim. Ablam beni görünce yüzü değişti, gözleri irileşti. Hiç konuşmadan sessizce bekleme salonuna yöneldi.

Ne kadar beklediğimin farkında değilim. Bekleme salonundan insanlar üçer beşer çıkmaya başladılar. Aşağıya kantine iniyorlardı. Akşam ezanı okunmak üzere olmalıydı. Oruçlu insanlar iftarlarını yapacaklardı. Ben ablamdan sadece su istedim. İki gün boyunca aynı şekilde bekledim. Yoğun bakıma yeni giren hastaları, durumu iyileşip servise çıkarları ve hatta kaybettiklerimi izledim. Tüm sağlık çalışanlarına içimden teşekkürler, dualar ettim. Ne kadar kıymetli olduklarını bir kez daha anladım. Can suyu gibiydiler.

İki günün sonunda doktor içeriye girmeme izin verdi. Hecandan bedenim titriyordu. Yoğun bakım özel kıyafetlerini giymekte zorlandım. Bir hizmetli bana yardımcı oldu. Annemi gördüm. Az kalsın üzerine yığılıp kalacaktım. Kendimi zor toparladım. Çok bitkin görünüyordu. Ancak ambulansa gördüğümünden çok daha iyi durumdaydı. Onu kaybetmediğim için bu hâline bile şükrediyordum. Bir süre sonra kalıcı pil takılması için ameliyata alındı. Yine aynı şekilde ameliyathanenin önünde bekledim. Doktor ameliyattan çıktığında yüzüne baktım, sanki konuşmayı unutmuştum. Gerçekten de beklediğim süre boyunca hiç konuşmamıştım. Sadece içim konuşuyordu. Kalbimle

sormuş olmalıyım, bana gülümsedi. O zaman anladım ki her şey yolundaydı.

Ameliyat sonrası tekrar yoğun bakıma alındığında içim çok daha rahattı. Onu yine kapıda bekledim. Birkaç gün sonra servise çıkarıldığında dünyanın en mutlu insanıyım. Durumu iyiydi, benimle konuştu. İyi olduğunu, merak etmemem gerektiğini söyledi. Onu öptüm. Yemeğini yedirince uyudu. Ben de acil servise indim. Teşekkür borcum vardı. Hem de milyonlarca kez. Annem adına, hepimiz adına. Doktorları, hemşireleri, stajyerleri izledim. Aynı tempo ile koşuşup uçuşmalarını... Hastalarını bekleyen insanları izledim. Kadir kıymet bilenleri, bencil olanları... Doktorundan temizlik görevlisine kadar görebildiklerime, yetişebildiklerime teşekkür ettim ve bir şey söylemelerine fırsat bırakmadan yanlarından uzaklaştım. Meşgul etmek, teşekkür için bile olsa bir saniyelerini almak istemiyordum.

Dışarıya çıktım ve teşekkür edemediklerimin hakkını göğşe yükselttim. Ben de gözlerimden bulutlara okuttum. Annemin yanına dönerken arkamda arı kovanı şifa dağıtmaya devam ediyordu.

ACIL GİRİŞ

Elif YILDIRIM

Zor işlerin adamıyım diyorsanız buyurun bir de sizi acil serviste iş başındayken görelim. Burası öyle bir yerdir ki tembeli huysuz, çalışkanı uykusuz yapar. Gerekli gereksiz, gürültülü sessiz bir sürü kendi içerisinde derdi olan insanın kısa süreli de olsa sığındığı, sürekli bir sirkülasyonun olduğu, gecenin gündüzden hareketli geçtiği yorgun bir çatı... Burada çalışmak gerçek anlamda sabır ve maharet ister. Öyle ki başparmağı ağrıyan dan tutun da üçüncü derece yanıkla gelen, tansiyonu çıkan, düşen, gerek iş kazasıyla gerek ev kazasıyla elini kolunu kan revan içinde bırakan, trafik kazasından sonra içinizin kaldıramayacağı tablolara şahit olup yine de görevinizin başında durmayı, yılmamayı, yorulmamayı, durmadan koşuşturmayı, kimin kim olduğunu, hangi ilacın kime ait olduğunu unutmamanızın, unuttuğunuz takdirde bir canın sorumluluğunun verdiği yükü omuzlamanızdan çok, vicdanınızın çekmesi gerektiği külfetli hatırlatan bir çatıdır burası. Bu yüzden mesleğe buradan başladığım ve bu yükü kaldırdırdığım sürece her işin altından kalkabileceğime inanıyor, açıkçası bir o kadar da korkuyordum.

İlk görev yerim acil servisti ve daha önce bütün stajlarımda bu bölümden, daha doğrusu bu bölümün sorumluluğundan kaçmıştım. Daha içeri girerken birçok anlaşılmaz ve gürültülü ses kulağımı tırmalamaya başlamıştı bile. Kafamda bir sıralama yapmaya çalışıyor ve kendimle konuşuyordum. “İlk önce hemşire arkadaşlarla ve doktorlarla tanışırım, sonra giyinme odasının yerini sorarım, daha sonra da ilaçların yerlerini falan öğrenirim, yavaş yavaş... Daha ilk günüm, bugün için bana tolerans gösterirler sanırım...”

Kafamda böyle bir plan yaparken otomatik kapının önüne gelmiştim fakat kapı açılmadı. Karşılama duraan sekreter bey üzerimdeki formaya bakıp,

- Buyurun, dedi.
- Ben işe yeni başladım acil serviste hemşire olarak. Yaka kartım daha çıkmadı. Bu arada kendimi tanıtmadım, adım Elif.
- Hayırlı olsun hemşire hanım, kapıdan şifreyle direkt geçebilirsiniz.
- Teşekkürler. Aaa şey, şifre nedir acaba? Gülererek başını kaldırdı.
- Kusuruma bakmayın, kafam çok dolu. Şifre 1.2.3.4 hemşire hanım, tekrar hayırlı olsun.
- Teşekkürler, kolay gelsin.

Şifreyi yazmaya elimi uzatacaktım ki aniden “Yolu açın!” diye bir sesin ardından kapı açılmıştı. Kendimi kenara zor attım. Sedyeyle kanamalı bir hasta götürüyorlardı. Bir hemşire hanım insanların arasından geçerken satürasyon cihazını hastanın parmağında tutmak için yoğun çaba sarf ediyordu. Anın şaşkınlığı otomatik kapının kapanma sesiyle bozulmuştu. Şifreyi yazıp içeri girdim. İçerisi dışarıdan daha kalabalık ve neredeyse havasız denecek kadar da bunaltıcıydı. Neredeyse bütün sedyeler doluydu ve hepsinin de perdesi sonuna kadar çekilmişti. Hemşire masasına yaklaştım, tam konuşacaktım ki,

- Canım şu damar yolu tepsisini alıp benimle gel!
- Ta... tamam...

Önümde duran damar yolu tepsilerinden birini kapıp hemşire hanımı takip ettim. Perdelerden birinin arasına girdi, ben de onun ardından girdim. İçeride ortalama 70-80 civarlarında yaşlı bir teyze yatıyordu, yanında da orta yaşlarda kilolu bir bayan vardı. Hemşire hanım, hasta teyzenin sol kolunu sedyeden aşağı sarkıtarak damar aramaya başladı, bir yandan da elindeki alkollü

pamukla siliyordu. Ben de usulca arkasına eğilip sıkıca tepsiyi tutuyordum.

- Canım bileğinden tutup aşağıya doğru bastır, ben de damar yolunu açayım.

Hastanın bileğini nazıkçe tuttum ve aşağıya doğru hafifçe bastırdım.

- Canım maviyi verir misin, şurada incecik bir damar gözükyor ama bakalım girebilecek miyiz, bir deneyelim.
- Buyurun, diyerek diğer elimle uzattım.

Pamukla tekrar silip başparmağıyla yokladıktan sonra damar yolunun iğnesini deriye batırdı. Tam o anda hareketsiz yatan teyze bir anda inleyerek kolunu çekti ve damar yolundan sızan kan, hemşire hanımın formasına damlamaya başladı.

- Ah canım, daha sıkı tutmalısın. Daha önce hiç yapmadın mı?
- Şey, aslında...
- Neyse, el sırtından deneyelim. Bu sefer daha sert ve sıkı tut, tamam mı?

Başım la onayladım fakat bana bakmıyordu. Zaten baksaydı yanaklarımın kızardığını görebilirdi. Çok utanmıştım. Benim ki-barlığım yüzünden kadının forması kan lekesi olmuştu.

Hastanın parmaklarını bu sefer daha sıkı kavradım ve kolundan da tuttum. Bu defa sarı damar yolunu istedi ve tek seferde girip sabitledi. Önceden getirdiği dengeli solüsyonu serum askısına asması, serum setinin havasını çıkarması ve damar yoluna takması, saniyeler içerisinde hepsini yapmıştı. İçimde gizliden ona bir hayranlık uyandı ve kendi kendime “tecrübe” dedim. Hasta yakınına doğru dönüp,

- Geçmiş olsun, serumu ayarladım, bu şekilde aksın. Ayarıyla oynamayın lütfen, bitince çağırırsınız beni, geçmiş olsun.
- Tamam. Sağ olun hemşire hanım.

Perdeyi açarak dışarı çıktık. Dayanamayıp sordum:

- İçerideki teyzenin nesi vardı?

- Büyük ihtimalle vücudunda su oranı azalmıştır ama daha doktor bey tam tanıyı koymadı. Nabızı zayıf, bu yüzden monitöre bağlayalım ve sık sık tansiyonunu ölçelim.

Bir anda yapabileceğim en kolay iş bu olsa gerek diye düşünüp işin üzerine atladım.

- Ben yaparım.

Sanki o da bunu bekliyormuş gibiydi.

- Tamam, al bu hasta takip formunu canım, kolay gelsin. Bir sorun olursa beni veya Dr. Atilla Bey'i bulursun.
- Peki, diyerek tekrar perdeyi açıp içeri girdim.
- Teyzecim şimdi göğsünü açıp seni bu cihaza bağlayacağım, bir de koluna bu manşonu takıp tansiyonunu ölçeceğiz, tamam mı?

Teyzeden bir cevap gelmedi, yanı başında duran kadın hafiften gülümsedi.

- Kulakları işitmiyor kızım, sen yap yapacağını, hâli canı yok zaten baksana.
- Çok geçmiş olsun, siz nesi oluyorsunuz hanımefendi?
- Ben torunuyum. Siz yeni başladınız galiba buraya, öyle mi?

Bir yandan hasta yakını ile sohbet edip diğer yandan da monitöre bağlıyordum.

- Ah evet, bugün başladım. Çok belli oluyor mu acemi olduğum, diyerek güldüm.
- Yok öyle değil de normalde acildeki hemşirelerin yaptığı işi açıklamaya pek vakit ayırdığını görmedim, yine de sağ olasin kızım, ben seni işinden alıkoymayayım, sen yap yapacağını.
- Önemli değil, hallediyorum. Şu tuşa da basalım tansiyonu ölçülsün. Aslında herkes açıklamak ister ama içeriğinin hâlini görüyorsunuz, az hemşire çok hasta var. Diğerlerini maruz görün lütfen, derken tansiyon ölçüldü ve normale yakın bir değer çıktı.

- Sanırım şimdilik korkulacak bir şeyi yok, bir sorun olursa beni çağırabilirsiniz ya da aslında doktorunu çağırın daha iyi olur, ben ara ara gelip kontrol edeceğim yine.

Hemşire masasına yönelmiştim ki başka bir hemşire hanım elime turnike ve enjektör sıkıştırdı.

- Gel benimle hemen, dedi.

Ne olduğunu anlayamadan onu takip etmeye başladım. Acil müdahale odasına doğru gidiyordu. Otomatik kapı açıldı ve içeri girdik. İçeride bizden başka üç kişi daha vardı ve sanırım biri doktordu. Bir sağlık personeli ambu yapıyor, bir diğeri monitörü ayarlıyor, biri de sonda takmaya çalışıyordu. Önümdeki hemşire damar yolu olmasına rağmen diğer bir damar yolu bulmak için tepsi kucağında uğraşıyordu. Bir an için kalakaldım ve ne yapacağımı bilemedim.

- Turnike!
- Buyurun.
- Ambuya geçer misin hemşire hanım?
- Ta... tabi...
- Hazırlanın, nabızı düşüyor, kalp masajına başlıyoruz!

Ellerim titriyordu. Hastanın çenesiyle beraber ambu maskesini kavradım. Yavaş yavaş hava veriyor, bir yandan da soğuk soğuk terliyordum.

- Bir, iki ,üç...
- Hocam oksijeni çok düşük, hasta morarıyor.
- Hemşire hanım daha hızlı ambula, damar yolunu açtınız mı? Tansiyonu düşüyor, adrenalın ve atropin çekin hemen.
- Tamam hocam.

Elim ayağıma karışmıştı, hızlı hızlı ambulamaya başladım. Bir yandan da dua ediyordum hastanın düzelmesi için. Daha gencecik bir kızdı yatan kişi. Acaba ne olmuştu da bu duruma gelmişti diye de düşünüyordum.

- Böyle olmayacak, entübe ediyoruz.

Doktor bey acil arabasına doğru yönelirken diğer hemşire hanım kalp masajına geçmişti. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki. Ambudan alıp entübe ettiler. İlk girişte başarması dikkatimi çekmişti. Bir anda boşa kaldığımı hissettim.

- Adrenalini veriyorum hocam, dedi hemşire hanım. Doktor bey o sırada monitörü izliyordu.
- Durun, gerek kalmadı, hasta normale dönüyor. Elimize sağlık arkadaşlar.

Herkesin telaşesi normale döndü ve yüzlerinde bir başarı sembolü olarak gülücükler belirmişti. Bir an kapıdan ilk girişim, kafamda oluşturduğum planlar, sonraki ilk görevim, şu anda kendimde hissettiğim tuhaf özgüvenim ve karnımda uçuşan umut kelebekleri fazla gelmiş olmalı ki derin bir yorgunlukla “Ohh!” diyebildim. Sonra bir anda durup bana baktılar.

Doktor bey,

- Pardon, siz kimdiniz?
- Şey, ben Elif Hemşire. Sanırım az önce işe başladım.

MUCİZELER CESARET GEREKTİRİR

Demet TÜRKMEN

“Yaşadığım o günü unutmak, yalnızca bir hafıza kaybıyla mümkün olur.”

Nöbetimin bitmesine son yarım saat kalmıştı. Gece boyunca içtiğim altı kupa kahve ağzımda mide bulandırıcı bir tat bırakmış fakat yine de beni dinç tutmayı başaramamıştı. Henüz birkaç aydır paramediktim ve büyük bir istekle sahip olduğum bu mesleğin benim için ne kadar yerinde bir tercih olduğunu en çok bu nöbetlerde sorguluyordum. Bu her sorgu seansı nöbetin bitmesiyle son buluyor, sevdiğim işi yapmanın keyfiyle yatağıma uzandığımda şansıma şükreliyordum. İşte bu son yarım saat içerisinde de acil bir vaka çıkmaması benim avantajıma olacaktı.

Yüzümü yıkayıp aynaya baktığımda rengimin iyice kaçtığını gördüm. Çok değil yalnızca yarım saat daha dayanacaktım. Lavabodan çıktığımda, koridorun başında Mehmet’i gördüm. Beni görünce tuhaf bir rahatlama belirdi yüzünde.

– Kemal, nerelerdeydin?

Mehmet, yanıma gelmeden aceleci bir edayla devam etti konuşmasına:

– Hazırlan, çıkıyoruz.

Bu olamazdı. 112’nin telefonu yarım saat sonra çalsa ne vardı ki! Allah bilir bu sabahın köründe yine bir trafik kazasıdır. Hep böyle olmaz mı zaten? Sabaha kadar eğlence mekânında alkol alan adam, sarhoşluğun etkisiyle o boş yollarda ya arkadaşları ya da başka diğer sarhoşlarla yarışa tutuşur, kaza yapar, dağılan beynini toparlamak bizlere ve doktorlara düşer. Bize mi soruyorlar alkollü araç kullanırken? Hız yapmadan evvel 112’yi arayıp icazet istiyorlar mı?

Ambulansa bindiğimde benimle birlikte beş arkadaşım daha vardı. Ben yorgunluk ve uykusuzluğuma neredeyse yenik düşecekken arkadaşlarımla telaşlı konuşmaları merakımı uyandırmıştı.

– Yahu, siz hiç mi yorulmadınız? Bu enerjiyi nereden buluyorsunuz sabah sabah?

Sarışın, uzun boylu ve adını sürekli unuttuğum diğer paramedik kadın büyük bir ciddiyetle bana döndü:

– Bu gittiğimiz vaka biraz tuhaf. Kadın hamile ve doğum sancıları başlamış.

– Ne yani, tuhaf olan bu mu?

Diğer bayan arkadaş devam etti anlatmaya.

– Tuhaf olan şu ki, kadının kocası tam bir manyak. Dün ikindi saatlerinde kadının üzerine kapıyı kilitleyip gitmiş. Gece de eve gelmemiş. Acil'i arayansa üst kat komşusu. Kadının bağırtıları üzerine kapısına gittiğinde durumu anlamış. Bizimle birlikte binaya polis ve itfaiye de gidiyor. Umarım biz gitmeden kapıyı açmış olurlar.

Duyduklarım bende şok etkisi yapmışçasına bir anda tüm yorgunluğumu unutmuştum. Bu nasıl bir caniliktir ki böyle, hamilelik durumunu geçtim, bir kadını eve kilitlemek de ne demek oluyor?

Kadının evine ulaştığımızda, binanın önü çoktan ana baba gününe dönmüştü bile. Gözüme ilişen ilk tuhaflık, ortalıkta henüz ne bir itfaiye vardı ne de bir polis. “Peki, çilingir çağırdınız mı?” diye sordu arkadaşlarımdan biri kalabalığa. “Birazdan burada olurmuş.” dedi komşulardan biri. Dört katlı apartmanın ilk katında oturan kadının çılgılığı duyuldu birden. Bunun üzerine arkadaşlarla birbirimize baktık. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu fakat ne kapı açılmış ne de bunu yapacak bir çilingir gelmişti.

– Yardım edin!

Kadın bağırma devam ediyordu. Birbirimize ne yapmamız gerektiğini soruyorduk lakin hiçbirimizden bir cevap çıkmıyor-

du. Kadının olduğu kata bir şekilde -ne şekilde olduğunu tam olarak bilemesek de- çıkmayı düşündük ama onu oradan aşağıya indiremezdik. Seri bir şekilde düşünmeye başladım. Buraya sekiz dakikada ulaştık ve kadını kurtardığımızda, biraz da trafik yoğunlaşmaya başlasa, en kötü on iki dakikada hastanede olurduk. Kapının açılmasına da on dakika dersek, yine de doğum için hastaneye yetiştirebilirdik. O hâlde şimdi çilingir ya da itfaiyenin gelmesini beklemek yerinde olurdu ki hattı zatında yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Benimle birlikte diğer arkadaşlar da aynı şeyi düşünmüş olmalı, zira onlarda da aynı “beklemek en doğrusu” mimiğini gördüm.

Her şeyin yolunda gittiği ve kadını zamanında hastaneye yetiştirebileceğimizin ihtimali beni rahatlatmaya başlamıştı fakat o sırada yukarıdan gelen ses bizi çaresizliğin tam orta yerine itmişti.

– Suyum geldi!

Bir an için ne duyduğumu anlayamadım. Kadın tekrarladı:

– Suyum geldi. Ne olur yardım edin!

O kadını, o şekilde ve çaresizce bırakamazdık. Yanına çıkıp doğumuna yardımcı olmam gerekiyordu fakat daha evvel doğum yaptırmamıştım. En azından böyle bir durumla karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum lakin o gereklilikleri yerine getirme konusunda başarılı olabileceğime dair kendime güvenim yoktu.

Şimdi, biraz işimizin dışına çıkıp ve belki bu alanın getirdiği mantıksallığı bir kenara bırakıp kişisel çözümler üreterek, annenin ve bebeğin sağlığı için girilebilecek her yolu denemenin tam sırasıydı. Koşar adım binanın etrafında dolaşıp daireye çıkmanın yolunu aradım. Kadının sesinin yükseldiği pencerenin yanındaki kapalı olan diğer pencereyi işaret ederek “Bu da o daireye mi ait?” diye sordum kalabalığa. Orta boylu ve yaşlıca bir kadın,

- Oğlum orası yan dairenin. Yalnız onlar tatilde ama çiçeklerini sulamam için anahtar bırakmışlardı bana, dediğinde içime su serpilmiş gibi kadının kolundan çekiştirip o kapıyı benim için açmasını istedim.

Binaya girmeden evvel arkadaşlarımdan doğum setini istedim. Mehmet endişeli bir şekilde,

- Ne yapacaksın, diye sordu.
- Sadece dediğimi yap olur mu? Ben yukarı çıkacağım ve siz de kadına seslenin pencereyi açsın.

Doğum setini aldıktan sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapıyı açmaya çalışan kadını büyük bir sabırsızlıkla beklemeye koyuldum. Bu yaptığım şey doğru muydu bilmiyordum ama orada öylece beklesem belki de iki canı birden riske atmış olacaktım. Sonunda kapı açıldı. Kadının işaret ettiği pencereyi açtım ve hızlı ama bir o kadar dikkatli bir şekilde cama çıktım. İçeri girmeye azmettiğim pencere aşağıdan pek bir yakın görünüyordu fakat oradayken fark ettim ki bu aralık neredeyse açık olan iki kolumun aralığından daha da uzundu. Yan pencere tam da istediğim gibi açılmıştı ama oraya geçmem bir hayli zordu. Kendimi oraya atıp atmamak konusunda tereddütteydim ki kadının ağlamasını duydum. Düşünmem manasızdı. Refleks benzeri bir hareketle önce elimi, sonra ayağımı attım. Örümcek adam gibi asılı kaldığım bu aralıkta bedenimi diğer tarafa hızlıca atıp açık olan pencereden kendimi içeri doğru itmeyi başaramazsam aşağıya düşebilirdim.

Nasıl oldu, ne yaptım da başardım bilmiyordum ama artık doğum sancısı çeken kadının dairesindeydim. Az evvel yaptığım şeyin şaşkınlığını üzerimden attığımda bana yalnızca birkaç adım ileride, yerde yatan kadını gördüm. Kıvranıyordu, kıvranıyordu ve birazdan doğum yapacak olan bu kişi daha çok küçüktü. Henüz on yedisinde dahi olmadığına bahse girebilirdim. Çektiği sancının oluşturduğu ter; simsiyah, uzun saçlarının birkaç telini alnına yapıştırmıştı. Ona doğru uzanıp evvela alnındaki saçları

elimle geri doğru taradım. İri ve canlı gözleriyle bana bakıyor, konuşmadan yardım istiyordu. İçimde rahatsız edici bir sancı belirmişti ve buraya kadar ne için geldiğimi dahi unutmuştum.

Kızın gözlerine bakıp elini tuttum ve adını sordum. Titreyen sesiyle “Eylül” dedi. Ne de güzel bir ismi vardı. Eylül... İçimdeki sancıyı dizginleyip yapmam gereken şeye yoğunlaştım ve doğum setini açıp Eylül’ün ayak ucuna geçtikten sonra dizlerini karnına çekmesini istedim. Ona bir kez daha bakıp,

- Şimdi her şey ikimizin elinde Eylül. Sakın korkma ve lütfen bana yardımcı ol.

Eylül, yanağındaki yaşı silip,

- Peki, ne yapmam gerektiğini bana söyle, dedi.

Derin bir nefes aldım ve o nefesi içimde biraz tutup bir çırpıda bıraktım. İlk kez doğum yaptıracaktım ve buna yeltenerek ne büyük bir risk aldığımın farkındaydım. Bu yaptığımı tıp affetmezdi lakin diğer türlü, kilitli kapı yüzünden anneyi yahut bebeği kaybedersek bu sefer de ben kendimi affetmezdim.

- Başlıyoruz!

Eylül, istediğim doğru nefes alıp vermelerle birlikte itme hamlelerini tam yerinde ve serinkanlılıkla yaptı. İkimiz kaç dakika çabaladık bilmiyorum ama doğumun ters olmaması benim işimi kolaylaştırıyordu. Bebeğin kafasını gördüğümde kalbim göğsümü yaracakmış gibi atmaya başladı ve ellerimin titrediğini gördüğümde kendi kendime “Sakin ol oğlum, sona yaklaştın, sık dişini” dedim. Gözlerimin karardığını hissettim. Kafamın arka kısmında şiddetli bir ağrı peyda olmuştu ve nefes almakta artık güçlük çekiyordum. Allah’ım ne yapıyordum ben böyle, ne oluyordu bana? Ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum; Eylül yattığı yerden doğrulup bana baktı. Neden bunu yapmıştı ki? Bana bakıyor ve gülümsüyordu. Yıgılmak üzereydim ve artık hiçbir şey düşünemiyordum. Görmem bulanıklaşmıştı ki başka birtakım sesler işittim. Karşımda diğer paramedik arkadaşlarımı gördüm. Demek kapı açılmıştı.

– İyi misin?

Kim soruyordu beni bana, bilmiyordum. İşte o adını bilmediğim sarışın kadın bana yaklaştı. İyice bana doğru eğildi ve ellerini göğüs hizama uzatıp bir şey aldı benden. Kollarımın arasından çekip aldığı şey Eylül’ün bebeğiydi. Ağlıyordu. Başımdaki ağrı ve titreyen bedenim daha fazla dayanamadı. Şiddetli bir mide bulantısıyla başımı yan tarafıma çevirip kusmaya başladım. Gözlerimi açtığımda Doktor Faruk’u gördüm.

– Nasıl hissediyorsun, diye sordu Doktor Faruk.

– Bana ne oldu, dedim.

Doktor gülümseyerek,

– Bayıldın fakat büyük bir iş başarmışsın. Seni tebrik ederim, dedi.

Öğrendiğime göre doğum sonlanıp bebeği kucağıma aldıktan sonra fenalaşmışım. Eylül ve bebeğiyle birlikte beni de kaldırmışlar hastaneye. Ben henüz ne yaptığımın bile farkında değilken bir anda tüm hastanenin ve Eylül’ün mahallesindekilerin gözünde kahraman ilan edilmişim. Bu bir kahramanlık değil, sağlık çalışanının yapmakla yükümlü olduğu bir şeydi bana göre. Biraz sonra Eylül’ü sordum. Onun hikâyesi zannettiğimizden de korkunçtu. Babasının bir mal gibi sattığı -onlar evlendirmek diyorlar- adam kendisinden yirmi üç yaş büyük-müş. Adamın ona uyguladığı şiddet ve yaşattığı zindan hayatı bu doğumla birlikte polise intikal etmişti. Onun üzerine kapı kilitlemek gibi bir vahşet tüm ilgili birimleri alarma geçirmiş, adam cezaevine girmişti. O kız, Eylül... Kendisi kadar güzel değildi kaderi ama onun gözlerine bir kere bakan, ona bunca eziyeti nasıl yapabiliirdi ki?

Mesleğimin henüz başlarındayken yaşadığım bu olayın üzerinden tam yedi sene geçmişti ve bundan sonra ne yaşarsam yaşayayım, o günü asla unutmayacaktım. Özellikle Eylül’ü ve kucağıma doğan o bebeği unutmak yalnızca bir ha-

fıza kaybıyla mümkün olabilirdi; çünkü insan eşini nasıl unuttabilirdi ve kaç babaya nasip olurdu ki çocuğunu doğurtmak? Evet, anlayacağınız üzere o olaydan iki sene sonra bizim bile anlayamadığımız bir şekilde Eylül ile evlendik. Doğan o dünyalar harikası bebek, yani Mert, babası olarak beni biliyor ve bense bu durumu keyifle izliyorum. Bu işi yapmıyor olsaydım böylesine harika bir eşe sahip olup yine böylesine sıra dışı bir olay yaşar mıydım bilmiyorum ama paramedik olduğum, bu mesleği tercih ettiğim için kendimi dünyanın en şanslı kişisi addediyorum.

DOĞUM GÜNÜ

Adem GÜMÜŞ

Elinde rengârenk bir poşet, koşar adımlarla girivermişti Mehmet Hemşire müşahede odasına. Her saniyesi acele etmekten ibaret acil çalışanlarına özenmiş olacak ki deyim yerindeyse müşahede odasının kapısını açması ile kapatması bir olmuştu. Hemşirelerin acil servisi ara sıra ziyarete indiğine şahit olunurdu ama ilk kez bir servis hemşiresinin aşağıya bu denli hızla girip selamsız sabahsız diğer çalışanların arasından geçip gidişine tanık olmuşlardı. Bunca koşuşturmacaya ve günün yorgunluğuna rağmen Nurcan Hemşire gibi triyaj hemşiresi Ayla Hanım'ın da dikkatinden kaçmamış olacak ki göz göze gelivermişlerdi bir anda. Elllerinde sımsıkı tuttuğu kayıt evrakları ve reprezantlardan kalma o ismini taşıdığı ilaç kadar kullanım ömrü olmayan ve her an bozulmaya hazır tükenmez kalem ile başını her iki yana sallayarak, neyin nesi dercesine bir yüz ifadesi ile bakakalmıştı Nurcan Hemşire'nin yüzüne.

Belli ki önceden haber almıştı koridorun sonundaki müşahede odasının boş olduğunu. Ya değilse doktorlar dahi hemşire nezaretinde bile girseler nezaketen girerlerdi oraya. Nurcan Hemşire bir fırsatını bulup oraya doğru yönelmiş ve içeride olup bitenleri öğrenmek istemişti ki giderek yaklaşan ambulansın sesini duyar duymaz kafasını kaldırıp giriş kapısında bekleyen güvenlikçi Metin Bey'e seslendi.

- Metin Bey bakarak olun, kapı önünde biriken kar yığınlarını sık sık temizlesin temizlik görevlileri, aman ihmal etmeyin, demişti.

Öyle ya, her bir şeyi düşünmek gerekiyordu. Kurtarılmayı bekleyen bir can için kendi sağlığını ve yeri geldiğinde canını hiçe sayan sağlıkçıları yine kendileri düşünmeliydi her zaman

olduğu gibi. Çünkü önce sağlık denen şeyi yaşamla ölüm arası çizginin en ince hâliyle geçtiği nokta olan acil serviste günün her saati iliklerine kadar hissederek yaşayanlardı onlar. Ne var ki saat 21.00 sularında, araçtan sedye üzerinde hasta ile birlikte iniş yapan ve kendilerine doğru yaklaşan ambulans ekibinin umuda yolculuğu ıslak mermerlerin üzerinde son bulmuş ve acil kapısı bir kez daha sonuna kadar açılmıştı. Kimi zaman, şükür ayakta tedavisi mümkünmüş, deyip tüm acil ekibinin yüzünde bir parça tebessüm bırakıp yürüyerek evinin yolunu tutanlar... Kimi zaman yürekleri sızlatan bir hâlde gelip bir doktorun maharetli elleriyle eski sağlığına kavuşup taburcu edileceği günü bekleyenler... Kimi zaman da burada tedavisi zor, en iyisi siz falan hastaneye gidin deniliverenler, ömrüne ömür biçilenler... Bazen onlarca bazen de yüzlerce davetsiz misafire ev sahipliği yapan acilin şimdiki misafiri hangi hayali kurarken bir anda kendini hastanede bulmuştu kim bilir.

Nurcan Hemşire, titreyen bir ses tonuyla,

- Aman Allah'ım ne olmuş bu kadının yüzüne gözüne böyle, diye mırıldanarak sedyenin hemen yanı başında bulmuştu kendini.

Kanlar içerisinde kalmış ve bileklerine varana kadar sarılı ellerini görünce daha da irkilmiş bir hâlde bir yandan vücudunun başka bir yerinde bir şey var mı diye göz ucuyla kontrol etmiş, bir yandan da,

- Ne olmuş bu kadıncağıza böyle, kim bu hâle getirmiş ki, diye de sormayı ihmal etmemişti.

Çiçeği burnunda anne adayını, henüz atmış günlük hamile olan ATT Begüm Hanım, karnında taşıdığı o güzel emanetin duygu-sallığıyla birlikte sinirli bir ses tonuyla başını kaldırmadan,

- Kocasını olacak mende bur yapmış. On iki on üç yaşlarında olsa gerek. Çocuk haber vermiş 112'ye. Eve ulaştığımızda yerde yatıyordu. Başında ise iki gözü ağlamaktan kan ça-

nağına dönmüş aha şu çocuk vardı. Korkudan nutku tutulmuş yazık. Onca soru sorduk, sadece “Babam dövdü, anem de kendini kaybetti, eşyalara vurmaya başladı. Hâkim olmadım, ne zaman ki bir ara düşüp bayıldığını fark ettim 112’yi aramak geldi aklıma.” diyebilirdi, başka da bir kelime çıkmadı ağzından, o kadar.

ATT Begüm Hanım, “Nasıl olmuş, niye olmuş, kendisine gelince anlayacağız.” deyip ismini sonradan öğrenecekleri Birgül Hanım’ı kazasız belasız doktora yetiştirmiş olmanın iç huzuru ile soğuktan üşüyen ellerini ovuşturarak az ileride kendilerini bekleyen kuşburnu kokulu çay bardağına doğru ilerlemişti ki birden aklına ambulans şoförü Turgut Bey gelivermişti. Çünkü biraz önce Birgül Hanım’ın kaldığı apartmanın sokağında biriken ve sokağa girişi engelleyen kar yığınına temizleyişi gelmişti gözleminin önüne. Buz gibi havada onca uykusuzluğuna ve yaşına rağmen bir saniye bile dinlenmeksizin ardı ardına saplamıştı önündeki küreği. Hemen geri dönüp telefonda eşine hayırlı geceler dilemek üzere iken bulduğu Turgut Bey’i görür görmez “Sıkıntı yok değil mi ağabey, belin falan...” diye sormuş, onu da çay içecekleri yere çağırırvermişti el kol hareketleriyle.

Sabahın ilk ışıklarından bu yana yemek yemenin ve ayaküstü ılık bir kahve içbilmenin haricinde nerede ise beş dakika kafasını dinleme fırsatı bulamamış Doktor Akif Bey, hem yaralı hem de baygın vaziyette getirilen Birgül Hanım’la ilgili ambulans doktoru Rıza Bey’den gerekli bilgileri almış ve vakit kaybetmeden resusitasyon alanına götürülen hastanın muayenesine çarçabuk başlamıştı.

Çocuğunun anlattıklarına bakılırsa eşi tarafından -muhtemel ki çocuğunun gözleri önünde- darp edilen ve sonrasında girdiği sinir krizi ile evdeki eşyaları sağa sola fırlatıp kırıp dökerken kestiği ve yer yer derin olmayan yaralanmaların olduğu ellerinin insanın içini acıtan bir hâli vardı. Doktor Akif Bey bu denli

bir darp ve sonrası gelişen durumdan dolayı hayati tehlikesinin bulunması ihtimalini de göz önüne alarak gerekli tüm muayene ve tetkiklere başlamış, bütün dikkatini Birgül Hanım'ın üzerine toplamıştı ki ambulans ekibinin telsizine ulaşan trafik kazası haberini duymamıştı bile. Gerçi hangi birine kulak verebilirdi ki. Öğleden bu yana müşahede odasında ihtiyar annesine refakat eden üniversite öğrencisi bir kızın iki de bir bilgi almak niyeti ile gelip gidişi bir yana, durmadan triyaj odasına girip çıkanlar... Bekleme alanında kabına sığmayıp bir an önce bitse de gitsek hâlini yaşayıp ayaküstü bekleyenler... Sağa sola hareket edenler, telefonda yüksek sesle bir yakınına hastanede olduklarını haber vermenin telaşını yaşayanlar... Hele ki enjeksiyon odasından yükselen çocuk ağlamaları... Sabır denen sınavı nerede ise her gün en yüksek puanla geçenlerin mesai yaptığı o müstesna bölüm: "Acil"

Saatin giderek pili bitercesine yavaşladığı zaman dilimine doğru geçilirken duyulan gürültü sesi, herkesi şaşkın bir hâlde enjeksiyon odasına bakan koridorun bitişiğindeki kantin tarafına kulak vermesine neden olmuştu. Konuşmalara bakılırsa belli ki hasta kabuldeki görevli ile münakaşa eden biriydi bu.

- Ben anlamam kardeşim, ölsün mü çocuk? Sizi başhekime şikâyet edeceğim. Ne demek kimlik olmadan giriş yapamıyoruz. Beni herkes tanır. Beni değil başhekim, hastanenin ortağı bizim müşterimiz, o da tanır beni. Telefon açın isterseniz, diye kendince haklıymışçasına son derece çocukça bir tavır sergileyerek konuşmasını sürdürüyordu.

Ne kendi kimliği ne de çocuğun kimli olmaksızın hastanenin yolunu tutmuş olması bir yana, gecenin bir yarısı küllhanbeyi bir tavırla hatasını örtbas etmenin garabetiyle bağırıp çağırması, bütün acil çalışanlarını rahatsız etmeye yetmişti. Gerçi bu alışık oldukları bir durumdu. Daha neler görmüş, neler duymuş ve neler yaşamamıştı ki acil çalışanları. Kapıyı çarpıp çıkanlar, benimki

daha acil deyip kendisine öncelik isteyenler, doktoru darp etmeye teşebbüs edenler, tehdit edenler...

Nurcan Hemşire bunca işin ve stresin arasında hâlâ Mehtap Hemşire'nin boş olan müşahede odasına bırakıp çıktığı o afili poşetin içerisinde ne olduğuyla ilgili merakını giderebilmenin derdine düşmüş, bir fırsatını bulup oraya doğru emin adımlarla yol almaya başlamıştı. Ne bekleme alanında kendilerine sıra gelmesini bekleyen ve karın ağrısından iki büklüm duran delikanlıyı ne de öksürmekten ciğerleri parçalanacak sakallıyı görmemişti bile. Tam içeriye girmişti ki hemen ardı sıra triyaj hemşiresi Ayla Hanım aniden ayak ucunda bitivermişti.

- Bu sefer olacak. Geçtiğimiz yıl tam da Akif Hocamıza sürpriz yapacaktık ki aniden gelen, muayenesi ve tetkikleriyle son bulan cerrahi operasyonu neredeyse iki saat süren o hasta bitirivermişti ümidimizi. Tamam, hastalarımızın sağlığı her şeyden önce gelir ama ne vardı şu sürprizi yapabileydik bir kere, demiş ve Nurcan Hemşire'nin meraklı bakışları arasında pencere kenarındaki dolabın kapağını açivermişti. Sonrasında,
- Nurcan Hanım, unuttunuz mu, bugün Akif Hocamızın doğum günü ve ne yapıp yapıp gece yarısından evvel kendisini bu pasta ile buluşturmamız lazım. Sağ olsun Mehtap Hemşire sipariş ediverdi. Dahası bir de kutlama sonrası aldığımız küçük hediyeleri verebilirsek ne ala, deyip Nurcan Hanım'ın merakını giderivermişti.

Nurcan Hemşire'nin şaşkınlığı tatlı bir telaşa dönüşmüş ve şunun şurasında yarım saat kalmış, bir yolunu bulup Doktor Akif Bey'i buraya getirmeli diye düşünmüştü. Ne var ki aklına ilk gelen şey yatak baş ucundaki tekerlekli masayı ortaya çekip pastayı üzerine koymak olmuştu. Trijaj hemşiresi Ayla Hanım'ı ışıkları kapatıp kapıyı kimselere açmamak üzere burada beklemesi hususunda tembihlemiş ve resusitasyon alanına doğru ilerlemişti. Doktor

Akif Bey hastası Birgül Hanım'ın sol el iç ayasına son dikişi atmış ve estetik olarak yüzünde ve ellerinde bir pürüz olup olmadığını dikkatli bir şekilde gözlemlemekte iken Nurcan Hemşire, Birgül Hanım'ın durumunu sormak bahanesi ile yanına yaklaşmıştı.

- Hocam var mı bir problem, diye sormuş, Doktor Akif Bey'in hafif tebessümle karışık düşünceli bir yüz ifadesi ile verdiği cevap hem tedirgin etmiş hem de onu müşahade odasına götürebilmek için bir ışık olmuştu.

Doktor Akif Bey, Cerrahi müdahalenin tamam olduğunu ama tomografi sonucunun ne olacağını çok merak ediyor olduğunu söylemişti. Operasyon esnasında hafif rengi değişen o beyaz eldivenleri henüz çıkartıp atık kovasına fırlatıp atmıştı ki, Nurcan Hanım'dan önce davranan servis sekreteri Derya Hanım sabahki adli vakanın sonucu ile ilgili görüşmek isteyen bir komiser yardımcısının kendisini beklediğini söyleyivermişti. Bir an evvel ellerini yıkayıp komiser ile görüşmenin hesabını yaparken yaklaşık bir saat evvel yola çıkan ve hastaneye giriş yapan ambulans ekibini gören Doktor Akif Bey, ellerini kurulamak üzere çektiği peçeteyi daha kullanmaya fırsat bulamadan bir diğer ağır yaralı hasta ile karşı karşıya kalmıştı. Bütün yorgunluğuna ve bir çay arası dinlenme ihtiyacına rağmen acil kapısından giriş yapan bütün hastaların kendilerine emanet olduğunun bilincinde, hayıflanmak şöyle dursun bu güzel ülkenin bir tabibi olarak her zamanki kendine yakışır tavrı göstermiş ve “İnşallah sağ salim geldiği gibi sıhhatli bir şekilde ailesine ulaştırmak nasip olur.” diye içten içe dua etmişti. Çünkü Doktor Akif Bey sağlık ordusunun binlerce ferdi gibi bir can kurtarmanın, bir gönlü fethetmek olduğunu biliyor; bunun da her şeye değer olduğunu düşünüyordu.

Akif Bey, sedye üzerindeki hastaya uzaktan bir bakıp kendisini bekleyen komiserin yanına geçmiş ve görüşmeleri yaklaşık on dakika sürmüştü. Tarifi imkânsız bir duygu sarmalı içerisinde bir yandan hasta ile ilgilenen, bir yandan da doktor beyi doğum günü

pastası için iki adım ileriye götürememenin tatlı hüznünü yaşayan Nurcan Hemşire müşahede odasında bıraktığı Ayla Hanım'ı çoktan unutmuştu bile.

Saat çoktan gece yarısını geçmiş, en son getirilen ve trafik kazasında vücudunun bazı kısımlarında oluşan kırıkların yanı sıra, el ve parmak bölgesinde ezilmeye bağlı doku zedelenmesi bulunan hasta için saat 01.00 sularında hastaneye gelen Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Uzmanı Prof. Dr. Ali Macit Bey önderliğinde başlayan ameliyat işlemi iki saattir devam etmekteydi. Nurcan Hemşire, muayenesi yapılan ve ayakta tedavi işlemleri neticesinde acil kapısından çıkış yapan son hastanın ardı sıra, fırsat bu fırsat deyip geç de olsa kutlama merasimini kaşla göz arası yapmanın hayalini kuradursun, Dr. Akif Bey doktor odasına girivermişti bile. Belki de bir yere sırtını dayar dayamaz saat ilerledikçe ağırlaşan göz kapakları, aydınlığa gebe gecenin son deminde, yeni bir vaka gelene kadar beş on dakika da olsa kapanacak olmanın o doyumsuz keyfini yaşayacaktı. Öyle ya, bilmeyenler bir tek stetoskoptan ibaret sanır boynunda asılı duranı. Oysa gün boyunca en ağır hâlleriyle acil kapısından giriveren canların çığ misali dert yumağı yükü asılıdır bir doktorun omuzlarında. Hele ki yüreğinde kendisine emanet bildiği hastalarına dağıtmak üzere biriktirdiği ve doğru zamanda, doğru yere ekilmeyi bekleyen şifa tohumları bir yana, doktorluğa ilk adımı attığı gün ettiği ve aklının bir köşesine çerçeveletip astığı yemindir en ağır olanı.

Güneş doğmuş, gecedен beridir yanan sokak lambaları yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Ankara o bilindik puslu sabahla başlamıştı yeni güne. Gece boyunca aralıklarla yağın kar, bembeyaz örtüye dönüşmüştü hastanenin bahçesinde. Doktor Akif Bey'den o kutsal görevi devralmak üzere gelen Caner Bey, girişteki mesai arkadaşlarını selamlar selamlamaz doktor odasının yolunu tutmuştu. Bir de içeride olduğunu öğrendiği meslektaş-

na selam verip iki dakika dün gecenin raporunu da alıvereyim diye düşünmüştü. Kapısını parmak uçlarıyla hafifçe tıkladığı doktor odasının önünde birkaç saniye geçer geçmez oldukça nazik bir ses tonuyla Akif Hocam diye seslenmiş ve muhtemel ki uyuyakaldı diyerek yavaşça kapıyı aralamıştı. Ne var ki oda-ya doğru adımını atar atmaz gördükleri, Caner Bey'i bir türlü anlam veremediği bir manzara ile karşı karşıya bırakmıştı. Sesi kısılmış hâlde çalışmakta olan televizyonun tam da karşısında kanepeye uzanmış uyumakta olan on iki on üç yaşlarında bir çocuk ve hemen yanı başındaki koltukta başı omzunun üzerine düşmüş bir hâlde uyanmaya hazır, tatlı bir uykuya dalmış vaziyetteki Dr. Akif Bey.

Dr. Caner Bey girmekle girmemek arasında bir an tereddüt yaşamış olsa da doktor odasında uyuya kalmış bir çocuk ve Dr. Akif Bey'in dizleri üzerinde ha düştü ha düşecek hâldeki ajanda dikkatini çekmişti. Yavaşça geri kapattığı kapının önünde durak-sayıp saate bakan Doktor Caner Bey, "Bu çocuk da neyin nesi?" diyerek soluğu müşahede odasının önünde bir şeyler karalayan Nurcan Hanım'ın yanında almıştı. Nurcan Hanım'a doğru eği-lerek hafif bir tebessümle "Gece çok yoğundu herhâlde, Akif Hocam uyuyakalmış." der demez Nurcan Hemşire alt dudağını ısırılmış, başını her iki yana sallayarak,

- Sormayın Caner Hocam, bir saniye oturmadık desek yeridir. Her şey bir yana ambulanstaki arkadaşların kar buz telaşı... Ha! Bir de dün Akif Hocamızın doğum günüydü. Biz her zamanki gibi vakit bulup kutlayamadık, diyerek gecenin raporunu ayaküstü verivermişti.

Dr. Caner Bey, kendi kendine "Demek Akif Bey'in doğum günüydü öyle mi?" gibilerden bir mırıldanmanın hemen ardından merak ettiği çocuğu sormuştu Nurcan Hemşire'ye. Nurcan Hemşire, Caner Bey'in iki cümle ile de olsa anlattıklarına önce bir anlam verememiş,

- Bilmem ki, Akif Hocam uyanır uyanmaz öğreniriz herhâlde, deyip resusitasyon alanına doğru adımlamışlardı.

Yirmi beş dakika sonra koltuk altında ajanda ile odadan çıkan Dr. Akif Bey, ayaküstü çay yudumlamakta olan arkadaşlarına doğru hafif bir göz gezdirmiş ve derin bir iç çektikten sonra acil kapısını aralayıp bahçeye doğru ilerleyivermişti. Bembeyaz kar örtüsüne derin derin bakıp ajandasına not ettiği en son hikâyenin kahramanını düşündü. Daha on iki yaşında bir çocuk demişti içinden, dün geceyi kendisinden dinlediği Kadir için. Konuşurken uyuyakaldığı o andan önce defalarca kez gözleri önünde dövülen annesinin o hâlini anlatırkenki ağlayışı geldi gözlerinin önüne. Bu Akif Bey'in dinlediği ilk hikâye değildi oysa. Psikolog bir annenin evladı olarak büyümüş olsa gerek, fırsat buldukça onca yorgunluk arasında hastaları ile ya da yakınları ile dertleşir ve içini en çok parçalayanları iki satır da olsa not ederdi ajandasına. Yüzlerce hikâye vardı ajandasının arasında, hem de öyle hikâyeler ki. Onlar acilin kapısını çalmazdan evvel acilen onların kapısı çalınmalı belki de; çalmalı birileri diye düşündü kendi kendine. Keşke varabilsek, varabilse birleri hem de acilen, Kadirlerin yıllardır alkol ve kumar müptelası olmuş babalarının kapısına varabilse birileri. Keşke Birgül anneler ellerini parçalamadan evvel gidebilsek, girebilsek yüreklerine...

Doktor Akif Bey kendisi için apar topar getirtilen pasta do-lapta bekleyedursun, bugüne bugün kırk birinci yaşına basmıştı. Kar, acil çalışanlarıyla yarışırçasına durmaksızın yağıyordu. Sabah erkenden telsiz sesiyle yola düşen ambulans ekibinden haber yoktu henüz. Bahçeyi çevreleyen çam ağaçları beyaz önlüğüyle karşılarında duran Doktor Akif Bey'e imrenircesine giderek bembeyaz bir örtü giymenin telaşındaydı sanki. İyi ki vardı Dr. Ali Macitler. İyi ki var Dr. Canerler ve iyi ki doğmuş elleri öpülesi ve doğum günü ayakta alkışlanarak kutlanası Dr. Akifler...

SOLUK RENKLİ BANK

Pınar ABANOZ

Buraya ulaşmak için iki tarafı çınar ağaçları ile kaplı uzun bir yoldan geçmen gerekir. Yol boyunca kuşların cıvıltısı eşlik eder sana. Bu tezatlık karşısında şaşkına dönersin. Başka yerde olsa şu ağacın altına oturup etrafı seyretmek ne güzel olur diye düşünürsün. Hele hava da güzelse nereye gitmekte olduğunu bir an için unutursun. Tam yürümekten yorgun düşmüşken karşında belirir bu beyaz, heybetli bina. Birden irkilirsin. Hızlanır adımların farkında olmadan. Burnuna o bilindik koku gelir. Ya kötü bir anı ya da olabilecekler sıkır canını. Biliyorum aslında buraya gelmek hiç istemiyorsun.

Yolumuz seninle ilk nerede kesişmişti? Annen babanı sabahın köründe uyandırıp ateşi kırk olmuş dediğinde mi? Nasıl da yardıma muhtaçtın. Bir o kadar da sevimli...

- Yok bu böyle olmayacak Cevat. Ateşi düşmüyor. Havale geçirecek çocuk. Kalk acile gidelim.
- Şimdi ana baba günüdür orası.
- Ne yapalım, düşmüyor ateşi. Bir şey olacak çocuğa, korkuyorum.
- Tamam. Hadi çabuk ol madem.

Renkli bir battaniyeye sarmışlardı seni. Kayıt olup numara aldıktan sonra gelip oturmuştunuz. Baban stresten ayağını sallıyor, annen ise dua mırıldanıyordu. Sesin kalabalığın sesini bastırıyordu. Aynur teyze yerleri silerken görmüştü sizi.

- Ağlamaktan içi dışına çıktı yavrucağın. Neden ağlıyor?
- Bilmiyorum ki ateşi var.
- Madem ateşi var niye sarıp sarmaladın kızım? Dur, gidip konuşayım hemşireyle öne alsın sizi.

Sizinkiler o sevinçle ayaklanmıştı. Aynur teyzenin de ricası işe yaramıştı hani. Beş dakika sonra çağırmışlardı sizi. İçeriye girince anlamış gibi birden susmuşsun. Kafanı kaldırıp etrafa bakınmaya çalışmıştın.

– Nesi var küçük adamın, diye sormuştu Doktor Aslı.

Beni iyileştir der gibi elini sımsıkı kavramıştın. Nasıl da içi gitmişti sana. Kendi bebeğine benzetmişti. Bir haftadır gecesi gündüzüne karışmıştı. O, eve gittiğinde uyumuş oluyordu minik yavrusu. Birden özlem kaplamıştı içini. Güzelce soyup ateşini ölçmüştü, göğsünü dinlemişti. Sonra popona iğne yapmıştı. Göz yaşların hem onun hem annenin içini parçalamıştı. Siz gittikten sonra Aslı saatin kaç olduğuna aldırmadan annesini aramıştı.

– Anne!

– Kızım hayrola bu saatte, bir şey mi oldu?

– Yok, sizi merak ettim. Tolga iyi mi?

– İyi kızım, uyuyor.

– Yaklaştırsana telefonu az, nefesini duyayım.

Hatırlıyor musun, teneffüste koşarken düşmüş, kafanı taşa vurmuşsun? Kandan yüzün gözün gözükmüyordu. Annen okula gelip seni görünce fenalaşmıştı. Hemen okul müdürünün arabasıyla acile gitmiştiniz. İçeriye girer girmez herkes başınıza toplanmıştı.

– Ne oldu bu çocuğa?

– Ayy, bak oğlum yaramazlığın bedeli.

– Koşun koşun, doktorun odası sağ tarafta!

Kalabalıkları oldun olası sevmezdin. Ağlamaya başlamıştın korkudan.

– Anne! İyiyim ben, hadi gidelim. Gidelim n’olur...

Apar topar doktorun odasına sokmuşlardı seni. Doktor yararı temizlemiş, üç tane de dikiş atmıştı. Dışarıda ağlarken doktorun odasında birden büyük adam kesilmiş, sorular sormaya başlamıştın.

– Ölecek miyim? Neden doktor oldunuz? Çok mu hastanız var?

Doktor Mehmet senin ilgini hissetmiş olacak ki “Büyünce doktor mu olmak istiyorsun?” diye sormuştu. Öyle bir düşüncen yoktu aslında. Fakat birden bu fikir hoşuna gitmişti. “Evet, doktor olacağım!” diye bağırıp elini ileri doğru uzatmıştın. “Aferin sana. Bunca ölümün olduğu bu dünyada bir hayatı kurtarmaktan daha şerefli hiçbir şey yoktur. Vazgeçme sakın.” diyip burnuna parmağıyla dokunmuştu. Minicik aklında nasıl da yer etmişti o söz. Kendi kendine çok çalışıp doktor olacağına söz vermiştin. Sonra da unutup gitmiştin.

Lisedeyken bir kız vardı. Adı neydi? Nazlı mı? Koridorda bağıryordun. Sesin boş duvarlarda yankılanıyordu. Baban, annen, doktorlar hatta hasta bakıcılar zor zapt ediyorlardı seni.

– Nazlı! Nazlı gelsin. Bildiğin gibi değil Nazlı! Çok seviyorum seni Nazlı!

Derslerin kötüydü. Lise 1’de kalmıştın. Annen seni psikiyatriste götürmüştü. Doktor iyice tembihlemişti; ilaçları saklayın, her gün bir adet olacak şekilde kendiniz verin, diye. O gün Nazlı ile kavga edince annenin ilaçları sakladığı yeri bulmuşsun. Odanın kapısını kilitleyip bir kutu antidepresan şeker yutar gibi kafana dikmiştin. Annen çay getirmek için odana geldiğinde kilitli olduğunu anlamış, defalarca kapına vurmuştu. En sonunda baban odanın kapısını kırmış, seni yarı baygın bulmuştu. Hemen 112’yi aramışlardı. Bu arada seni kusturmuş, elini yüzünü yıkamışlardı. Azıcık ayılınca kendini bilmez bir şekilde bağırmaya başlamış, ambulansa binmek istememiştin. Hastaneye geldiğinde ise sağa sola saldırmıştın. Siniirilenip küfür ediyor, bir dakika sonra Nazlı gelsin diye yalvarıyordun. Zar zor zapt edip mideni yıkamışlardı. Sabaha kadar anneciğin beklemişti başında. Gelip giden doktorlara durumunu sormuştu. Sayıklamaların sabaha karşı son bulmuş, gün ışığıyla kendine gelmiştin. Annenle babanın ömründen de beş yılı yemiştin.

Yıllar nasıl da hızlı geçiyor. Son karşılaştığımızda bir yandan üniversiteye gidiyor, bir yandan da çalışıyordun. Bir akşam yorgun argın zile bastığında kimse açmamıştı kapıyı. Sen de komşudalardır diye eve anahtarınla girmiştin. Evde garip bir dağınıklık dikkatini çekmişti. Koltukların üzerindeki örtüler kaymış, halılar yerinden oynamıştı. Anlam verememiştin. İçine kurt düşmüştü. Anneni aradın. Defalarca çaldı telefon, cevap veren olmadı. Yatak odasının önünden geçerken içeriden titreyen telefonun sesini duydun. Hay Allah, evde unutmuş olmalıydı. Babanı aradın. Birkaç kere çaldıktan sonra açıldı telefon. Ağlıyordu. Oysaki sen babanın ağladığını gözünde bile canlandıramıyordun.

- Oğlum!
- Baba neredesiniz?
- Oğlum...
- Baba ağlıyor musun sen? Annem nerede, bir şey mi oldu?
- Hastanedeyiz oğlum. Acildegiz. Annem kalp krizi geçirdi.

Bir anda dünyanın başına yıkıldı. Olduğun yere çöküp kaldın. Fakat oturup üzülecek zamanın yoktu. Hemen bir taksiye atlayıp koştu hastaneye. Acil serviste kalabalığın arasında babanı aradı gözlerin. Baban yer bulamamış, bir köşeciğe eğilmiş sessizce ağlıyordu. Seni görünce kalktı. Sıkıca sarıldı sana. O zamana kadar kendini tutmuş, babanı o hâlde görünce dayanamamıştın. Sen farkında olmadan süzölmüştü yaşlar gözlerinden.

- Nasıl oldu baba?
- Ben de anlamadım ki oğlum. Mutfağa geçti. Bir zaman ses gelmeyince bir bakayım dedim. Bir gittim ki yerde. Hemen ambulansı aradım. Geldiler, çok uğraştılar.

O gece yoğun bakım kapısının önünde bu sefer sen bekle-din. Gelip geçen doktorlardan umut dilendin. Dua ettin, daha iyi bir insan olacağına dair söz verdin, annemi bir daha hiç üzmeyeceğim dedin. Elinde kalan her şeye daha bir sıkı sarıl-

dın. O ömür kadar uzun gecede sen şükretmeyi unuttuğun her şeyin aslında ne kadar büyük bir hazine olduğunu anladın. Sabah annenin kendine geldiği haberini verdi doktor. İstemsizce eğilip elini öptün. Babacan bir adamdı. Öğrencileri “hocam, hocam” diye peşinde dolanıyordu. Senin hâlinden anlamıştı. Emindin.

- Hocam, Allah sizden razı olsun. Siz bana dünyaları bağışladınız. Allah da size ne muradınız varsa versin.

Ameliyata alınmadan önce anneni gördün. Öptün, kokladın. Üzülme oğlum der gibi bakıyordu. Bilirsin hiç dayanamaz üzülmene. Annen acil kapısından sedyeyle girdiği bu hastaneden bir iki hafta sonra yürüyerek çıktı. Burasını hemen unutmak üzere evinizin yolunu tuttunuz. Fakat sen bahçe kapısına geldiğinde dönüp şöyle bir arkana baktın. Ne düşündün bilmiyorum.

Artık tanışalım mı? Ben öylece önünden geçtiğin, oturup beklerken ümit ettiğin, ağladığın, heyecanlandığın ve hiç sevmediğin o soluk renkli bankım. Anımsadın mı? Acil serviste kime sorsan gösterir. Arada uğra çayımızı iç diyemem ama biz hep buradayız. Bilirsin, iyi dostlar kötü günler içindir.

ACILIN GECESİ İLE GÜNDÜZÜ

Fatih ORAL

Keyifli bir cumartesi kahvaltısından tam üç saat önce uyanıp iki sokak ilerideki hastanenin acil servisine gitmem gerektiğini, telefonumun alarm sesi âdeta haykırıyor. Bugün benim için yeni bir başlangıç çünkü önümde on iki saat arayla vurulacak yirmi dört tane penisilin serisi beni bekliyor. Hemen işimi halledip sıcak yatağıma dönmek için hazırlanıp yola koyuluyorum.

Hastanenin önüne geldiğimde içimde kabaran heyecanı bastırmak için şimdiden derin derin nefes alıp vermeye başlıyorum. Danışmaya derdimi anlattıktan sonra acil servise yönlendiriyor. Koridorda birçok bölümü gösteren mavi, sarı, turuncu ok işaretleriyle bütün yol boyunca size eşlik edecek şeritleri takip ediyorsunuz. Acil servisin şeridi kırmızı. Ben de koyuluyorum kırmızı şeridi takip etmeye, koridorun sonuna gelip iki kat daha aşağı indikten sonra ışıklı tabelada acil yazısını görüyorum. Takip ettiğim şerit aklımdan çıkıyor ve doğruca kayıt işleri yapılan yere yönelip işlemlerimi yaptırıyorum. Daha sonra mavi perdeli bir yere götürüp bana burada beklememi söylüyorlar. Beklediğim gibi bir sedye yok, yalnızca dış koltuğuna benzer iki koltuk karşılıklı duruyor. Aklımdan o an için sedyelerden bir tanesinin boşalmasını bekliyorum diye geçiriyorum. Çok geçmeden beyaz terlikli, mavi pantolonlu, beyaz önlüklü bir adam içeri giriyor ve elinde üç tane iğne ile geliyor. “Durun!” diye bağırarak ayağa zıplıyorum. Adamın yüzünde şaşkınlık ve gülümseme var. “Ne oldu beyefendi?” diye yüzüme bakıyor. “Benim iğnelerim burada.” diye avucumun içinde terden büzüşmüş olan ilaç poşetimi gösteriyorum.

– Biliyorum beyefendi, siz penisilin kullanacaksınız, alerjik bir durumunuzun olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

Şimdi zihnim yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyor. Usulca koltuğa oturup üç tane iğneyi yedikten sonra 45 dakika bekliyorum. O süre zarfında tek başıma acil servisin bir köşesinde oturmuş, gelen gidenleri izliyorum. Mavi pantolonlu, beyaz banyo terlikli adamlar ve kadınlar sürekli ellerinde dosyalarıyla perdelerin arkasına girip çıkıyorlar. Kayıt işlemde duran iki kadın, bir de adam var. Aldıkları poğaçaları masanın altına koymuşlar, gizli gizli götürüyorlar. İki kişi ise sürekli ayakta gelen insanlara serum bağlıyorlar, iğne vuruyorlar ya da doktoru çağırıp gelen hastaları kontrol ettiriyorlar. Doktor hepsine yetişmek için kan ter içinde kalmış. Hastane oldukça büyük ve acil üniteleri hiç boşalmıyor. Sürekli olarak gelen giden insanlar var, çok da ağır hastalar gelmiyor. Sağlık personeli gayet güler yüzlü ve samimi davranıyor. Bu analizlerimi çözümleme sırasında bir el omuzuma dokunuyor ve “Eray Bey buyurun” diye perdenin arkasına gönderiliyorum. Perdenin arkasında tek başına kaldığım o otuz beş saniyelik süre içerisinde hazırlanıp bekliyorum. Geçmiş olsun, sesi ile doğruluyorum ve içimden eli ne kadar hafifmiş diye geçiriyorum. Hazırlandıktan sonra perdenin arkasından çıkıp oradaki çalışanlara teşekkür ettikten sonra evimin yolunu tutuyorum. Kapı zilini aralıksız çaldıktan sonra annem açıyor kapıyı, belli ki ev ahalisi yeni uyanmış, ben de dört iğne gazisi biri olarak sağa sola emir yağdırdıktan sonra iğnelerin ve hastalığımın etkisiyle yorgunluktan yatağa bırakıyorum kendimi.

Uyandıgımda annemin özel hazırlanmış iksirlerinden tadarak, yorgan altında terleyerek, yorgan üstünde film seyrederek tamı tamına on iki saat geçiriyorum. O an gelip çatıyor ve ben de yakın arkadaşım Bekir’le gece saat 11 sularında hastanenin yolunu tutuyorum. Bekir’e sabahki olaylar ve penisilin hakkında bazı şeyler anlatıyorum. Bekir de bana penisilin ile ilgili bildiklerini

anlatıyor. Aslında Churchill'in hayatını kurtaran ilaç olduğunu ondan öğreniyorum. Hastanenin önüne geldiğimizde o garip fakat bildiğim duygu yeniden beni sarıyor. Hiç kimseye sormadan aşağı inip kırmızı şeridi bu kez tersten takip edip acilin diğer kapısından giriyoruz.

Uzaktan bir çığlık sesi yükseliyor ve ardından bağrışmalar... Bekir'in yüzüne bakıyorum, tedirgin fakat pek bozuntuya vermiyor. İlk başlarda şüpheleniyorum hastanenin yanlış bölümüne mi geldik, diye ama acil yazan parlak tabelayı görünce geldiğimiz yerin doğru yer olduğu fakat içerideki insanların değiştiğini fark ediyorum. Beyaz banyo terlikli, mavi pantolonlu adamlar var fakat sabahkiler değil. Kayıt işleme geliyor, telaşlı bir kadının yüzüne bakmadan kâğıdı elime tutuşturuyor. İlk başlarda garipsiyorum, daha sonra işlemin yoğun olduğunu düşünerek pek umursamıyorum. İçeriye girdiğimde sol tarafta duran sabahki personelden eser yok, hatta onların yerinde hiç kimse yok. Herkes, telaşla mavi perdenin arkasına geçip duruyor. Biraz ilerleyip bir yere oturduktan sonra Bekir'e dönüp,

- Sabah burası çok sakindi, şimdi ise mahşer yeri gibi, diyorum.

İnsanlar ellerinde serumlarla bir taraftan başka bir tarafa koşuyorlar. Dakika başı sedyelerle yeni hastalar getiriliyor ve içeride müthiş bir kalabalık var. Hasta yakınları kendi hastalarıyla ilgilenilmesi için bağırıp çağırıyor. Doktorların önlükleri kan ve ter içinde, diğer sağlık personelleri ise doktorların istediklerini karşılıyorlar. İçeride hummalı bir çalışma var. Bekir'e dönüp,

- Acaba burada bize sıra gelir mi, diye soruyorum.
- Biraz bekleyelim, kimse çağırılmazsa gider sorarız, diyor.

Acilin bir köşesine oturmuş, şaşkın şaşkın insanlara bakıyorum. Hasta yakınlarını dışarıya çıkartmaya çalışan sağlık personellerine küfür dahi ediyorlar. Bir hastanın başına beş tane refakatçi gelmiş, haliyle içerisi de dolup taşmış. Müthiş bir ha-

vasızlığın yanında sigara, ter ve alkol kokusu insanı muazzam bir şekilde etkiliyor. Sarhoşlar var içeride, görünüşte hareketleri komik gelse de onlarla ilgilenen kızcağızın hâli perişan görünüyor. Diğer yandan yaşlı bir teyzenin tansiyonu düşmüş, onlar da aşireti toplamış gelmiş. Diğer tarafta ise trafik kazası geçirmiş bir genç duruyor. Doktorlar hepsi ile ilgilenmeye çalışırken bir yandan da gelen yakınlarına hem bilgi hem teselli vermeye çalışıyorlar. İçerideki ses, koku ve üzerine hastalığım eklendiğinde benim için ortam çekilmez bir hâl alıyor. Bekir’e baygın baygın bakıyorum ve “Hadi git birisini çağır” gibisinden kafamla işaret ediyorum. Az sonra geliyorlar. Gelen kişi yeni mezun bir çocuk zannımca, enerjik, aynı zamanda tedirgin birisine benziyor. Nasıl tedirgin olmasın ki! Bu ortamda çalışmak yalnızca para esaslı bir iş olmasa gerek.

Gelen sağlık görevlisi “Hemen beni takip edin.” diyor. Ardına düşüyoruz, diğer acil ünitesinde boş bir sedye bulup geçiyorum. Otuz beş saniyelik hazırlanma süresinden sonraki geçmiş olsun sesi, bu sefer derin bir sızı ve acıdan sonra geliyor. Hak veriyorum tabii ki, insanlar gergin ve tedirgin, buna bağlı olarak da işlerini becerilerinin altında yapmak zorunda kalıyorlar. Teşekkür ettikten sonra Bekir ile birlikte çıkıyoruz. İkinci acil ünitesini geçtikten sonra üst kata bu sefer sabahki geldiğim yerden çıkıyoruz. Koridorun sonunda müthiş bir gürültü patlıyor. Daha sonra gürültünün geldiği yerden 10-15 kadar insan bağırarak bir sedyenin başında koşturuyorlar. Sedyenin üzeri kanlı, büyük ihtimalle ağır bir kaza veya yaralanma söz konusu. Bu esnada asıl dikkatimi çeken ve kanımı donduran durum ise sedyenin başındaki koca koca insanların sağa sola fütursuzca küfredip ortalığa tehdit savurmaları oluyor. Bir an için Bekir’le beraber duraksayıp duvarın kenarına doğru çekiliyoruz. Adamlardan bir tanesi hem küfrediyor hem de doktora; kardeşini iyileştiremediği takdirde, kendisini öldüreceğini söylüyor. Doktor ise adamı sert

fakat kibar bir dille dışarıya göndermeye çalışsa da adam etrafındaki hiçbir şeyi duymuyor ve umursamıyor.

Aklımdan, saniyenin onda birinde şu düşünce fırlıyor: Şimdi bu doktor hastasının ölmemesi için uğraşırken diğer yandan başarısızlığın sonucunda kendisini öldürmekle tehdit eden bir adamla, daha doğrusu bir cani ile nasıl uğraşacak? Bu ortamda bir doktor ne kadar verimli çalışabilir?

Bekir'in sesiyle düşüncelerimden bir anda sıyrılıyorum. Bekir koluma giriyor ve "Hadi evimize dönelim." diyor. Tam merdivenlerden çıkarken temizlik işçisi bir kadın bana bakıyor. İlk başlarda anımsamasam da sonradan sabah geldiğimde bu aبلaya selam verdiğimi hatırlıyorum. Kısa bir süre bakışıyoruz. Acı bir tebessümle bana yaklaşarak,

- Ya evladım! Bu acilin gecesi ile gündüzü, gece ile gündüz arasındaki fark gibidir, diyor.

Anlıyorum tabii ama daha fazla konuşacak hâlim kalmadığı için başımla anladım gibi bir işaret verdikten sonra "Kolay gelsin" deyip geçiyorum.

ACIL HAYAT

Süveyda SARICAN

Bir eylül gecesi... Sonbaharın şefkatli yumuşak rüzgârlarının usul usul sarı, turuncu, kırmızı yaprakları bir halı misali ayaklar altına sermesine rağmen yazdan kalma ılık, lacivert bir eylül gecesi... Gökyüzünde ışıldayan parlak yıldızlar kim bilir kaç âşığın mutlulukla çarpan hayallerine ümit bağışlıyor. Oysa ben fevkalade mutsuzum. Aylardır kaderin karşısındaki beyhude çırpınışlarım, adım adım beni mutsuz sona doğru sürüklüyor. Ve ben her geçen gün ümidimle birlikte ruhumdan bir parçayı da kaybediyorum. İnsan kader karşısında gassalın elindeki meyyit kadar çaresiz. Ve işte bu gece, Arap şairlerinin dilindeki kadar övülmeye layık bu gece, ümit bahçemdeki çiçeklerden biri daha soluyor. Acildeyim... Ölümçül bir hastalığın pençesinde kıvranan annem, kısacık ömrünün geriye kalan günlerinden birini daha hastanede tüketiyor. Ansızın bastıran bir nöbet ve kendimizi acile atışımız... Günlerdir annemin yavaş yavaş ölüme yürüdüğünü görmek, ondan bir parça olan kalbimi yiyip bitiriyor. Ölmek belki kolay ama en sevdiğinizin ölümüne şahit olmak...

Korkuyla karışık telaşımızı sükûnetle karşılayan doktorlar hemen müdahale ettiler anneme. Önce tansiyon kontrolü, ateş ölçümü; sonra sakinleştirici bir iğne... Kısa bir süre sonra annem uykuya daldı. Doktorlar ise benim bekleme salonuna geçmemi söylediler. Gerekli olduğunda çağıracaklardı. Bu gece buradayız, gözetim altında. Acil girişindeki dar, kalabalık salonda gözüme ilişen boş bir koltuğa oturdum. Elimde koyu bir kahve var, uyumamak için. Acil binasının kapısı bir açılıyor, bir kapanıyor. Koridorlarda telaşlı koşuşturmalar. Bekleme salonundaki insanların yüzünde derin bir endişe... Güvenlik görevlileri olabildiğince haşın, kimseyi hasta-

ların yanına almıyorlar. Gözlerde endişe büyüdükçe büyüyor. Her dakika acil hayat aranıyor. Var mı hayatını vermek isteyen bir gönüllü? Burada kimsenin yüzü gülmüyor. Çocukların bile yalnızca ağlamalarını duyabiliyorum. Oysa yalnız çocuklar değil miydi ölme bile gülümseyen? Yanımdaki çocuk su istiyor annesinden. “Su hayattır” diyorum içimden. Acaba hastalara da hayat olur mu su?

Biraz sonra kapıdan bir sedye girdi içeri. Yakışıklı bir genç yatıyor sedyede, bitkin. Bacağındaki derin kesiği sonradan fark ediyorum. Pantolonu kan içinde kalmış. Doktorlar tecrübelerinin verdiği alışkanlıkla sakın karşıladılar hastayı. Burada sakın olabilen bir tek onlar var zaten. Canım bir kahve daha çekiyor, bu kez almıyorum.

Öleceğin zaman hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçer derler ya, burada hayatlar geçiyor gözlerimin önünden. Acaba hangisi hastası için verir canını? Bu sırada kucağındaki çocuğuna sarılmış bir anne gözüme çarpıyor. Herhâlde anneler verir hasta çocuğuna acilen hayatını, diye düşünüyorum. Ya benim annem, ona kim hayat verecek? “Ben veririm!” diye sığıyor kalbimden bir ses. Kalbime hayat verenin sesini işitiyorum sonra beynimde: “Hayatı veren de benim, onu alacak olan da!” Dilenmeye başlıyorum içimden, salya sümük yalvarmaya: “Ne olur biraz daha hayat tanı ona, biraz daha soluk bağışla.” Aldığım nefesleri sayıyorum, acaba kaçıncıda tükenecek? Bilemiyorum içerideki hastamdan daha mı çok, daha mı az nefes hakkım olduğunu. Canım yine kahve çekiyor, bu defa direnmek istemiyorum.

Zaman çıldırtasıya akar ya normal şartlarda, işte burada hiç geçmek bilmiyor zaman. Geçmesi mi iyi zamanın, geçmemesi mi? Karar veremiyorum. Ya içeride zamanı daralanlar varsa? Akmasın zaman, razıyım.

İçimdeki sınırsız duyguların cümlesi beynimi tırmalarken birkaç saattir aynı yerde oturmak bunaltmıştı beni. Biraz hava almak için kapıya doğru ilerlemiştim ki o sırada açılıverdi kapı. İçeriye bir sedye daha girdi, üzerinde beş altı yaşlarında bir kız

çocuğu... Prensesler gibi giyinmiş. Uzun, pembe, parlak bir elbise; küçük narin başında özenle topuz yapılmış saçlar... Zangır zangır titriyordu çocuk. Hemşireler sedyeden düşmemesi için sıkıca tutuyorlardı çocuğu. Gözündeki yaşlardan annesi olduğu anlaşılan kadın panik içinde bağıırıyordu: “Kızım, ne oldu sana? Ne olur yardım edin!” Annenin yanındaki uzun, ince adam -belli ki çocuğun babası- sakin olmaya çalışarak ama bunu başaramayarak olayı anlatıyordu: “Doğum gününü kutluyorduk Elif’in, kalabalıktık. Pastanın başındayken birden yere düştü, bayılır gibi oldu. Sonra titremeye başladı, ağzında köpükler, hırıltı... Apar topar buraya geldik. Evimiz yakın Allaktan, hemen gelebildik.” Bir yandan ilerleyen sedyenin başında doktorlar önce bir ağızlık taktılar çocuğun sıkıca kenetlenmiş ağzına. Sonra yana çevirdiler titreyen vücudunu. Hepsi rahat nefes alabilmesi içindi.

Yanı başımdan geçen sedyede bütün bu olanları görünce oracıkta donakaldım. Her şey birkaç saat önce yaşadıklarımın bir yansımasıydı sanki. Tek fark, sedyede hayatının henüz başlangıcında sayılan bir çocuğun yatmasıydı. Aman ya Rabbi! Ne acı. Ya bu çocuğun da hayatı daha yolun başındayken tükenmek üzereyse. Dışarı çıkmaktan vazgeçtim. Döndüm, oturdum yerime. Gözüm hafif aralık kalmış kapıda, içerde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çocuğun başına doktorlar birikmiş, anne ve babasına bir şeyler anlatıyorlardı. Çocuksa çoktan derin bir uykunun kollarına bırakmıştı kendini. Hayatta en büyük acı nedir, diye sorsalar “evlat acısı” derdim herhâlde. İnsan kendinden bir parçanın, çocuğunun acı çekmesine nasıl dayanır? Bir fırsat olsa da çocuğun yanına gidebilsem, diye geçirdim içimden. Birileri beni duymuş gibi çok geçmeden ismimi anons ettiler. Annem... Uyanmış, beni çağırıyormuş. Hemen hastaların yattığı bölüme gittim. Annem gülümseyerek karşıladı beni. Sanki hiçbir şey olmamış, birkaç saat önce ağır bir nöbet geçirmemiş gibi. Gözyaşlarımı içime akıtarak ben de ona gülümsedim. Acıkmış biraz. Benden yiyecek bir şey-

ler istedi. “Hemen” dedim, “Hemen getiriyorum.” Elimden tutup “Bir de...” dedi, “Bak şuradaki çocuğa.” Eliyle karşıdaki yatağı işaret ediyordu. “Aynı senin çocukluğuna benziyor.” Annemin işaret ettiği yatağa baktım, biraz önce gördüğüm çocuğu o. Öylece uzanmış, uyuyordu. Dünyanın en masum varlığıdır uyuyan bir çocuk. İçimden dua ettim, ne olur bu masumiyet iyileşsin, diye.

Biraz sonra kendimi dışarıda, yiyecek bir şeyler alabileceğim bir yer ararken buldum. Çok geçmeden bir pastane çıktı karşıma. Vitrininde kocaman, çikolatalı bir pasta duruyordu. Özenle süslenmiş, üzerinde frambuaz parçaları... Küçük çocuğun babasının sözleri geldi aklıma. “Doğum gününü kutluyorduk Elif’in. Pastanın başındaydı, aniden bayıldı.” Neden olmasın, diye düşündüm pastaya bakarken. Neden olmasın ki, mutlu bir sonla bitsin istiyorum bu hikâye. Mutlu bir sona gücüm yetmiyorsa bile en azından içinde mutluluk olsun. Hüzne tahammülüm yok bugünlerde. Pastaneden çıkıp bir tek harfini değiştirerek oluşturduğum hastaneye giderken küçük çocuğun uyanmış olmasını umuyordum. Nihayet hastaneye vardığımda birkaç genç doktorla niyetimi paylaştım. Gülümseyerek karşıladılar beni. Bu kadar stresin altında onlar bile bu düşünceden mutlu olmuştu. Ama önce uygun zamanı kollamak gerekti. Birbirimizle haberleşmek üzere anlaştık.

Yaklaşık yarım saat sonra anlaştığım doktorlardan birisi bu küçük sürpriz için en uygun zamanın şimdi olduğunu söyledi. Sevinçle yerimden fırladım. Elimdeki paketi açıp pastayı hazırladım. Hastaların yattığı odaya girdiğimde orada görevli doktor ve hemşireler küçük çocuğun başında beni bekliyorlardı. Elimde pastayla görününce hep bir ağızdan “İyi ki doğdun Elif!” diye bağırmaya başladılar. O anda hasta yatağında yorgun bir şekilde uzanan çocuğun gözleri mutlulukla parladı. Yattığı yerden doğruldu. “Aaa, bu benim doğum günü pastam!” dedi.

Küçük çocuk pastanın üzerindeki mumu üflerken onun tam karşısındaki yatakta yatan annemin ve odadaki bütün hastaların gözlerinde mutlu iki damla yaş vardı.

HER ACİL BİR ÖFKE İSTASYONUDUR

Nihat MALKOÇ

Zemherinin en etkili günlerini yaşıyorduk. O gece de önceki geceler gibi yine hava ayazdı. Soğuk, insanın iliklerine işleyen cinsten... İnsanlar evlerine kapanmıştı. Şehir sokağa çıkma ya-sağı varmışçasına boştu. Herkes kendisini sobanın başına atma telaşı içindeydi.

Dolunay bembeyaz karların üstüne düşünce beyaz ötesi bir görüntü oluşturunuyordu. Bu manzara geceyle gündüz arasında bir geçiş formu teşkil ediyordu. Pencerelemin çerçevelerinin aralık-larından gelen soğuk, evi buz kesiyordu. Soba ne kadar hararet-li yansa da bir hırsız gibi sinsice odalara sızan soğuk hava bizi üşütmeye yetiyordu.

Gecenin yarısında şiddetli bir karın ağrısıyla uyandım. Eşi-min uykusu kış uykusu tabirinden çok ağır olmasına rağmen ya-taktan sert bir biçimde inişimi duymuş olacak ki aniden uyandı. Ayakta kıvrandığını görünce korku ve tedirginlikle sordu:

– Mehmet neyin var gece yarısı? Ne diye kalktın böyle za-mansız?

Kendisine cevap verecek gücü kendimde bulamadığım için susmayı tercih ettim. Eşim kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Durumun ciddiyetini anlayınca telefona sarıldı. 112 Acil'i aramasına rağmen telefon meşgul çalışıyordu. Bu durum dakikalarca devam etti. 112'ye ulaşamadığımı söyleyince çocuk-luğumdaki hatıralar geçti gözlerimin önünden. Çünkü çocuklu-ğumda canımız sıkıldığında arkadaşlarımızla 112'yi arar, telefona bakan görevlilerle gönül eğlendirirdik. Belki de bizim geçmişte yaptığımız eşek şakasını şimdi de birileri yapıyordu. Bu sefer mağdur olan bendim ve bunu yapanı şiddetle kınıyordum. Hanım

bütün uğraşlarına rağmen 112'ye ulaşamayınca bize yakın oturan baldızımı aradı. Onların uykusu da bizim hanımın uykusundan farklı değildi. Hırsız eve girse ve bütün eşyaları kamyonu yük- lese kendilerine sıra gelmeden uyanmazlardı. Fakat bizim hanım da pes edecek gibi değildi. Israrlı aramalar sonuç verince baldız sordu:

– Gecenin bu vaktinde ne diye arar durursun bizi?

Hanım durumu özetleyince alelacele yola düştüler. Beş dakika içinde de kapı çalındı. Bacanakla bizim hanım karga tulumba beni taksinin arka koltuğuna yerleştirdi. Bacanağın gaza basmasıyla acil servise varışımız arasında ne olup bittiğini biliyorum desem yalan olur. Bu süre, hayatımdan kayıp bir zaman olarak geçti. Gecenin bu vaktinde hastanenin acili diğer muayene gün- lerindeki poliklinik önlerini hatırlatıyordu bize.

Hanımla bacanak, beni tıkış tıkış geldiğim taksiden indirmek için sandalye, sedye ve görevli aramaya koyuldular ama nafile. Sancı nöbetleri içerisinde beş dakika boyunca arka koltukta bek- lememe rağmen ne sandalye ne sedye ne de bir görevli buluna- bildi. Hanımla bacanak evden beni nasıl çıkarmışlarsa öyle de taksiden karga tulumba acil servise taşıdılar. Fakat içeride sedye üzerinde bekleyen hastalar bile henüz muayene olma fırsatı bula- mamışlardı. Bu gidişle saatlerce beklense de bize sıra gelmezdi. Yapacak pek fazla bir şey de yoktu. Ya çaresizce sıranın kendi- mize gelmesini bekleyecektik ya da şehre yakın bir ilçeye gidip oradaki acilden medet umacaktık. Bunun için ilgililerden ambu- lans istedik. Biraz bekledikten sonra, hâlimden hayli eski olduğu anlaşılan bir ambulans hastanenin kapısında belirdi. Ambulansı görünce kurumaya yüz tutmuş umutlarımız tekrar yeşermeye başladı.

Sonradan öğrendik ki o gece mahalledeki bir düğün yeme- ğinden zehirlenen halk, acil servisi doldurmuştu. Düğünde tavuk yiyenler, birkaç saat sonra acilin yolunu tutmuştu. Gecenin ka-

ranlığında ilçe hastanesine doğru yol alırken arabanın altından kulakları tırmalayan bir ses geldi. Şoför sesi duyar duymaz “Eyvah!” dedi. Kötü bir durumla karşı karşıya olduğumuz gerçeği gün gibi ortadaydı. Bu durumda yapılacak ilk iş yeni bir ambulans çağırmaktı. Gideceğimiz hastaneyi arayıp durumu kendilerine izah ettik. On beş dakika içinde ambulans, arabamızın arıza yaptığı yerde belirdi. Bu bizim için kötünün iyisi demekti. Bir ambulandan başka bir ambulansa nakil yapıldıktan sonra gecenin karanlığını yaran ambulansın ışıkları içimizi de aydınlatmıştı sanki. Acilin kapısına vardığımızda şehirdeki kalabalığın bir benzeri de burada beklemekteydi. İlçe hastanesinin acili de iğne atsan yere düşmez türünden kalabalıktı. Yahu bu acillerin hepsi de böyle kalabalık mı olur, diye geçti içimden. Anlaşılan o ki herkesin durumu acildi bu dünyada. Demek ki düğün yemeğinden zehirlenenlerin bir kısmı da şehirdeki hastanenin kalabalık olmasından dolayı buraya atmışlardı kendilerini. Fakat burası bizim için son duraktı. Nitekim öyle de oldu.

Bacanağımla baldızım acilin girişinde buldukları eski bir sedyeyi alıp beni sedyeye koydukları gibi muayene odasının kapısına getirdiler. İçerde ve sırada hastalar vardı. Tam biz acil kapısından girerken acı bir ambulans sesiyle irkildik. 112 Acil ambulansı bir hasta daha getirmişti acile. Getirilen hasta ayakta durmakta güçlük çeken bir alkolikti. Anlattıklarına göre adam gece yarısı iyice içmiş, zil zurna sarhoş olmuş, yalpalaya yalpalaya eve gelirken bir kanalizasyon çukuruna düşmüş. Üzeri ıpsıslaktı ve pislik içindeydi. Ayyaş adamın acile girişiyle birlikte ağır bir koku etrafı çepeçevre sardı. Acil acil olmaktan çıkmış, sanki kenefe dönmüştü. Adam kafasını betona vurmuş olsa da çektiği acının farkında değildi. Bir şeyler konuşsa da ne dediği belli olmuyordu. Koluna girenlere tehditler savuruyordu. İkide bir “Ben Cumali! Anladın mı? Ben Cumali!” deyip duruyordu. Adam sanki halüsinasyonlar görüyor, ruhlar âleminde birileriyle sıkı bir

şekilde hesaplaşıyordu. Etrafta sıra bekleyen acil hastaların yakınları sarhoş adama öfke ve nefretle bakıyorlardı. Fırsat bulsalar pislige bulaşmış bu ayyaş adamı oracıkta linç edebilirlerdi. Adamın yaraları acilin bir köşesinde hemşire tarafından temizlendi. Kendisine pansuman yapıldı. Etraftaki öfkeli kalabalık, adama bağırarak nasihat ediyordu.

O gece acil en yoğun zamanlarından birini yaşıyordu. Sarhoş adamın acilden çıkmasıyla beraber başka bir acil vaka geldi. Yirmi yaşlarında bir delikanlı istediği kızla evlendirilmediği için bileklerini kesmeye kalkışmış, yakınları farkına varınca onu hastanenin aciline kaldırmıştı. Gencin kanlı bilekleri bembeyaz bir kadın tülbendiyle sarılmıştı. Ona rağmen genç adamın her iki bileğinden de peş peşe ve siyaha dönük renkte kan damlıyordu. Gencin durumu hiç de iyi gözükmiyordu. Şiddetli bir acı çektiği her hâlimden belliydi. Doktor ilk müdahaleyi yaptıktan sonra genç adamı il merkezindeki fakülte hastanesine gönderdi. O esnada annesi ve babası hem ağlıyor hem de birbirini suçluyordu.

Tam da sıranın bana geleceği bir anda beş altı yaşlarında bir çocuk getirildi acile. Çocuğun yüksek ateşi vardı. Baba, kızını kucağında acile getirirken koşmuş, belli ki çok yorulmuştu. Adam nefes almakta güçlük çekiyordu. Korku ve telaş içindeydi. Buna öfkesi de eklenince burnundan soluyordu. Neredeyse zavallı adamcağız da acillik olmuştu. Kızının yüksek ateşi bir baba olarak onu da yakıp bitiriyordu. Adamın gözü hiçbir şey görmediği için kapıyı sertçe açıp direkt muayene odasına dalmıştı. Oysa içeride muayene olmakta olan acil hastalar vardı. Bu, normal şartlarda büyük bir nezaketsizlikti. O, bunu düşünecek durumda değildi. Evlat acısının gücü mantıklı düşünmeyi de engelliyordu. Adamın odaya bu şekilde kabaca ve sert girişi, saatlerdir büyük bir özveriyle hastalarına yardımcı olmaya çalışan genç doktoru iyice öfkelenmişti. Doktor kendi kendine söylenirken hasta kızın babası, doktorun mavi kravatından tutmuş,

doktoru duvar dibine kadar taşımıştı. Bu arbede sırasında muayene olmakta olan diğer hastanın yakınları da içeri dalmıştı. Acilde ortalık iyice karışmıştı. Öfke treni bir anda rayından çıkmıştı. Sükûnet yerini çığlıklara bırakmıştı. Bu kaos ortamı içerisinde kimin kime vurduğu pek de belli değildi. Hakaret sözleri havada uçuşuyordu. Acil bir anda ana baba gününe dönmüştü.

Mantiğin savuştuğu bu öfke ortamında sağlıklı düşünen yoktu. Hasta ve hasta yakınları yangına suyla gidecek yerde benzinle gidiyorlardı. Hastanenin güvenlik görevlisi kavgaya müdahale etmeye çalışsa da onun bu gayreti, alev alev yanan bir eve sıkılan bir damlacık sudan veya köpükten farksızdı. Zira kavgaya karışanların gözü dönmüştü.

Öfke patlaması sonucu gerçekleşen bu kavga, beklemekten sıkılan insanları kendine getirmişti. Kavganın şiddetinden sedyelerde ve sakat arabalarında bekleyenler de etkilenmiş, şiddet sarmalının içinde kalmıştı. Olaya müdahale etmekte başarılı olamayan güvenlik görevlisi, polisi arayarak yardım talep etmişti. Polis beş dakika içerisinde olay mahalline gelerek duruma müdahale etmiş, kavgayla ilgili tutanak tutmuş, havale geçiren kızın babasını gözaltına almıştı. Ortalığa saçılan sandalyeler ve sedyeler olayın vahametini gösteriyordu.

Acilde tek doktor olduğu için bu hasta yakını tarafından iyice hırpalanan doktor, hasta muayenesine kaldığı yerden devam etmek mecburiyetinde kalmıştı. Muayene etmekte olduğu hastanın işini bitirince babasından okkalı bir dayak yediği kızı muayene etmiş, ateşinin düşürülmesi için hemşirelere talimatlar vermişti. O Hipokrat yemini etmiş, kendini hastalarına adanmış bir doktordu. Cahil bir hasta yakınının aşağılık saldırısından dolayı hastadan intikam alamazdı. Nitekim almadı da. Hiçbir şey olmamış gibi onu tedavi etmeye çalıştı. Doktorluk mesleği bunu gerektiriyordu. Beyaz önlüğün onuru ancak böyle sürdürülebilirdi. Bu arada ben kendi derdimi unutmuş, etrafımdakilerin dertleriyle

hemhâl olmuştum. Acı acıyı bastırmıştı. Onca zaman bekledikten sonra nihayet acilde bana da sıra gelmişti. Doktor şiddetli karın ağrısı şikâyetimin, karında aşırı gaz birikmesi sonucu oluştuğunu söyledi. Bunun giderilmesi için de birkaç tane etkili ilaç yazdı. Bir süre dinlendikten sonra eve dönebileceğimi söyledi. Çıkışta elimize bir epikriz tutuşturdular. Eve gitsem de aklım acilde kalmıştı. Evde dinlenirken kulaklarımda şu diyaloglar âdeta cirit atıyordu:

- Çabuk, çabuk, sedyeyi getir kardeşim!
- Sedy kalmadı. Bu ne biçim hastanedir yahu!
- Bu ne biçim muameledir be! Acilde bile kuyruktayız.
- Koskoca acilde bir tane mi doktor bulunur?
- İmanımız gevredi beklemekten.
- Hasta kan kaybediyor. Daha çabuk olamaz mısınız?
- Hasta sancıdan ayakta duramıyor.
- Hasta derhal resusitasyon odasına alınsın hemşire hanım!
- Bu ne biçim memlekettir arkadaş!
- Hastamız ölsün mü? Siz ne biçim doktorsunuz?
- Yaz şu reçeteyi de gidelim doktor bey.
- Doktor mu hasta, hasta mı doktor belli değil.
- Neyiniz var teyzeciğim?
- Neyim yok ki!
- Kocakarı ilaçları sizin yazdıklarınızdan daha çok fayda verdi.
- Doktor, bize ne zaman bakmayı düşünüyorsunuz?
- Keşke size değil de Google’a muayene olsaydım.
- Google sizden daha çok dinliyor bizi be!
- Allah doktora düşürmesin, doktorun da eksiğini vermesin.
- Ben hemşireyim. Senin hizmetçin değilim. Bana bağırma-ya hakkın yok.
- Biraz daha beklersem elimden bir kaza çıkacak doktor!
- Doktor musun, cellat mısın belli değil ulan! Annemin katili sensin doktor!

- Ulan doktor, bana yaşattığın bu acının on mislini sana yataşmazsam...
- Arkadaşlar yoğunluğu görüyorsunuz. Lütfen biraz daha sabırlı ve anlayışlı olalım.
- Sizden gelecek hayır Allaktan gelsin lan!
- Bana artistlik yapma doktor!

Bu diyaloglar öylece sürüp gidiyor ama acil servislerin çilesi bitmiyor. Bu diyalogları duyduktan sonra acile gelenlerin bir kısmının aslında buraya gelmeden önce bir psikiyatriste gitmelerinin daha sağlıklı ve etkili olacağına inandım. Adamın öleceği varsa onun canını doktor tutamaz ki. Fakat hasta yakını hiç de öyle düşünmüyor. Öldüren Allah, can alan Azrail olsa da sağlıklı düşünemeyen kişi, bütün bu işleri doktorun yaptığına inanarak sert tepkiler gösteriyor. Empati yapmak kimsenin aklına gelmiyor. Gözlemlediğim kadarıyla acil bambaşka bir dünya. Âdeti bir Türkiye resmi, belki de bir Türkiye mozağı. Acilde herkes kendisinin öncelikli olduğu kanaatini taşıyor. Bunun için en ufak bir mukavemet bir öfke damlasıyla bardağı taşırmaya yetiyor.

Acil deyip de geçmeyin. Herkesin bir hikâyesi vardır acilde. Kimi gri, kimi mor, kimi eflatun rengine. Cümleler çıkarken ağız boşluğundan ünlemler de uçuşur gök boşluğunda. Bazen de soru işaretleri eşlik eder ucu sipsivri ünlemlere. İnsan bu kasvetli havada kendi derdini unutup bir çırpıda. Heyecan, korku, endişe, huzursuzluk, tükenmişlik, karamsarlık, öfke, şiddet, umarsızlık, gözyaşı ve sevinç bir zincirin halkaları gibi sarmaş dolaş olur burada. Kimsenin yüzünde mutluluktan eser yoktur acilde. Herkesin kafasında bir soru işareti vardır. Buraya gelenlerin kaderleri ortaktır genellikle. Bir umut ağacı gibidir aciller. Buraya gelen herkes bu hayat ağacının ulaşabildiği bir dalına tutunmuştur sınıksız. Bu kilit noktada yaşananlar bazen bir dramı, bazen bir trajediyi, bazen de bir komediyi andırır.

Hayatla ölüm arasındaki ince çizgi acilden geçer. Burada insan kendisiyle yüzleşir. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelir insan. Bu bir derin rüya hâlidir desek yeridir. Acilde zaman bazıları için hızlandırılmış boyutta seyreder. Coşkun nehirlerde damlalar nasıl denize karışırsa burada da anlar zaman külçesine karışır. Zira hayatın en yoğun yaşandığı mekânlardır aciller. Zaman ileriye sarılan köhne bir kaset gibi sonsuzluğa akıp gider burada. Fakat hayati tehlikesi olan hastalar için aynı şeyi söylemek pek de mümkün değildir. Kanaatim odur ki her acil, bir öfke istasyonudur. Gelen giden herkes buraya kuser zehirli nefretini. Kimileri de öfkesini boşaltır bu istasyona, kimileri de öfkeyle dolup gider.

HAYAT

İkbal Hümay AKYILDIZ

Kapıdan içeri adımımı attığımda ilk fark ettiğim şey yerdeki ilaç kutularıydı. Bizi kapıda karşılayan küçük kız on bir on iki yaşlarındaydı, ağlamaklı ve telaşlıydı. 112’yi arayan olmalıydı. Telefonda “Muhtemel aşırı doz ilaç alımı” denmişti. Hemen girişteki karanlık odada yerde yarı baygın yatan genç kadının yanına gittim. Bir yandan hastanın kızından neler olduğuna dair öykü almaya çalışıyor, diğer yandan Çiğdem, hastanın gözlerini açması için onu hafifçe silkeliyordu. Küçük kız boş ilaç plakalarını göstererek “Hepsini içmiş sanırım. Okuldan geldiğimde bu hâlde buldum.” dedi. Sesi titrete, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Yerdeki ilaçlardan bir iki tanesi gözüme ilişti, farmakoloji bilgimi yokladım. Tiyokolşikosid, ibuprofen, parasetamol, fenilefrin hidroklorür, klorfeniramin maleat... Bunlar grip ilacı ve ağrı kesici ilaçlardı. Küçük kız, annesinin bu ilaçlardan kaçır tane içtiğini bilmiyordu. Aşırı doz aldıysa solunumu baskılayacağı kesindi.

Kadın, Çiğdem’in uğraşları sonucu gözlerini aralamıştı. Ben bu sırada nörolojik muayene yapmaya çalıştım. Kas gücü yerinde gibiydi. Gözlerini anlamsız bir şekilde açıp kapatıyordu, uyanık ama rüya görüyor gibiydi. Bazen sayıklıyordu. Aslında Glasgow koma skoru kötü değil gibiydi. Yine de yanlış olan bir şeyler vardı. Çiğdem konuşturmaya çalıştı. Hangi ilaçlardan kaç tane içtiğini sordu. Kadın kesik kesik bir şeyler söyledi:

– Çok, co-çok baeşım... ağrıdımm... için... iki üç... daaa-ne... içdimm...

Çiğdem tüm boş plakayı göstererek,

– Emin misin? Bak tamamı boş bunun, diye yineledi.

Küçük kız hemen,

- Bir kere kustu. Başının çok ağrıdığını sabah ben okula giderken de söylemişti. Ama böyle değildi, diyerek ağlamaya başladı. Kadın da ekledi.
- İyi... diiliim...

Hemen İbrahim abiden sedyeyi getirmesini istedim, Çiğdem de damar yolunu açtı.

- Hastamızın durumu acil bir vaka gibi görünüyor. En yakın hastaneye gideceğiz, dedim. Kızı da gelmek istedi.
- Ama seni götüremeyiz, sen evde kalıp babanı bekle, tamam mı? Merak etme annen bizimle güvende olacak, dedim.

Hastayı ambulansa alıp hemen yola çıktık. “İntox! Ama emin değilim?” diyerek mırıldanıyordum. Ancak gerçekten dediği gibi iki üç tane içtiyse beyinde başka bir sıkıntı olma ihtimali daha yüksek görünüyor. Muhtemel bir kanama... Bu yaşta felç olabilir mi? Nöroloji bilgilerim beyin hücrelerimin çalışma hızına yetişmek istercesine hızla hareket ediyordu. Hastaya dönüp baktım, kırk kırk beş yaşlarında genç bir kadındı. Felç daha düşük bir ihtimal ama kanama ihtimali güçleniyor. Bu ilaçlar kanama potansiyelini arttırır mı? Bu arada İbrahim abi, en yakındaki eğitim araştırma hastanesine gitmek üzere anons veriyordu. Olumsuz yanıt geldi, çok yoğun oldukları ve kapıda onlarca ambulans olduğu gerekçesiyle çevre hastanelerden birine gitmemiz önerildi. “İstanbul çıldırmış olmalı!” diye hayıflandı Çiğdem. Neyse ki diğer hastane çok uzakta değildi ve bize olumlu dönmüştü. Fakat büyük bir sorun vardı, acildeki bilgisayarlı tomografi cihazı arızalıydı. Poliklinik tomografisine de ancak ambulans ile gidilebilirdi. Çaresiz kabul ettik. Bu arada Çiğdem, hastanın tansiyonunu ölçmüş, 85/60 bulmuştu. “Biraz düşükmüş” dedi. “Oksijen saturasyonuna da bakabilir misin?” dedim. Tansiyon bilgisi ile kanama ihtimali artarken beyin fırtınası beni yormuştu. Bu nöbet bir hayli yorucu geçiyordu. Sabahtan beri bir dakika oturmamış-

tık. Trafik kazaları, onlarca hasta insan derken, 112 herhâlde en çok çağrıyı bugün almış olmalıydı. Hele de domuz gribi yüzünden ateş ve güçsüzlükle acile başvuran insan sayısı binleri aşmış, aciller dolup taşmıştı. Bu yetmiyormuş gibi ambulans ekiplerini karşılamak zorunda olan acil doktorları, çürümeye bırakılmış ev duvarları gibi soğuk ve donuk yüzleriyle karşılıyorlardı bizi.

Herkes dinmeyen yağmura öfkeliydi. Sanki bütün suç yağmuru-
rundu. Hastaya göz gezdirdim. Bizim vakamız gerçek anlamda “acildi”. Tam o sırada “99!” diye tekrarlayan Çiğdem’i ancak duydum. Aynı anda hasta sağ kolu ile sol kolunu kaldırıp bıraktı. Sağ ayağı ile de sol bacağına sertçe vurdu. Çiğdem ile birbirimizi baktık. Kadının bu hareketine anlam veremedik. Ne yaptığını soran Çiğdem’e, “Sol kolu...mu...hisssssedmiyirim...” dedi kadın. Nörolojik tablo kötüleşmeye başlıyordu. Bu hissizlik normal değildi. Kas gücünü kontrol etmeye çalıştım. Hastanın sağ tarafında bir sertlik ve kasılma var gibiydi, sol tarafta ise kesinlikle güç kaybı... Dakikalar içerisinde sağ bacağı ile durmadan sol bacağına vurmaya başlayan hastaya, neden böyle yaptığını sordum. Anladım ki kadın istemsiz yapıyordu. Korktuğum başıma geliyordu. Bu bir çeşit hemiballismus olabilir miydi? Bilinci hâlâ açıktı ama sol tarafta hemiparezi ve hemianestezi, sağ tarafta bilinç dışı atımlar vardı. Hastaya baktım. Bedeni kontrolsüzce sallanan kadın, açılan eteğinden sıyrılmış bacağına örtmeye çalışıyordu, ben ise artık nörolojik bir patoloji olduğundan emindim.

Hastaneye vardığımızda hemen kırmızı alana yöneldik. Acile girdiğimizde, acil savaş alanından farksızdı. Her yerde hasta insanlar... Her sedyede inleyen, ilaç bekleyen, gerçekten acil olan ve belki acil olmayan pek çok insanla acil servis hıncahınç doluydu. Doktorlar, hemşireler, hasta bakıcılar oradan oraya koştu-
ruyor, ellerinden geldiğince herkesle ilgilenmeye çalışıyorlardı.

Sedeyi yalpalatacak kadar şiddetli bir kasılması olan kadının bilinci açıktı. Belli belirsiz konuşmaya devam ediyor, “Be-

ennn...kindimm...yabmıyırurmmm...” diye inliyordu. Bir doktor yeni gelen ambulansı fark etmişti, yaklaşıp hastanın neyi olduğunu sordu. Hemen öyküsünü ve muayene bulgularını aktardım. Hastayı hızla muayene eden doktor da benimle aynı fikirdeydi. Beyinde muhtemel bir kanama olabilirdi. Hemen kaydı açıldı, tomografi istemi yapıldı. Ancak hasta artık sedyeden düşecek kadar güçlü şekilde tek taraflı kasılıyordu. Acil doktoru “Bura-ya 4 mg *Dormicum* yapabilir miyiz?” diye seslendi hemşire hanıma. Bu, kasılmalarını engellemek için ufak bir sakinleştirici dozdu. Hasta hâlâ delicesine çırpınmaya devam ediyordu. Yeterli gelecek miydi? Tomografi makinesinin bulunduğu binaya gide-bilmek için hastayı tekrar ambulansa bindirip sedyeden düşme-sin diye ciddi bir çaba sarf etmemiz gerekti. Çünkü her dakika kasılmaları artarak devam ediyordu.

Acilen beyin görüntüsüne ihtiyacımız vardı ve bunun için hastanın hareketsiz durması gerekiyordu. Ama kadıncağız artık kendi kol ve bacaklarının kontrolünü tamamen yitirmişti. 4 mg *dormicum* hastayı uyutmalyken onu hiç etkilememiş gibiydi. Ambulansa bindirip tekrar acilin kırmızı alanına geri döndük. Bu arada hastanın yakınları acile gelmiş, küçük kız da yanlarındaydı. Kırmızı alana hasta yakını alınmıyordu. Bu yüzden kapıda endişeyle bekliyorlardı. İçeri girdiğimizde acil doktoru “Tomog-rafi çekildi mi?” diye sormaya gerek duymadan şiddetle kasılan kadına baktı. Doktorun şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. 4 mg *Dormicum* yeterli gelmemişti. Doktor bu sefer 5 mg daha *Dormi-cum* yaptırdı. Bu doz 100 kiloluk bir insanı mışıl mışıl uyutmaya yeterdi. Ancak hasta sedyeden düşecek kadar şiddetle kasılmaya devam ediyordu. Belli ki kaslar tamamen beynin kontrolünden çıkmıştı. “Aman Allah’ım! Kanama orta beyinde olabilir!” dedim. Acil doktoru da 10 mg *Nörodol* daha yapılmasını söyledi. Normal şartlar altında bu kadar ilacın kasları gevşetmesi gerekirdi. Kadın hâlâ bilinci açık bir hâlde kendi bedeniyle cebelle-

şıyordu. Neden teslim olmuyordu? Ölmeyi istememiş miydi? Bu yüzden ilaç içmemiş miydi? Acil doktoru da şaşkındı. Bu kadar sakinleştirici ile hâlâ nasıl kasılıyordu bu hasta? Hemşireye dönüp “70 mg *propofol* yapalım! Hastayı entübe ediyoruz!” diye haykırdı. Hastanın bilinci kapanmıştı. O uykulu sesiyle, kontrolden çıkmış olduğunu mırıldanmıyordu artık. Tansiyon hâlâ istikrarlıydı ama beynin fotoğrafına acilen ihtiyacımız vardı. Çünkü olası bir kanamada acil bir ameliyat söz konusuydu. Ameliyat dozunda ilaç verilmişti. Buna rağmen sağ kolunda hafif bir atım devam ediyordu. Bedeni derin uykuya teslim olmak istemiyor gibiydi. Hemen ambulansa alıp solüğümüzü kesen bir hızla tomografinin çekileceğe poliklinik binasına tekrar ulaştık. Uyanmadan beyin tomografisini çekirtmeyi başarmıştık.

Şimdi yapacağımız tek şey beklemektir. Zihnim durmak bilmiyor, titreyen dizlerime inat durmadan tahminler üretmeye devam ediyordu. Semptomlara göre ameliyat edilemeyecek kötü bir “talamus” kanamasıydı. Beynin bu en iç kontrol merkezi yerine, daha dış katmanda, ameliyat edilebilir bir damarın patladığını umarak hastayı tekrar acil kırmızı alana getirdik. Acil boşalmak bir yana yığınla insanla dolup taşıyor gibiydi. Tomografinin çıkması belki birkaç dakika sürmüştü ama bize saatler geçmiş gibi geldi. Bu soğuk kış gecesi, sıcak bir çorbanın değil, müdahale edilebilir bir kanamanın hayalini kuruyordum. Görüntü bilgisayara yüklendiğinde doktorlar ve hemşireler bilgisayarın başına toplandı. Herkes sonucu merak etmişti. Tahminim maalesef doğrudu. “Putamen” denilen bölgede, beynin en iç katmanında kocaman bir kanama vardı. Hızlı tanı konsa da ulaşılması çok zor bir yerdeydi. Hastanın bir tarafının hissiz olmasını, öbür tarafının da kasılmasını açıklıyordu. Beyindeki basınç farkından dolayı oluşan bir patolojiye, yani “şift”e benziyordu.

Acil doktoru “Lateral ventriküle basınç uygulayan intrakraniyal kanama hakkında tarafınızca değerlendirilmesi...” diyerek be-

yin ve sinir cerrahisi bölümünü konsültasyona çağırdı. 112 ekibinin de acil ekibinin de artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Aslında beyin ve sinir cerrahisinin de yapacağı pek bir şey yok gibiydi. Beynin tam orta yerindeki bir kanamayı, beyne kalıcı zararlar vermeden 21. yüzyılda bile durdurmak mümkün değildi. Doktor önerilerde bulunup gidecekti. Ameliyat olamayacak hasta yoğun bakıma sevk edilecekti ve beklenecekti.

Kitap gibi bir vaka... Tanı koymak... Ne kolay şey... Pratisyen hekim olmama rağmen benim bile çok vaktimi almamıştı. Peki, bilmek neye yaramıştı? Gencecik kadın gözlerimin önünde kayıp gitmişti işte... Doktor “bilen”di ama eli kolu bağlı izleyen de oydu.

Gözlerim dolmuş şekilde acilden ayrılırken kapıda telaşla bekleyen hastanın yakınları kadının durumunu sordu. “İlaçlar yüzünden mi oldu?” diye ekledi küçük kızı. Annesinin durumundan habersiz, hâlâ kendine zarar verdiği endişesiyle üzülyordu. Sesimin titrememesi için azami çaba sarf ederek “Hayır. Bu olanların içtiği ilaçla alakası yok. Son durumu ile alakalı bilgiyi size acil doktorları iletecek.” diyebildim. İçeride bilinçsiz yatan genç kadını bekleyen ihtimalleri düşündüm. Bir daha annesini göremeyeceğini düşündüğüm kızın başını şefkatle okşayıp gözlerim yaşlarla dolmadan hızla uzaklaştım. Aklımda tek bir ses yankılanıyordu. Komaya girmeden önce hastanın son cümlesiydi bu: “Hayat... beni... yordu!..”

ACİL YUMAK

Alperen TRKOL

Acil Yumak, ellili yılların Sarıdem Hastanesinde bir numaralı sağlıkçıydı. Hastanenin diğer çalışanlarının aksine gündüzleri hastaneden uzakta, arşı girişinde iş başı yapar, geceleri acil servisin önündeki çimenlikte göreve hazır bir vaziyette bir minderin üzerine uzanır, hafif bir uykuya dalarđı. Sabaha karşı Gvenliki Hilmi'nin drtmesiyle uyanır, önceki gece vardiyasından kalan yiyeceklerle karnını doyururdu. Yemeği biter bitmez hiç vakit kaybetmeden ambulans kapısından çıkar, yol kenarından kafasını eğmiş bir hâlde yürüdükten sonra çarşının girişine dikelirdi.

Acil Yumak'ın yaşını yalnızca Sarıdem'in önünde yürüyüp durduğu tabelaları bilirdi. Adını da zaten Sarıdem Hastanesinin tabelası önünde yıllardır nöbet tutan doktorlarla gvenlikiler koymuştu. Acil Yumak, herkesin gözüne, hâlâ bitkin hâliyle hastanenin önüne gelip uzandığı ilk günkü gibi cılız ve kirli görünürdü. Yağmur yağdığında bile çamurlu demeden aynı minderinin üzerinde uyur, sabah olduğunda o hâliyle arşı kalabalığına çıkardı. O arşıda yürürken etrafında kokusundan ve çamurundan kaçan insanlar yüzünden limon şeklinde bir boşluk oluşurdu. Başkası olsa insanların tiksinti dolu bakışlarına zlebilirdi belki ama Acil Yumak bu karanlık gözleri zerre kadar umursamadan yürüye yürüye çarşının başına varırdı.

Hani ağzı var dili yok derler ya kimileri için, Acil Yumak'ın neredeyse ağzı bile yoktu. Hastaneye geldiği günden bugüne kimseye tek bir ters seslenişi görülmemişti. Başka şehirlerde belki de kızdıklarının uzuvlarını koparmasıyla bilinen bir mahalle kabadayısıydı; bunu kimse bilemezdi. Fakat Sarıdem yle der-yadil bir yerdı ki, sakinlerinin geçmişindeki karanlık anılarını

paketler, mahallede o gün ölen bir ihtiyarın kefeninin içinde kara toprağa gömerdi. Rahmetli ihtiyar da bu hatıraların kötülüğünü bilir, bunlar bir daha toprak üstüne çıkıp insanların güzel rüyalarını def etmesinler diye kefeninin içine gizlenen her karanlığa sıkı sıkı sarılırdı.

Hastane önüne geldiğinin sonraki haftası Acil Yumak, kim tarafından verildiği belli olmayan fevkalâde bir işi kendine meslek edindi. Altı gün hastanenin önünde yatıp kendine geldi, yedinci günün sabahı kimselere bir şey demeden ambulans girişinden çıkıp gitti. Amansız bir temmuz güneşi, o gün Sarıdem çarşısını turuncuya boğuyor, meyve sebze arayışında toprak sokakta yürüyen mahalle halkını, zaman zaman yükselen bir toz bulutunun altında acımasızca kavuruyordu. Satıcılar, yol kenarlarındaki evlerden ve dükkânlardan sokağın ortasına uzatılan hortumların suyuyla toprağı dövüyorlar, gün ikindiye yaklaştıkça iyiden iyiye kızıla bürünen toz bulutunu yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Çarşı esnafı Acil Yumak'ı ilk anda garipsese de ikindinin serinliği çökene kadar zavallının mahmurluğuna soğuk suya alışan el ayak gibi alışverişmişti. Acil Yumak, esnafla akşam ezanına varmadan dostluk kurmuş, çarşı girişindeki çimenlere uzandığı ilk günden, kavşaktaki süs havuzu gibi o çevrenin bir parçası olmuştu. O temmuz gününün akşamüstü, Acil Yumak, güneşin altında çarşının girişinde çimenliği yeni günlük evi belledi, üzerine bulanana çamura aldırış etmeden serin yeşillığe uzandı. Orada yattığı süre boyunca ne gelen geçenden bir şey istedi ne de göz göze geldiği insanlara hâl hatır sordu.

Çarşılı olduğunun beşinci günü akşamı Acil Yumak, alışılmış akşam uyuşukluğundan sıyrıldı ve bir anda zıpkın gibi doğruldu. “Acil!” Tostçu Muzo'nun sesi, kavşakta yankılandı. Çarşılı, beş günde Acil Yumak'ın çimenliğini hafızalarında bellemişti ve Muzo'nun bağırmasıyla herkes o yöne doğruldu. Acil Yumak arkasından seslenenlere aldırış etmedi, belediyenin böcek ilaç-

lama aracının ardından koşan çocuklar gibi fırladı gitti. “Halil Ağabey!” Perdeci Hakan’ın sesi duyuldu. “Çırağı gönder de bakıversin nereye koşuyor şu. Milleti korkutmasın sonra çarşının içinde.” Halil Ağabey’in demesiyle Kara Ali’nin torunu elindeki tasoları bıraktı, sandalyesinden fırladı. Sepetli dede bisikletini kapar kapmaz çarşı kalabalığının kenarından Acil Yumak’ı kovalamaya başladı. Acil Yumak koştu, Kara Ali’nin torunu kovaladı. “Acil Yumak!” diye bağırdıysa da sesini duyuramadı. Acil Yumak hızlıydı, terlemek bilmezdi. Terlese de sen ben gibi iki yudum su içmeye durmazdı. Bir ikindi ezanlık kovalamacanın ardından Kara’nın torunu, Acil Yumak’ı hastane girişinde yakaladı. Tam kendisiyle gurur duyacaktı ki, Acil Yumak’ın hastane personeli bağıra bağıra dışarıya çıkarmaya durduğunu gördü. Neyse, dedi içinden. Nasılsa Kuran kursunda arkadaşlarına Acil Yumak’ı bisikletiyle çarşı bitmeden yakaladığını anlatacaktı.

O sırada hastane personeli dışarıya çıkmış, Acil Yumak’ı sakinleştirmeye çalışıyordu. O ise durmaz bağıırıyor, bir ambulans girişine koşuyor, bir doktorun ceketine asılıyordu. Bir derdi olduğu belliydi ama koca hastane bahçesinde garibimi anlayan yoktu. Cengiz Doktor ile acil hemşireleri Acil Yumak’ı izlemeye dursun, çarşı içlerinden kalabalığın gürültüsü eşliğinde acı acı öten bir ambulans duyuldu. Çeyrek asırlık doktorluk tecrübesinin getirdiği çabuklukla Cengiz Bey hastane bahçesindeki keşmekeşin arasından ambulans sesini ayırt etti.

“Sedye!” Cengiz Bey, kalabalığı donduran gür sesiyle bağırdı. O an Santral Melih hariç kimselerin dikkatini çekmemişti ama Cengiz Bey’in bağırmasıyla Acil Yumak’ın susması bir oldu. Mahşer koşuşturmasında ambulans daha bahçeye girmeden sedye çıkarıldı, acil servis hazırlandı, hemşireler ve doktorlar kapı önüne dizildi. Acil Yumak’ın çıkardığı tantana, telaşlı ışıklarıyla bahçeye yanan ambulansın kazalı hastasını erkenden ameliyata yetiştirdi. Cengiz Bey ve personeli, kasıklarından kan sızan ufaklığı hastane

kapısından içeriye alır almaz Acil Yumak hiçbir şey olmamış gibi, kimselerden takdir bile beklemeden usul usul kapıdan çıktı, aynı yoldan çarşı girişine vardı ve çimenlerinin üzerine yattı.

Santral Melih'in o akşam anlattıklarına ilkten kimseler inanmadı. Hadi oradan palavracı, dedi mahalle kahvesinin yaşlıları. Delinin biri bağırmış, o da Allah'ın tesadüfıyla ambulansa denk gelmiş. Gelgelelim sonraki haftalarda her ambulandan en erken iki dakika önce hastaneye varan ve bağıra bağıra milleti bahçeye toplayan Acil Yumak, hiç niyeti olmadan kendini kahraman, Santral Melih'i doğrucu kıldı. Telefonun gümüşten zor bulunduğu zamanlarda haberini erkenden yetiştirdiği her kazayla veya kalp kriziyle yerel gazetenin ikinci sayfasını, ahalinin sıcak akşam sohbetlerini doldurur oldu.

Kara Ali'nin torunu büyüdü, taso oynamayı bıraktı. Perdeci Hakan ikinci dükkânı açtı. Tostçu Muzo, seyyar tost arabasından kazandığı parayla küçücük, sabit bir dükkân açtı. Mahallelinin teni, gelip geçen her temmuzun güneşinde biraz daha karardı. Sarıdem'de ilkokulun duvarları bile sıcaktan soğuğa vurula değişti ama Acil Yumak bir gün olsun ambulans şoförünün öncülüğünü yapmaktan vazgeçmedi. Cengiz Bey ve personeli de bir zaman sonra ambulans sirenlerini dinlemeyi kesti, bütün zihin alarmlarını Acil Yumak'ın bağırışına eşledi.

Acil Yumak'ın iş başı yaptığığın üçüncü yılı, yine üç yıl öncesine benzer bir temmuz sıcığında Cengiz Bey, öğle yemeği arasında farkında olmadan yakalandığı uykudan uyandı. Nasıl oldu da duymadım zavallının bağırışlarını, diye kendi kendine söylendi ayaklanırken. Beyaz hastane terliklerini giydiği sırada pencereden kafasını uzattı. İkinci kata ulaşan çam ağaçları, pencerenin önünde kavurucu sığağa rağmen usul usul sallanıyordu. Sirenleriyle kendisini uyandıran ambulans ise çam ağaçlarının sükûnetine inat, çığlık çığlığa bahçe kapısına yanaşıyordu. Allah affetsin, geç kalmışlığına üzülerken içinden geçirdi Cengiz

Doktor. Neyse ki hastane personeli, önlerinde bembeyaz parlayan sedyeyle ambulansı bekliyordu. Cengiz Bey hızlı adımlarla acil katına inerken personelin Acil Yumak'ı duyup erkenden sedyeyi hazırlamış olduğuna şükretti. Acil Yumak gönüllü işine başladığından beri, acilin sedyesi daima ambulanstan önce hastane bahçesinde yerini almıştı. Üç senedir ambulanstan inen hiçbir hasta, çok şükür hastane personelinin uyuşukluğunun kurbanı olmamıştı. Onca kazadan ve hastalıktan sonra kimsenin o günün ihtiyaç sahibini gücendirmeye niyeti yoktu.

Cengiz Bey, ambulans acil girişine yanaşır yanaşmaz kapıda yerini aldı, sedyeyi ambulansın arka kapısına doğru personeliyle birlikte sürükledi. Bahçeye indiğinde gözleri ister istemez Acil Yumak'ı aramıştı ama Acil Yumak görünürlerde yoktu. Gelgelelim Cengiz Bey'in o an için dikkatini gerektiren daha mühim meseleler vardı. Hem Allah aşkına, Acil Yumak'tı bu; ne zaman çekip gideceği belli olmazdı. "Acil Yumak yetişemedi bu kez." Santral Melih'in ambulansın çığlıklarına tezat alaycı sesi, acil servis girişinde yankılandı. Eli ambulans kapısına uzanan Cengiz Bey'in içine anlık bir kurt düştü. "Acil Yumak canım bul!" diye kendini avuttu ambulansın kapısı açılmadan hemen önce. "Ne zaman çekip gideceği belli olmaz."

Acil Yumak'ın ne zaman çekip gideceği hakikaten belli olmadı. İşe başladığının üçüncü yılında, ilk gününden hiç farksız bir temmuz sıcağında, geldiği gibi sessiz bir şekilde çekip gitti Acil Yumak. Cengiz Bey ambulansın arka kapısını açtığı anda, sağ yanı çamurdan kararmış, sol yanı kandan kızarmış tüyleriyle Acil Yumak, susuzluktan dışarıya sarkıttığı dilini ağzının sol yanına yatırdı. Her şeye rağmen bembeyaz kalmış kuyruğunu ağır ağır indirdi. Cengiz Bey'in ellerinde tekerlekli sedyeye alınırken son bir kez kafasını kaldırdı.

"Affedin doktor bey!" der gibi yarı açık gözlerle personele baktı. "Bu kez yetişemedim."

YAŞAMAK MESELESİ

Melike MESTANLI

Ciğerlerimi oksijene boğacak kadar derin bir nefes alarak yaktan fırladım. Korkuyordum çünkü her nefeste göğsüm hava değil havasızlıkla doluyordu. Ölüm dedikleri şey bu muydu?

Bir hava kırıntısı dahi yoktu sanki etrafta veya biri gırtlığıma doğru bastırıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırarak, nefes almak istiyordum. Hayır, olamazdı! Bu kadar erken olamazdı. Sanırım ölümün başlangıcı buydu. Derken boğazımda hissettiğim hayali parmaklar kendinden başka bir şeyi düşünmemi istemiyormuşçasına daha fazla kenetlendiler gırtlığıma. Kollarımı hoyratça etrafı savurmak ve ses çıkarmaya çalışmak elimden gelen tek şeydi. Dik bir yokuşu son sürat koşmuş gibi atıyordu kalbim. Sanki aynı eller şimdi de kalbimi avuçları arasına almış, sıkıyor, hırpalıyordu. Ölümü ensemde hissediyordum ve çok korkuyordum. Sonunda çırpınmam işe yaramıştı, komodinin üzerindeki büyük vazo yere düşüp paramparça oldu. Hani, neden kimse gelmiyordu? Tüm bu anlattıklarım sanıyorum ki bir dakikanın bana kendini bir saat kadar hissettirecek şekilde genişlemesinden ibaretti. Kapıya ilerlemek üzere doğruldum. Bu sırada kırılan vazanın büyük parçaları ayaklarıma batıyordu fakat bunu daha sonra hissedecektim çünkü nefes alamıyor olmam diğer tüm acıları gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Gürültüyle yere yığıldım. Hayata mola vermiş ve bu molada olup bitenlerden bilinçsiz bir hâlde uyandım. Buna uyanmak denilemezdi, gözlerim kapalı zihnim açıktı. Ne oldu, kim geldi, ellerim kimin ellerindeydi ve kaç saat geçmişti? Hiçbirini bilmiyordum. Ambulans sireni duyuyordum ve artık nefes alabiliyordum. Gözlerimi aralamaya çalıştım fakat sanki minicik çocuklar kirpiklerime salıncak kurmuş sallanı-

yordu. Gözlerimi aralamaya gücüm yetmedi. Titreyerek ağlayan seslerin arasından yabancı bir ses duydum:

– Açılın, hastanın etrafından uzaklaşın!

Birkaç saniye sonra yerden yükseldiğimi hissettim. Sanıyordum ki sedyedeydim.

– Kanaması var, daha hızlı. Daha hızlı, diye yineledi aynı ses.

Ambulansın sireni durmuştu. Siren sesi kesilince korku kapladı içimi. Yaşıyorum, hayattayım, demek istedim. Benden umudunuzu kesmeyin, demek istedim.

Beni en çok sirenleri çalmayan ambulanslar acıtır. Çünkü onlar taşımazdı umudu, “yaşamak” umudunu! Bundan seneler önceydi, sireni çalmayan bir ambulans yanaştı evimizin önüne. Çocuktum, o ambulans babamı almaya geldiğinde. Hep neşeli bir çocuk olarak kalacağımı sanırdım. Babamın ölümünün ilk gecesinde gözlerimi kapattım. Uyudum, uyandım ve büyüdüm. Kanser babamın önce kollarını güçsüzleştirmişti. Kaşığımı tutarken bile yorulmaya başlamıştı mesela, o hissettirmek istemezdi, anlardım. Sonra odasına gider sessizce ağlardı. “Yaşamak” dedikleri şeyin kıymetini bilirdi babam. “Yaşatmak” dediklerinin de öyle. Bundan sebepti doktor olmamı istemesi.

Hayır, hayır, hayır! Hemen sirenin sesini yükseltin, lütfen sirenin sesini yükseltin! Birilerine yaşamak denen şeyin kıymetini anlatmadan hayattan ayrılmak istemiyorum. Lütfen yükseltin sirenin sesini! Birilerine avuçları arasından kum taneleri gibi akıp gitmekte olan hayatını geri vermeden ölmek istemiyorum. Yarım kalan hayallerim tam olmadan, doktor olmadan ölmek istemiyorum! Zihnimde bunlarla boğuşuyordum. Aralayamadığım kirpiklerimin arasından birkaç damla yaş süzüldü. Umuttu o yaşların adı. Hayatta kalacaktım. Babamdan öğrenmiştim “hayatı hayata rağmen” yaşamayı. Babamdan öğrenmiştim “rüzgârı sırtıma alarak değil, rüzgâra göğüs gererek” koşmayı. Koşacaktım.

Ağzıma bir maske taktılar. Yanımda ailemden kimse yoktu. Anlamını henüz bilmediğim tıbbi terimlerle birbirlerine benim durumumu ifade ediyorlardı. Anlayabildiğim kadarıyla vücudumun gücü ağır stres ve travmayı taşımaya yetmemişti. Yine de korkuyordum. Güvenliğim için üzerime kemerler takıldı ve yattığım sedyeye iyice kenetlendim. İşte! İşte siren sesini duymaya başladım! “Gazlı bez” dedi biri. Ayaklarımın altındaki acıyı ilk kez o zaman hissetmişim. Topuklarımdan ayak bileklerime kadar derin kesikler hissediyordum. Bir başkası koluma serum için iğne taktı ve aynı yerden vücuduma bir ilaç enjekte etti. Kalp atışlarımda yavaşladığımı duyuyordum. Koştuğum dik yokuş kendini yüzdüğüm ılık ve dingin bir suya bıraktı.

Peki neden hep en umulmadık anda yakalar ölüm insanı? Neden izin vermezler hazırlık yapmamıza, dostlarla vedalaşmamıza, yarım kalan işlerimizi tamamlamamıza? Bilmiyordum. Epey zaman önce babama sormuştum. Öyle güzel cevap vermişti ki, babama bir kez daha hayran olmuşum:

- Her an ölecekmiş gibi kana kana içmelisin hayatı kızım. Ölümü düşünmeden ama ölümü unutmadan.

Sıkıca sarıldım babama, ölümü düşünmeden ama ölümü unutmadan... Bazı günler babamla birlikte kemoterapiye giderdim. İlk gittiğim gün gözlemlemiştim insanları. Babam gibi, saçları ve kaşları henüz dökülmemiş olanlar... Saçları ve kaşları seyrek olanlar... Saçları ve kaşları hiç olmayanlar... Hangisinin ne kadar zamandır kemoterapiye geldiğini bu gözlemimle anlayabilmiştim. Babam da anlıyordu, biliyordu. O sırma saçları günden güne azalacak ve bitecekti. Bundan sebep mahallemizin çok sevdiğim tonton berberi İrfan amcadan devralmışım görevini. Babacığım yarı dökülmüş saçlarını kestirmeye gittiğinde İrfan amcadan utansın sıkılsın istemedim. Babamın saçlarıyla oynamayı çok severdim, bunu bahane etmişim ona.

- Babacığım, saçlarını bir kez olsun ben kesebilir miyim?
Hem beğenirsen yeni berberin ben olurum. Ne dersin, dedim muzip bir gülümsemeyle.

Babam tebessüm ederek başını salladı bana. Birkaç kez ancak kesebildim zaten. Sabahları öbekler hâlinde yastığında oluyordu saçları. Derken kirpikleri ve kaşları... Tükenden yalnızca bunlar değildi, umutlar da tüketiyordu elbet. Bir gün gücü tükenen kollarına masaj yapmak için yanına oturdum. Kasları erimiş, canından canı gitmişti. Gözlerimdeki üzüntüyü görmüş olacak ki aniden elimi tuttu ve sıktı. Sıkabildiğince sıktı avucunu ve “Bak, hâlâ güç var!” dedi. Babam bana umutsuzluğun içinden umudu doğurabilmeyi öğretti. Şimdi yılmayacaktım. Eğer başıma gelen bu şey, o kötü hastalığın ilk belirtisi ise bile bununla savaşacaktım çünkü ben babamın kızıydım.

Ambulansın sireni kulaklarımı delecek güçteydi. O siren umudun sesiydi. Birçok insan ürperse de o sesi duyduğunda, o sesin varlığı umudun varlığına denkti. Gözlerimi aralayabilmek için hâlâ çabalıyordum. Bazen öldüğümü ve tüm bunları ruhumun düşündüğünü sanıp ürperiyor, derken ayağım ve ayak bileklerimdeki kesiklerin sızısıyla yaşadığımı anlayabiliyordum. Sanki ters giden bir şeyler vardı, dudağımın üzerinde hissettiğim sıcaklık ve koku, burnumdan kan aktığını anlamama sebep oldu. Gözlerim kapalıydı ama boşlukta hissediyordum, başım dönüyordu. Telaşlı bir hareketlilik hissettim. Gözlerimi biraz aralayabildim. Yukarıda ağızımda takılı olan maskelerden görüyordum. Biri burnumdaki kanı sildi, ardından maskemi geriye taktı. Diğeri nabzımla ilgileniyordu. Sanki nefesim yine yetmez olmuştu ve maske ile nefes almaya çalışıyordum. Ambulans durdu. Kapının açılmasıyla siren sesini daha fazla duymaya başladım.

- Acil! Acil kapısı, açılın, diye bağıryorlardı.

Annemin çığlıklarını duydum:

- Doktor! Yetişin kızıma, yetişin!

Aynı esnada üzerinde bulunduğum sedyenin tekerlekleri yere doğru açıldı. Aşağı inmiştik ve hızla ilerliyorduk. Koşar adım hastaneye girdik.

- Hastanın bilinci açık, ayaklarındaki ve sağ ayak bileğindeki kesiklere müdahale edildi. İlk müdahale yapıldı.

Devamını duymakta ve anlamakta zorlanıyordum. Söylediklerinin birçoğu henüz anlamını bilmediğim tıbbi terimlerdi. Annem geldi ve ellerimi tuttu. Kalkıp “Anne hayattayım. Henüz bu dünyadan gitmeye niyetim yok anneciğim, tüm yarım kalan hayallerimi tamamlayacağım. Yanında olacağım. Kızın doktor olacak anne!” diye bağırarak istiyordum. Yalnızca gücüm yettiği kadar avucumu sıkabildim. Bu “seni hissediyorum anne” demekti. Tüm bunlar belki yarım saat bile sürmemişti ama bedenim ve ruhum günler geçmişçesine yorgun ve yıpranmıştı. Uyanamıyordum.

Hani rüya görürken bazen rüyada olduğumuzun bilincine varır fakat ne yapsak uyanamayız ya, sanki rüyadaydım ve uyanamıyordum. Gözlerim kapalıydı, sesler duyuyordum ama bedenim tepkisiz kalmak zorundaydı. Kâbusu yaşıyor ve her geçen dakikada daha fazla korkuyordum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sayıklamaya başlamışım.

- Uyanmak istiyorum. Uyanmak istiyorum. Anneciğim bırakma ellerimi. Uyanmak istiyorum!

Ciğerlerimi oksijene boğacak kadar derin bir nefes alarak yataktan fırladım. Korkuyordum çünkü her nefeste göğsüm hava ile değil havasızlıkla doluyordu. Ölüm dedikleri şey bu muydu?

ÇAĞRI MERKEZİNDE BİR GÜN

Pınar ALPAY

Sema'nın acil servis mesaisi başlayalı henüz iki saat olmuştu. Kendini biraz yorgun hissediyordu. Önceki gece annesiyle gereksiz yere atışmış sonra da üzüntüden uyku tutmamıştı. Sabah çalar saati duymayınca apar topar evden çıkmak zorunda kaldı. Annesinden özür bile dileyemedi. Koşarak yetiştiği otobüste kuru kuru simit yerken işten dönüşte çiçek almaya karar verdi. Annesini mutlu etmeyi çok önemsiyordu. Çağrı merkezinde kazandığı parayla zor geçiniyorlardı ama o işinden hiç şikâyet etmezdi. Ona göre, insanlara yardım etmek en doyurucu iş, en kutsal görevdi.

“Küfür etmeye devam ederseniz sizi dinleyemeyeceğim beyefendi.” dedikten sonra telefonu kapattı. İki avucuyla gözlerini ovuşturdu ve sandalyesinde doğruldu. Gelen diğer çağrıyı yine nazik bir sesle yanıtladı. “İyi günler, 112 acil servis” cümlesini bitiremeden “Seni anan benim için doğurmuş” şarkısı çalmaya başladı. Defalarca kapatılmasını rica etmesi bir sonuç vermeyince bu telefonu da sonlandırdı. Yanda oturan arkadaşıyla birkaç saniye göz göze geldi. Üç senedir beraber çalışıyor oldukları için artık konuşmadan da birbirlerini anlayabiliyorlardı. Gülümsedi, eliyle iyiyim işareti yaptı ve önüne döndü.

- İyi günler, 112 acil servis.
- Pin kodum kitlendi de yardımcı olabilir misiniz?
- Burası 112 acil servis hattı hanımefendi, yanlış aramışsınız, lütfen ilgili operatörünüzü arayınız.
- Ayyy, lütfen ama bir yardımcı oluverin, acil durum işte, telefonum kilitlendi diyorum.

Sema önünde asılı duran küçük aynasına baktı, gözlerinin altı mosmordu. Sağ yanağına sola göre çok daha fazla allık sürmüştü, eliyle silmeye çalıştı. Bu sırada soğukkanlılıkla karşı tarafı ikna etmeye çalışıyordu, telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Öğle molasında içtiği kahve onu biraz kendine getirmişti. Her şey yolunda, dedi kendi kendine, “Bir de aşk filmi kiralarım, akşam seyrederiz annemle.” Tekrar telefon çaldığında saçıyla oynamayı bıraktı.

- İyi günler, 112 acil servis.
- Eee, iyi günler, sevgilimin numarasını versem onu bir arasanız. Çok kötü kavga ettik de, bana inanmıyor. Kaç kere dedim, vallahi de billahi de aldatmadım dedim. Ahmet’le okey oynamaya gittiydik, duymamışım telefonu. Sorsun bak, Ahmet’e sorsun, o da benimleydi. İki gözüm önüme aksın ki aldatmadım. Bir yardımcı oluverin gözünüzü seveyim. Sevenler ayrılmasın.

Akşama doğru Sema’nın gücü iyice tükenmiş, uykusuzluk baş ağrısına dönüşmüştü. Hattı hiç durmadan çalmaya devam ediyordu.

- İyi günler, 112 acil servis.
- Alo, alooo...
- 112 acil servis buyurun.
- İıııı.
- Buyurun, sorun nedir?
- Ben, şey, ııııı.

Önce her gün binlerce örneğine rastladığı yanlış aramalardan biri olduğunu düşündü. Karşıdakinin çocuk olması bu olasılığı daha da yükseltiyordu ancak içinden bir ses kesinlikle kapatmamasını söylüyordu. Tecrübesi ve sağduyusuna güvendi.

- Adın ne senin?
- Fatma.
- Bir sorun mu var Fatma? Yaralı mısın?

- Ben, ıııııı.
- Yalnız mısın Fatma, yanında biri var mı? Annen falan.
- Ben, annemmmm, ııııı.
- Kaç yaşındasın sen?
- Altı.
- Bizi neden aradın Fatma, birine birşey mi oldu?
- Annem dedi ki korkarsan, bana birşey olursa biiiiiir, biiiiiir, ikiyi ara, onlar yardım eder.
- Annene birşey mi oldu?
- Annem yatıyor, hiç kalkmıyor.
- Nerede yatıyor?
- Yerde yatıyor, kan var, bir sürü kan.
- Yanında başka kimsen yok mu?
- Süslü Ayşe var.
- O kim? Komşunuz mu?
- Yok, bebeğim. Benim komşularla konuşmam yasak, babam çok kızar.
- Baban nerede Fatma?
- ıııı, babam gitti. Buradaydı ama şimdi yok, bağırdım bağırdım, yok.
- Anladım canım, tamam. Kapıyı açsan en yakındaki komşuya kadar yürüyebilir misin?
- Yok, babam çok kızar, annem onlarla konuştu, annemi dövdü. Beni de döver, çok kızar sonra, kollarım acır.

Bir çağrı için belirlenen makul süreyi çoktan aşmıştı ancak Fatma'yı konuşturabilir, belki de bir hayat kurtarabilirdi.

- Adresinizi biliyor musun?
- Adres mi?
- Evde oturuyoruz biz.
- Peki, soyadını biliyor musun?
- Sayıları biliyorum ben. Birrrrrr, ikiiiiii, üçççç, dörttttt...

Sema yavaş yavaş ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Diğer hatta bekleyenlere haksızlık oluyordu. Son bir kez daha şansını denedi.

- Fatma, nerede oturduğunu bilmemiz gerekiyor. Yakınında ne var mesela?
- Bakkal Halil amca, orada oturuyoruz biz. Hani pembe şekerleri olan Halil amca var ya, o işte.
- Halil amca ne kadar yakında, mesela pencereden görebiliyor musun onun dükkânını?
- Orda işte, hemen orda bakkal.
- Peki, telefonunu kapatmadan oraya gitmeni istesem, yapabilir misin? Bak ben telefonda seninle konuşmaya devam edeceğim, sakın kapatma tamam mı? Şimdi evden çıkmayı istiyorum, kapı açık kalsın tamam mı? Tek başına aşağıya inip bakkal amcayla beni konuşturabilir misin?

Bakkaldan aldığı adrese ambulansı yönlendiren Sema rahat bir nefes aldı. Mesaisi bittiğinde dayanamayıp bakkalı tekrar aradı ve ambulansın zamanında yetişip Fatma'nın annesini kurtardığını öğrendi. Mutluluktan tüm yorgunluğunu unuttu. Allah'ım sana şükürler olsun Fatma'yı annesiz bırakmadın.

Otobüse doğru yürürken her sabah önünden geçtiği çiçekçiye uğradı. Maaşından kalan son yüzlüğü çıkardı, “İki demet papatya alabilir miyim?” diye sordu. “Senin hatırına yirmi lira olur.” diyen yaşlı çingeneye yirmi beş lira verdi. Kendine bir şeyler alırsın teyzecim, hayat her şeye rağmen yaşamaya değer.

GECEİN SABAHİ

Cem BAĞDU

Acil müdahale odasında ablam boylu boyunca uzanmış yatıyordu, koluna bağladıkları serumun damla damla akışını izliyorum ben de. Bir meditasyon etkisi yaratıyor sanki. Neredeyse bitmek üzereydi ki hemşire içeri girdi. “Nasıl oldunuz?” diye sorduğunda, ablam boş gözlerle ona baktı. Olayın şoku hâlâ üzerindeydi. “Birazdan doktor bey ilgilenecek sizinle. Fakat başka bir trafik kazasında acil müdahale edilmesi gereken hastalar var. Onların müdahalesi bitince hemen sizin yanınıza gelip muayene edecek. Eğer ağrı devam ederse veya başka bir şey lazım olursa haber verin.” dedi ve odadan çıktı.

Acil servisi daha önce bu kadar kalabalık görmemiştim. Aslında ben daha önce acil servisi görmemiştim. Yataklarda yatan hastalar, sedyede kendi serumunu tutanlar, küçük ve büyük kazaya uğrayanlar, ağlayanlar, bağırانlar... Başı kanayan da burada başı ağrıyan da. Biz de oradaki kalabalığın arasında kendimize bir yer bulmuştuk. Ablam geçirdiği trafik kazası sonucunda aracının ön tarafına sıkışmış ve bacaklarında derin yaralar oluşmuştu. Acil müdahale ekipleri onu araçtan çıkarıp ambulansa bindirdiklerinde benim telefon numaram aklına gelebilmiş. Tabii ben de bizimkilere haber verdim. Telaşla hastaneye gittim. “Abla iyi misin?” dediğimde göz bebeklerinin beni takip etmediğini fark ettim. Bir noktaya sabitlenmişti. Sıkıca ablama sarıldım. Canını daha fazla yakmaktan da korkuyordum. Benim geldiğimi o an fark etti ve aniden ağlamaya başladı. Sanki olayı tekrar yaşıyor gibi geliyor ve daha sıkı sarılıyordu. Küçük çaplı bir ağlama kriziydi sanırım.

Annemle babam odadan içeri girdiler. Annem ablamı öyle görünce dayanamayıp ağlamaya başladı. Babam pek duygularını belli eden bir adam değildir ama bu sefer üzüntüsü her hâlinde belliydi. Ablam anlatmaya başladı:

- Ayferlerden çıkıp eve doğru gidiyordum. Ana yoldan tali yola girip sağa doğru dönecekken birden bire bir gürültü duydum. Sonrasında kendime geldiğimde arabanın içinde sıkışıp kalmışım. Hava yastıkları her tarafımı sarmış, hiçbir şey göremiyordum. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir süre hiç ses soluk duymadım. Kafamı hafifçe sağ tarafa çevirebildim. Yan camın kırık olduğunu gördüm. Cam kırıkları arasından belli belirsiz bir karartı fark ettim. Görüntü netleşmeye başladığında birinin bana “İyi misiniz?” diye sorduğunu duydum.¹¹²’yi aradığını ve ambulansın yola çıktığını söyledi. Etraf birden kalabalıklaşmaya başladı. Kaza yaptığımı yavaş yavaş anlamaya başlamıştım ama nasıl olduğunu hatırlamıyordum.

Ablam heyecanla ve korkuyla yaşadığı olayı anlatırken odanın kapısında bir polis memuru belirdi, ablamın yanına doğru gelerek “Eğer iyiyseniz size birkaç soru saracaktım?” Ablam hafifçe başını salladı. Bana anlattıklarını biraz daha detaylı bir biçimde polise anlatmaya başladı. O anlatırken polis memuru da elindeki ajandaya notlar alıyordu. Ben de onlar konuşurken doktorun ne zaman geleceğini öğrenmek için hemşirenin yanına doğru gittim. Koridora çıktığımda oradaki koşuşturmadan başım döndü. Onlara bakarken sanki başka bir dünyadaymışım gibi hissettim. Bir an gözüm acil müdahale odasındaki kolu yarılmış bir adama müdahale eden doktora takıldı. Ben kan görmeye bile dayanamazken o, yaralının koluna dikiş atıyordu. Bir an şunu düşündüm: Bu, onun her gün yaptığı rutin bir iş. Belki de daha kötülerıyla de karşılaştı. Biz buraya kaza geçirince, başımıza bir şey gelince geliyoruz ve işimiz bitince gidiyoruz. Ama onlar her

gün buradalar ve bir sürü hasta, yaralı, hatta ölü insan görüyorlar. Bunları düşündükçe onlara olan saygım daha da arttı.

Hemşire bir hastaya iğne yapmak için hazırlanıyordu. Ben tam hemşireye seslenecekken birinin koluma dokunduğunu hissettim. Arkamı döndüğümde tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir amcayla göz göze geldim.

- Oğlum! Bir bakar mısın?
- Buyur amcacım.
- Sigaran var mı? Benim çocuklar tahlillerimi almaya gitti. Hazır onlar yokken kapıda bir sigara içeyim dedim.

Amca gülümseyince yüzündeki kırışıklıklar belirginleşti. Zaman âdeta ona acımasız davranmış gibiydi. Hiç genç olmamış gibiydi sanki.

- Var amcacım ama dikkat et gecenin bir vakti dışarısı baya soğuk, üşütmeyesin.
- Yok yok, bana bir şey olmaz. Biz bu meret için ne ayazlara katlandık, bacağımızın yarısını verdik, alışkınım, diyerek tebessüm etti.

Amcaya sigarayı uzattım. Gözüm bacağına takıldı, battaniyenin altından kesilmiş ayağı görünüyordu. İnsan sigara uğruna birçok şeyi kaybediyor. Amcanınki de bacağı olmuştu sanırım.

- Sana zahmet bir de beni dışarıya götürüver. Bu kalabalıkta tekerlekli sandalyeyle zor oluyor, dedi.

Amcanın arabasının arkasına geçip itmeye başladım. İnsanlardan müsaade isteyerek kalabalığın içinde sağa sola manevralarla acilin çıkış kapısına ulaştık. Amcayı sol tarafta kuytu bir yere bıraktım.

- Bir de sigarayı yakarsan çok makbule geçer, dedi.

Amcanın sigarasını yakarken bir yandan da hemşireye bakıyordum. Bankoya geçmiş bir şeyler yazıyordu. Fırsat bu fırsat deyip hemen içeri doğru fırladım. Amca arkamdan seslendi:

- Evladım beni 5-10 dakikaya gelip al, dedi.

Tamam, dercesine kafa salladım. Bankoya gittim. Hemşireye doktorun ne zaman geleceğini sordum.

– Birazdan gelecektir. Siz hastanın yanında bekleyin, dedi.

Derken doktor belirdi ve beraber ablamın yanına geçtik. Doktor, ablamın ayak ucu tarafına gelerek bacaklarına baktı, parmak uçlarını sıktı, hissedip hissetmediğini sordu. Ablam hissettiğini söyledi. Doktor,

– Film çekirtmeniz lazım. Ona göre kemiklerde kırık, çatlak var mı bakacağız, filmi görmeden bir şey diyemeyiz, dedi.

Hemşireyi yanına alıp diğer hastaların yanına gitti. Ben de bir sedye alıp geldim. Ablamı sedyeye yatırıp film çekirtmeye götürecektik ki, gürültülü bir biçimde acil kapısından içeri parlak kıyafetli iki kadın ve takım elbiseli bir adam girdi. Kadının bir tanesinin kıyafetleri yırtılmış, dudakları şişmiş ve gözlerinde morluklar vardı. Burnu da hafif kanıyordu sanki. Diğer kadın da onun koluna girmişti. Adam acilin orta yerinde bağırmaya başladı:

– Doktor nerde lan? Gelsin şu kadını muayene etsin. Alo! Doktor yok mu bu hastanede?

Hemşire,

– Beyefendi lütfen sakın olun. Önce giriş yaptırmanız lazım, sonra sıranız gelince doktor bey gelip kontrol edecek, dediyse de adam hiç oralı olmadan kabadayı jargonuna devam etti.

– Benim işim acil! Doktor nerde lan, diye tekrarladı. Yan odada hastasını kontrol eden doktorun yanına giderek acil-dekilerin şaşkın bakışları içinde doktora bıçak çekti.

– Bak şu kadına doktor! Bizim işimiz acil! Bu kadın daha şarkı söyleyecek, dedi.

Doktor gayet soğukkanlı bir şekilde,

– Kaldır şu bıçağı, dedi.

Doktor, kadının yanına doğru giderken hemşire hemen güvenliğe haber vermek üzere koşar adımlarla uzaklaştı. Parlak kı-

yafetli kadın ağlamaya başladı. Doktor da kadının açık yaralarını inceliyordu. Kısa süre sonra iki polis ve bir güvenlik görevlisi doktora bıçak çeken adamın kolundan tutarak acilin çıkışına doğru götürdüler. Polisleri görünce adamın sesi soluğu kesilmişti. Az önceki kabadayılığından eser kalmamıştı. Hiçbir şey demeden öylece onlarla beraber yürüdü. Başkalarına karşı kaba kuvvetle iş halletmeye çalışan insanlar, karşılarına sert kayalar çıkınca süt dökmüş kediye dönüyordu. Kadının arkadaşı kimliği alarak hemen kayıt işlemlerini başlatmak için sıraya girdi. Etrafta o kadar tatsız durum vardı ki daha fazla tatsızlık çıkmasını kimse istemiyordu.

Ortalık sakinleşince biz de ablamın filmini çekirmek için röntgen odasının yolunu tuttuk. Hemşire bir kâğıt vermişti elimize, barkot yapışmıştı üzerine. “Bunu -2’de röntgen bölümü var, oradaki arkadaş vereceksiniz.” dedi. Annem, babam, ben ve sedyede yatan ablam röntgeni çekirmek için asansöre doğru yol aldık. Röntgen bölümünün önüne geldiğimizde kâğıdı verdik ve içeri girdik. Genç bir doktor vardı. “Önce bacaklardan, sonra göğüsten çekeceğiz filmi.” dedi. Bacakları çekerken çok problem olmadı fakat göğüs kısmını çekerken ablamın bir koluna babam, diğer koluna ben girdim. Kaldırıp röntgen makinasının önüne getirdik. Ablam için de biraz yorucu ve acı verici olmuştu bu işlem. Kapının önünde biraz bekledikten sonra röntgenleri alıp acilin yolunu tuttuk. Tabii meraklı gözlerle annem asansörün ışığında bacak röntgenine bakıyordu, anlamasak da siyah fon üzerindeki beyaz kırılmış kemikleri seçebiliyorduk, tabii ablama çaktırmamaya çalışıyorduk.

Tekrar acildeki yatağımıza geldik. Sedyeden alıp yatağa yattırdık ablamı. Hemşire serumu yeniledi, ben de ablamın yanına oturdum ve tekrardan akan serum damlalarını izlemeye başladım. Tüm kalabalığın arasından doktor bize doğru geldi. Filmere baktı.

- Sağ bilekte kırılma ve çatlak var. Sizi ortopedi kliniğine yönlendireceğim. Yarın sabah bu filmlerle birlikte gidin. Şimdi ince bir alçıyla bacağı saracağız, duruma göre yarın gerekli müdahaleler yapılacak. Siz müşahede odasında bekleyin, sabah ilk iş geçersiniz. Geçmiş olsun, dedi ve acildeki kalabalığın içine doğru yürüdü.

Sanırım biraz önce kendisine bıçak çeken ve tehditler savuran adamla beraber gelen kadının kontrolüne gitti. Ne kadar zor bir meslekti, kimseye kin güdemiyor, gelen herkesin hayatına hayati dokunuşlar yapıyordu. Üstelik kimse beklemek istemiyordu çünkü burada herkesin işi acildi.

Annemin ve babamın yüzündeki yorgunluğu fark ettim. Gece bitiyor, sabaha yaklaşıyorduk Bizimkilere,

- Ben kalırım bu gece, siz gidin. Sabah gelirsiniz, daha fazla kalabalık yapmaya gerek yok. Zaten yeteri kadar kalabalık burası, dedim.

Anne ve babamı acilin çıkışında yolcu ederken tam çıkışta arkamdan bir ses duydum:

- Oğlummm! Şşşşş oğlum! Sen beni burada unuttun!

KURTAR BENİ POLİS AMCA

Merve EKMEKÇİ

Bugün yine koşmakla geçti günüm. Bugün anne olduğum gün. Kızımın, Melek'imın doğum günü. Hastaneden çıkınca arka sokaktaki pastaneye gidiyorum. Yolda çikolatalı mı alsam yoksa çilekli mi diye düşünüyorum. Melek çileği çok sever ama çikolatayı da sever. Bir türlü karar veremiyorum. Tam pastaneye girerken bir şey oluyor. Yer sallanıyor, bir yerlerde zaman duruyor. Bir yerlerde kıyamet kopuyor. Bir hareketlilik başlıyor etrafta. Kalabalıklar büyüyor, mahşer oluyor. Koşmaya başlıyorum kalabalıklarla.

En işlek caddesindeyim şehrin. En gürültülü caddesi. Hep bir koşturmaca olur burada, hep bir gürültü. Şimdi ise bir sessizlik almış başını gidiyor, her şey susmuş. Trafik susmuş, evler, arabalar susmuş. İnsanlar susmuş, kuşlar bile susmuş. Tek bir çocuk cıvıltısı yok etrafta, çocuklar susmuş. Bir patlama sesi, ardından derin bir sessizlik. Kan gölü derler ya, tam ortasında-yım cehennemin. Eller, kollar, bacaklar... Parçalanmış gövdeler var etrafımda. Kan dondurucu bir manzara, dehşete düşüyorum. Kımıldayamıyorum, parmağımı dahi kımıldatamıyorum. Bir şeyler yapmam lazım, yardım etmem lazım yaralılara. Kımıldayamıyorum. Birileri benim vatanımın evlatlarını katlediyor ve ben kımıldayamıyorum. Kurtarmam lazım onları, bir teröristin bombasıyla can vermelerine göz yumamam. Kendime gelmem lazım, toplamam lazım kendimi. Nefes alanlar olmalı, yaşayanlar olmalı, kurtarmam lazım onları.

Koşmaya başlıyorum. Bir bir yanlarına gidiyorum sağlam kalabilmiş bedenlerin. Bir nefes arıyorum, bir nefes... Gözyaşıyla

dönüyorum şehitlerimin yanından. Derken bir inleme bozuyor sessizliği. Birisi nefes alıyor. Bir polis yatıyor karşımda, üniforması al bayrağa dönüşen. Bayrağımın bekçisi bu kez de kanını katıyor bayrağıma. Kesik kesik nefes alıyor. “Yardım et!” diyor inleyerek. “Merak etme!” diyorum, “Doktorum ben, kurtaracağım seni.” “Küçük kız...” diyor. “Ben iyiyim. Küçük kızı kurtar, ben kurtaramadım onu, sen kurtar.” Yarasına dokunmama bile izin vermiyor, sürekli “küçük kız” diyor. Gözlerim beyazlığa takılıyor. İleride, 5-6 m ötede, bir beyazlık çekiyor dikkatimi. Kanlar içinde beyaz bir elbise, elbisenin içinde minicik bir beden. Ne bir ses ne de en ufak bir kıpırtı... Korkuyorum. Şimdiye kadar kaç küçük kız iyileştirdim ama bu kez dokunmaya bile korkuyorum. Çoktan melek olmuş olmasından korkuyorum. Gözlerimde yaşlarla öylece kalıyorum küçük kızın baş ucunda. İlerden polisimin inlemesi geliyor kulağıma. Uzaklarda siren sesleri yankılanıyor. Sonra kızım geliyor gözlerimin önüne, meleğim. Pasta alacaktım ona. Doğum günü bugün. Sonra bir öksürük sesi. Nefes alıyor, nefes alıyor küçük kız. Nefes alıyor, diye bağıryorum polisime. Nefes alıyor, diye bağıryorum etrafa. Nefes alıyor, diye bağıryorum tüm dünyaya. Herkes duysun istiyorum, nefes alıyor küçük kız. Kucaklayıp ambulansa götürüyorum kızını. Oradan da acile.

Acil... Yıllardır burada çalışıyorum. Yıllarımı verdim bu mesleğe. Geçen ay 15. yılımı kutladım meslekteki. Sabahları hayata lanetler savurarak girdiğim kapıdan akşamları yepyeni hikâyelerle, yaşamın değerini anlayarak çıkarım. Nelere şahit oldum şu koridorlarda, ne insanlar gördüm. Kimisiyle hüngür hüngür ağladım, kimisiyle kahkahalarla güldüm. Bazen beş yaşında bir çocuk, bazen elli beş yaşında bir amca... Kimisi boğaz ağrısından gelmiş, kimisi balkondan düşmüş. Kimine ilaç yazar göndeririz, kimi can verir ellerimizde. Kiminin yalnızca başını sokacak bir çatıya ihtiyacı vardır soğuk kış gecelerinde. Diyorum

ya, neler yaşanır da ne acılar, ne sevinçler saklıdır şu koridorlarda, haberi olmaz kimseciklerin.

Hani bazen bıkarız biz de, tak deyiverir canımıza elimizde can veren üçüncü, dördüncü, beşinci insan olduğunda. Bazen küçücük bir çocuk kuş olup uçuverir ellerimizden de bastıramayız içimizdeki acıyı, ağlamaya bile vaktimiz yoktur üstelik. Soğukkanlı olmaya çalışırız ama kalpsiz de olamayız. Bazen kaldıramayız buradaki hızlandırılmış hayatı da yeter diye bağıramayız. Sonra tekrar koştururuz, kendimizi unutup yeni canları kurtarmak, yeni hastaları iyileştirmek için çırpınırız.

Yıllardır çalışıyorum da burada, hiç böyle girmemiştim bu kapıdan. Bugün başka bir doktorum. Bugün anne bir doktorum. Hep soğukkanlı olmaya çalışırdım burada. Şimdi ise üstüm başım sıcak kanla kaplı, küçücük bir kız çocuğunun sıcacık kanı... Uzun bir süre küçük kızın başında kalıyorum. Ana baba günü bugün acil. Sahi annesi babası nerede acaba? Kim bilir nasıl telaşlanmışlardır? Küçük kızın daha iyi olduğundan emin olduğumda diğer yaralılara koşuyorum. Bir hemşire beni çağırıyor, önemli bir şeyler oluyor. Polisim var karşımda bayrak rengi üniformasıyla. Hiçbir kımıldama yok. Yalnız sayıklıyor. Yaklaşıp ne dediğini anlamaya çalışıyorum. “Küçük kız” diyor, “Küçük kızı kurtarın.” Eğilip usulca kulağına “Merak etme, küçük kız iyi.” diyorum. Yavaş yavaş sayıklamalar kesiliyor. Polisim şahadete erişiyor. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum ama başka hastalar, başka yaralılar, başka polisler beni bekliyor. Ağlayamıyorum. Sabaha kadar acilde koşturuyorum. Sabah daha sakinleşiyor koridorlar. Küçük kızın yatağına iliştiriyorum gözlerim. Küçük kız yok. Yüreğim ağzımda atmaya başlıyor. Bir hemşireyi tutup kolundan “Küçük kız nerede?” diye soruyorum. “Melek mi?” diyor, “Gece odaya aldık.” Rahatlıyorum, demek Melek’miş ismi. Ben pasta alacaktım Melek’e. Doğum günüydü dün.

Bir pasta alıp Melek'in odasına çıkıyorum. Baş ucunda annesi bekliyor. Beni görünce sarılıp ağlıyor. Birlikte ağlıyoruz. Dualar yağdırıyor bana minnetle. Melek ise odada melekler gibi uyuyor. Durumu gayet iyi. Tam çıkacakken sayıklaması geliyor kulağıma: "Kurtar beni polis amca!"

BİR KÜÇÜK ELİF MESELESİ

Aysun ÜNALOĞLU

– Doktor bey! Doktor bey!

Bu seslerle uykumdan uyandım. Seda hemşire karşımdaydı. Ses tonundan acile bir hastanın geldiğini anladım. Başımı masadan kaldırdım. Ayağa kalktım.

– Ne oldu Seda hemşire? Hasta mı geldi, diye sordum uykulu gözlerle.

– Evet. Bir çocuk gelmiş. Yedi sekiz yaşlarında bir kız çocuğu.

O sırada bir kadın kucağında bir kız çocuğuyla içeri geldi. Kadın endişeli bir şekilde:

– Lütfen yardım edin, dedi.

Çocuğu hemen sedyeye yatırdık. Annesi olduğunu düşündüğüm kadın yanımıza gelip durumu anlattı.

– Ciltte kaşınma ve kızarıklık var. Midesi bulanıyor, ishal de var. Çamaşır suyu içmiş. Ben evde bolca sirke içirdim. Kusmasına da izin vermedim.

Böylesine ilgili ve bilgili bir anneyle çok sık karşılaşmıyorduk burada. O yüzden oldukça şaşırmıştım. Sadece,

– Sirke içirmekle iyi etmişsiniz, diyebildim.

Çocuğu muayene ettim. Dediği bütün belirtiler vardı cidden. Kadın çantasını açıp bir poşet çıkardı. Poşetin içindeki çamaşır suyu şişesini çıkarıp “İşte bundan içmiş.” dedi. Ben elindeki şişeyi incelerken “Elif iyi olacak değil mi?” diye sordu.

– Merak etmeyin, kızınız iyi olacak hanımefendi. Siz zaten gereken müdahaleleri yapmışsınız. Gerisini bize bırakın, dedim ve sonra Seda hemşireye döndüm.

– % 05’lik hidroklorik asit solüsyonu verelim.

– Peki.

Bir yandan Elif ile ilgilenirken diğer yandan yanımdaki endişeli kadını sakinleştirmeye çalıştım.

– Üzülmeyin kızınız gayet iyi. Açıkçası sizin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı.

Tam o sırada yanımdaki kadın ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki bir kadın ve bir erkek girdi içeri. İçeri giren kadın, yanımdaki kadına sinirli bir şekilde bakıp:

– Tülin, kızım nasıl, diye sordu.

– Gayet iyi Esra Hanım. Ben çok özür dilerim.

– Sen böyle mi bakıyorsun kızıma? Biz sana neden para veriyoruz?

– Çok özür dilerim.

– Özür diliyormuş. Senin özür dilemen kızımı iyi yapmıyor ama.

Bu konuşmalardan adının Tülin olduğunu öğrendiğim kadının Elif’in annesi değil de bakıcısı olduğunu anladım. Ancak benim yerimde kim olsa böyle düşünürdü. Çünkü Tülin Hanım, Elif için ancak bir annenin endişelenebileceği kadar endişeliydi. Esra Hanım ise Elif ile ilgilenmek yerine hâlâ Tülin Hanım’a bağırmanın derdindeydi. Tülin Hanım’ın ağlamaklı hâlini görünce araya girdim.

– Esra Hanım. Tülin Hanım’ın da söylediği gibi Elif gayet iyi.

Neyse ki Tülin Hanım buraya gelmeden evvel gerekli müdahaleleri yapmış. Biz de birkaç saate onu taburcu ederiz.

Esra Hanım bu söylediklerimle yumuşamak yerine daha da çok sinirlendi.

– Ne yani, bir de teşekkür mü edeceğim bu beceriksiz! Kızım onun yüzünden bu hâlde!

İçimden “Anne olsaydın da sen kızının başında olsaydın.” demek geldi ama zor tuttum kendimi. Kocasını bile sakinleştiremiyordu kadını. “Sen karışma Haldun!” diyerek tersliyordu

kocasını. Aradan yaklaşık bir saat geçti. Esra Hanım ve Haldun Bey, Elif'i yatırdığımız yatağın başında ona bakıyorlardı. Tülin Hanım kendini suçladığından içeri giremiyor, dışarıdan izliyordu Elif'i. Laboratuvar tetkiklerinin ve röntgen sonuçlarının geldiğini görünce Tülin Hanım içeri girdi, bana bakıp:

- Bir şeyi yok değil mi doktor bey, diye sordu.
- Endişelenmeyin Tülin Hanım. Zaten buraya geldiğinde durumu çok da acil değildi. Biz her türlü ihtimale karşılık çektirdik bunları, deyip sonuçlara yöneldim. O sırada Elif gözlerini açmış etrafı izliyordu. Elif,
- Anne, baba!
- Üçü birden Elif'in yanına gittiler. Annesi,
- Kızım iyi misin sen, diye sordu.
- İyiyim anne.
- Merak etme. Hele bir eve gidelim. Sana yeni bir bakıcı bulacağım.
- Hayır, istemiyorum. Ben bilerek içtim çamaşır suyunu.

Hepsi bir ağızdan “Ne!” diye haykırdı. Hepimiz şok olmuştuk. Haldun Bey:

- Kızım niye yaptın böyle bir şeyi?
- Artık benimle ilgilenin diye yaptım.

Haldun Bey ve Esra Hanım birbirine baktılar.

- Benimle hiç ilgilenmiyorsunuz. Hep iş güç. Geçen hastanelik olunca benimle ilgilenmişsiniz. Ben de yine ilgilenin diye yaptım. O yüzden Tülin ablaya kızmayın.

Haldun Bey şefkatle Elif'in başını okşadı.

- Özür dilerim prensesim. Biz senin bu kadar yalnız olduğunu bilmiyorduk. Bak görüyor musun Allah'ın işini Esra? Eğer o biletler kaybolmasaydı bu akşam Paris'e gidecektik ve bu durumdan haberimiz olmayacaktı, dedi.

Ben o sırada onları tebessümle izlerken elimdeki sonuçlarda bir durum fark ettim ve oradakilere şaşırtıcı bir şey söyledim:

– Elif kâğıt yutmuş.

Ailesi ikinci bir şok geçirmişti.

– - Kâğıt mı?

– - Evet. Midesinde kâğıt parçacıkları var.

Hepimiz başını yere eğen Elif'e yönelttik bakışlarımızı.

– Şeyyy, dedi. Ben siz gidemeyin diye biletleri de yuttum.

O gece hepimiz bu duruma gülelim mi ağlayalım mı bilemez
bir vaziyetteydik.

ACİL SAVUNMA SANATI

Rumeysa Nur BÜYÜKABACI

Her gün haberlere konu olan İstanbul trafiğinin yanında Ankara trafiği hiç konuşulmaz. İş çıkışı saatinde takım elbisesi ile arabalarına koşuşturan memurların, bürokratların ve otobüs kuyruğunda önüne kaynayanları engellemeye çalışan öğrencilerin şehridir burası. Bu hengâmede araba sürmek bile yeterince zor-ken can taşımak daha da ağır. Sıhhiye yokuşu tıkağında has-tahaneye yalnızca tepedeki kırmızı mavi ışıkların gölgesini ve siren sesini ulaştırabildiğin zamanlar çetin.

Evet, ben bir ambulans şoförüym. Her gün yaptığım -yete-rince zor olan- zamanla yarış yolculuğunu, bu sefer boynumda bir metal eşliğinde yapıyorum. Rehin alınan taksicileri duydum ama tanıdığı yere götürsün diyerek boğazına bıçak dayanan am-bulans şoförü hikâyesini eminim ilk benden duyacaksınız. O za-man bir saat öncesine dönüyorum.

Her şey her gün olduğu gibiydi. Ki bu tehlikeli bir durum çün-kü olağan dışına en yakın olduğun an her şeyin normal seyrinde gittiği o mükemmel anlardır. Akşamki derbiyi düşünürken şid-detli kanaması olan bir vaka için yoldaydım. Tek istediğim bütün hastaları vaktinde hastaneye yetiştirip eve bir an önce gidebil-mekti. Yol açılmıyordu bir türlü. Sirenleri yaktım ve güç bela açılan boşluklardan ilerledim. Ulus heykeli önünde yola akın eden kalabalık ile bölündüm. İnsanlar... Başkalarının ne dirisine ne yaralıasına saygılılar. Yaya geçidinde birbirlerini ezenleri geri-de bırakıp belirtilen adrese vardık. Alelacele girdiğimiz evde en ufak bir kan belirtisi yoktu. Oğlu, annesinin başını kaldırdı:

- Bir anda bilincini kaybetti. Erken gelin diye kanaması var dedim. Hadi çabuk olun!

Elli iki yaşında, nedeni bilinmeyen bilinç kaybı yaşayan kadın hasta ve yanında agresif tavırlar sergileyen yalana meyilli oğlu. Hastadan çok yakınının dert olması alışıldık bir tabloydu. İkisini birden ambulansa yerleştirdikten sonra direksiyonun başına geçtim. Paramedik ekibini nasıl atlattığını anlayamadığım ajite delikanlımız bıçağıyla baş ucumdaydı. Akşamki derbiden önce benim büyük karşılaşmam başlamıştı bile.

– Sür, dedi. Ama benim dediğim yere.

Ne demek şimdi “Benim dediğim yere?” Bu tip işler için özenle tasarlandığı belli olan bıçağı, boğazıma bir trakeostomi mesafesindeydi. Bu yüzden “Ne?” dedikten sonrasını getiremedim, sürmeye başladım mecburen. Seyir hâlindeyken hızlı baş hareketleri ve sık aralıklarla etrafı kontrol ediyordu. Takip ediliyorduk da benim mi haberim yoktu? Umarım takip ediliyordur çünkü ben pek çıkış yolu göremiyordum. “Kimden kaçıyoruz?” diye sordum. Soruyu soranın kendi sesim olduğuna inanamadım. Korkudan kısıp ve ince çıkmıştı. Cılız çıkan sesime gülmek istesem de ortam buna pek müsait değildi. Başka zamana sakladım.

– Kendi evimde tuzak kurdular. Üzerimde deney yapmak için kaçıracaklar. Bana bir sürü ilaç vermelerine izin veremem. O yüzden daha hızlı sür!

Harika. Paranoyak... Acil tıp teknisyenliği eğitiminde birkaç senaryo örneği görmüştüm ama bununla karşılaşmamıştım. Doğaçlama oynamak gerekecek.

– Nereye gidiyoruz peki?

– Polatlı’ya. Orada güvendiğim tanıdıklarım var.

Duruma gerçek anlamda el atmanın vakti gelmişti. Biz Polatlı’ya giderken kim bilir kaç kişiye ambulans ulaşamayacaktı. Kandırmayı deneyebilirdim ama en son ne zaman yalan söylediğimi bile hatırlamıyordum. Denemeye değerd.

– Orada çok fazla depo ve karanlık dar sokak var. Saklanayım derken yakalanırsın. Hem oradaki tanıdıkların güven-

nilir olduğu ne malum? Daha güvenli bir yer biliyorum. Ambulansın geri dönmediğini anlamaları an meselesi. Seni bir an önce bırakmamız lazım.

Dünya tarihinde en acemice söylenmiş yalandı. İleri derecede kuruntulu bir adamın buna inanması için dua etmeye başladım. Zaman benim lehime olsa da acil yardıma ihtiyacı olan her hastanın aleyhine işliyordu. Umarım arkadakiler telsizden yardım çağrısı göndermişlerdir.

- Tamam tamam, götür hadi bildiğin yere, dedi panikle. An-nemi de beni de bulmalarına izin veremem. Numara yapmayı aklından bile geçirme.

Paniklediği için muhakeme yeteneğini kaybetmişti. Tabii ki numara yapacaktım. Oturduğum mahalleye 10 dakika uzaklıktaydım. Onu Arif abiye götürecektim. Her türlü savunma sanatını bilen, başka hiçbir sporla ilgilenmeyen iri yarı bir adamdı. Bu genci etkisiz hale getirmesi onun için çocuk oyuncağıydı. Mahallenin hırdavat dükkânını işletirdi Arif abi. Hırdavatçıya yaklaştığımda yanımdakinden yayılan huzursuzluk dalgasını hissettim. Muhtemelen yine kafasından tuzağa düşürüldüğü geçiyordu. Dükkân kapalıydı. Üzerinde beyaz bir kâğıt “Cumaya gittim, geleceğim.” Cuma vakti olduğunu nasıl da unutmuştum! Dehşete kapıldım. Benim için de dua et Arif abi. Allah taksiratımı affetsin. Gözlerindeki öfke kıvılcımları ile bana döndü genç çocuk.

- Sen de onlardan birisin. Tuzağa ortak oldun!

Donmuştum ve söyleyecek bir şeyim yoktu. Arkadakiler de sessizdi. Tam zamanıydı aslında elindeki bıçağı almanın. Çok savunmasızdı. Gel gör ki çocukken mahalle kavgalarında bile abimin arkasına saklanan ben, olası bir sürtüşmenin mağlubu olacağımın sinyallerini daha baştan veriyordum. İsmimin Yiğit olmasının ortaya çıkardığı ironiyi saymıyorum bile. Zamanında Arif abinin gel sana öğreteyim şu Japon stili Wushu’yu telkinlerine aldırma-mıştım. Onun yerine iki adım ötede tavla oynama-

nın cezasını küçük sushi parçalarına dönerek çekecektim şimdi. Çok sinirlenmişti. Bağırıp küfretmeye başladı, derken donakaldı. Bakışlarını bir noktaya kilitledi. Aynı yere baktığımda ben de gördüm. İçerideki hengâmeden ambulansın etrafının sarıldığını fark edememiştik. Kanımda dolaşan ve ellerimi buz gibi yapan yoğun adrenalin yerini serotonine bıraktı. O ise ağlamaya başladı. Tuzağa düştüğünü ve denek olarak kaçırılacağını düşünüyor-
du. Kısmen doğrudu. Evet, tuzağa düşmüştü ama denek olarak değil tedaviye asıl ihtiyacı olan hasta yakını olarak. Dışarıdan yapılan, “Ellerinizi görebileceğimiz şekilde kaldırın ve yavaşça arabadan çıkın.” anonsu boğuk boğuk geliyordu kulağıma. O an bütün dükkatimi delikanlıya vermiştim. Kalan sesler fonda çalıyor gibiydi.

Polisler onu duvara yaslayıp üstünü ararken arkadakilerin yanına geçtim. Canını kurtarmanın inanmazlığı içinde oturdum bir süre. Birkaç da gözyaşı... Anne kendine gelip doğruldu o sırada.

- Oğluma paranoyak tanısı kondu aylar önce. Küçük ve basit kuruntularıyla uyumlu bir yaşam gösteriyordu. Sessiz bir çocuk olduğundan kafasında kurduklarını anlayamadım, diye anlatırken yutkunmak zorunda kaldı. Boğazı kurduğundan devam edemiyordu. Kenarda duran pet şişeyi açıp içirdim. Konuşabilecek duruma gelince devam etti.
- Kusura bakmayın, ilacın etkisi herhâlde. Bu sabah elindeki şırıngayı bana saplayana kadar hâlâ çocuğumun normal olduğuna inanmak istiyordum. Lütfen ondan şikâyetçi olmayın. Sadece hasta o. Kötü bir niyeti yoktur yavrumun.

Olmayacaktım zaten. Bir insanı toplumun dışına itmenin âlemi yoktu. Polis memuru yanıma gelip ifademi aldı. Diğerleri kahvehanenin sandalyelerine oturmuş evrak işlerini tamamlıyordu. Yanına yaklaştım, “Her şey güzel olacak, merak etme.” diyebildim sadece. Daha fazla konuşmadan polis arabasına bindirdiler onu. Dediğime inanmadı ya da inanmak isteyen ama

başaramayan gözlerle baktı. Bilmiyorum ama bana zarar vermek istemedi. Bunu biliyorum.

İnsanlar yavaş yavaş dükkânlarının kilitlerini açmaya başladı. Soldaki yokuştan cumada dağıtılan lokumları yiyerek inen kala-balığın arasında Arif abi de vardı. Her zamanki tokalaşmamızı yaptık. Bütün mahalle lavanta kolonyası kokusunun tesiri altında kalmıştı gelenlerle birlikte.

- Allah kabul etsin abi.
- Amin amin. Hayırdır bu saatte Yiğit?
- Akşam uzun uzun konuşuruz abi. Şimdi hastahaneye döneyim.
- Tamam aslanım. Yolun açık olsun.

Annesine ne ilacı verdiğini bilmiyorduk. Hastaneye gidemediğimiz için kan testi de yapılmamıştı henüz. Bir an önce yetişmek lazımdı. Ambulansı çalıştırırken seslendim arkasından Arif abinin:

- Ha bu arada unutmadan söyleyeyim, akşama idmanlı gel. Sabah derbimi izledim zaten. Biz Wushu çalışmalarına başlıyoruz.

YAŞAM ÖFKESİ

Efe Uğur EĞİLMEZ

Ölümün çamurlu ayak izleri vardı acilin girişinde. İnsanlar koşuşturuyordu sağa sola. Ölümünden mi kaçmaya çalışıyorlardı, yoksulluktan mı yoksa kahırdan mı? Bir öfke büyüyordu içlerinde, ölüme karşı mı?

Alüminyumdan derme çatma bir kulübe... Fayans, en azından eskiden beyazmış, o da kararmış sonra. İnsanların gözleri bir ara umutla bakarmış ama işte tüm bu insanlar umutsuz, çaresiz ve beni bağışlayın ama zavallı durumdalar.

Acıya alışkın yaşlı, pos bıyıklı amcalar vardı. Henüz dünyayı kavrayamayan, acı çeken çocuklar... Hasta bakıcıların ve görevlilerin, ailelerinden çok gördükleri yaşlı teyzeler vardı bir de. Bir de yaşamı ellerinin arasında tutan doktorlar... Yaşamı ve ölümü... Dünya var olmaya devam ettikçe bitmeyecek olan bu çatışmanın tam ortasında onlar. Bir de gençten bir kadın vardı. Bakışları solgun, gözleri odanın içerisinde gezinip duruyor ve insanları izliyordu. Hem anlıyordu onları hem anlamıyordu. O, ölümü yenmeye çalışıyordu fakat çevresinde gördüğü tüm bu insanlar, ölüme boyun eğiyor, ona gözyaşı döküyorlardı.

Acilin içine adımınızı atar atmaz bir koku geliyor burnunuza. Bu kokuyu tastamam tarif etmemi beklemeyin. Öyle bir koku ki bu, dünyadaki hiçbir kokuyla kıyaslanamayan, hiçbir kokuya benzemeyen ama acı veren bir koku. İnsanı bir an için de olsa dünyadan alıp götüren, uzaklaştıran bir koku. İçeriye adımınızı atar atmaz iki adet sedye görüyorsunuz, kir pas içinde; eskimiş, yıpranmış sedyeler... Şayet düşünmeyi pek sevmiyorsanız oturursunuz onların üzerine fakat düşünmekse bu hayattaki tüm meseleniz, o vakit orada duran iki sedyenin üzerinde acı içinde

kıvrانmış olan ve hatta bu iki sedye üzerinde can veren insanları düşünürsünüz. İnsan, katlanabilir mi buna?

“Ödeyeceğiz bir şekilde, ödeyeceğiz ama nasıl...”

Kapının önünde, hemşirelerden biri dert yanıyor bir hasta yakınına. Adam iyice öfkeleniyor. Kendi ödemelerini hatırlıyor bir anda, borcunu, harcını... İçeride yatan kardeşini hatırlıyor, aklında bir soru beliriyor: “Ne?” Bir elinde tezgâh, öteki elinde sigarasıyla acilin önünden medet uman bir simitçi bağılıyor: “Tae zımmıt!”

İnsanın en sorgulayıcı yaşlarındaki, amcasının kerata diye ta-bir ettiğİ kumral, bıçkın bir oğlan annesine soruyor:

– Ne diyor anne? Ne diyor? Anneeeee!

Annesi ya çocuğın okul yaşının geldiğini ve para bulması gerektiğini düşünüyor ya da akşama yine o kocası diye tabir edilen adamın yanına nasıl gideceğini, onun yüzünden ciğerlerini her gün ne kadar çok zehirlediğini, çokça önem verdiğİ çocuk psikolojisini -üstelik kendi çocuğunun psikolojisini- nasıl altüst edeceğini düşünüyor. Çocuk soruyor: “Ne?”

Beyaz şeritli, kıpkırmızı bir eşofman üstüyle elinde bir koltuk değneğİ, göğsünde hilal amblemiyle topallayan ve meczup gibi davranan adam yüksek sesle mırıldanıyor: “Allah... Allah...” “Ne?” “Taeeee imiiitt!” Çocuk soruyor: “Anne, ne diyor? Ne?”

Kadın dün akşam kocası tarafından kendine hediye edilen to-kadı ve yanında hediye hâlinde gelen “orospu” sözcüğünü düşün-üyor, dili tutuluyor: “Ne?” Saatlerdir, günlerdir annesinin sağ salım çıkmasını bekleyen bir kadın, ağzının kenarında mahsur kalmış çekirdek kabuğuyla simitçiye sesleniyor:

– Simitçi! Simitlerin taze mi?

Simitçinin kulakları duymuyor: “Ne?”

Kadın bu kez öfkeyle bağılıyor:

– Simitlerin diyorum, taze mi?

– Anne ne diyor? Ne?

Adam topallamakla meşgul: “Allah”

Simitçi soruyor: “Ne?”

Güvenlik, içeride yatan sevgilisini bekleyen yeşil montlu bir adamı ittiriyor, adam sendeliyor, gözü bir an için topallayan adama takılıyor, güvenliğe dönüyor: “Ne var ulan, ne?” Çocuk kelime oyunu seviyor: “Ann-ne?” Kadının simit yiyesi kaçıyor. Çekirdekler elinden dökülüyor kapının önüne. Sigarasını sertçe söndürüp atıyor. Hınzır kızının kanlanmış gözlerinde kendini görüyor, sinirleri bozuluyor:

- Ne var piç, ne var?
- Çatı çatı! Tae imiit!

Gençten kadın bir kukanın etrafında döneniyor, hayatında hep bir noktanın etrafında döneceğini anımsıyor; zihni bunu kabullenemez, kabullenemiyor: “Ne?”

Ölüm geçmiş buralardan, besbelli bu. Herkesin sorusu ortak artık burada. Herkes, bir bilinmeze sürüklenmiş. Ölüm, kimsenin bilmediği bir şey. Yaşamda yeri yok ölümün ama yaşamı oluşturan da ölüm öte yandan. Kimse anlam veremiyor içinde bulunduğu saniyelere ve herkes soruyor “ne” diye.

Bir anda dışarıda bekleyen herkes içeri giriyor ve yakınlarıyla görüşenler de çıkıyorlar içeriden. Küçük bekleme odası bir anda mahşer gününe dönüyor. Güvenlik görevlisi ne yapacağını bilemez hâlde; öfkeli, sinirli, yorgun ve bezgin şekilde konuşuyor.

- Çıkalım buradan! Kalabalık yapmayalım, evet dışarıda bekleyelim!

Uğultu artıyor, öfke artıyor. Sanki ölüm peşinden öfkeyi sürüklüyor. Yoksulluk ve acı, öfkeyle beraber yürüyor. Güneş, sanki hiç doğmayacak gibi. Ay, güneşe öykünürcesine aydınlatıyor yeryüzünü. Ama yetmez! Güneşi getirmek lazım.

- Sen kime kalabalık diyorsun be? Bizim anamız babamız yatıyor içeride!
- Ben görevimi yapıyorum.
- Sen burada sade kalabalık yapıyorsun.

Sesler yükseliyor, öfke palazlanıyor. Bir adam, hasta ziyaretçi talimatları olan tabloyu yerinden söküp yere atıyor. Bu, belki de bardağı taşıran son damla. Herkes acısını çıkartmaya bakıyor şu anda. İnsanlık daha ne bekliyor? Bir doktor var... Uzaktan izliyor olanları. Korkuyor. Şu an bu odada bulunan herkes bir nevi hasta sayılır ve kendisi de. Yaşam onları nereye sürüklüyor?

İtiş kakışlar başlıyor, ne için olduğu bile belli değil ama bir öfke var. Onu kusması gerekiyor insanların. Temizlikçi, yerdeki çamurlu ayak izlerini silmeye çalışıyor ama nafiye... Bir cümbüş var içeride. Hasta yakınlarından biri adamın elinden alıyor paspası, savuruyor nefretle:

- Yeter ulan, yeter!
- Bağırmayın, bağırmayın!

Kim söylüyor bu sözleri? Bunu bilebilmemiz ne mümkün ne de bir önemi var. Hepsi aynı kişi artık. Bu insanların hepsi yaşamın kıyısında kalmış, yaşamın dışına itilmiş ve ölüme mahkûm edilmiş insanlar, hepsi... Gençten kadın durgun gözlerle, kırıltısız bir şekilde oturuyor sedyenin üzerinde. O, ölümü içeriden fethedeceğe benziyor. Ezan sesleri ile selalar karışıyor artık. Saat kaç? Daha nereye kadar gidebilirler? Neredeyse birbirlerini yiyecekler şimdi.

Bir sessizlik... Elbet bir silah çıkacaktı bu acilde. Ve işte oldu. Genç kadın, silahını çıkarttı çantasından. Kimse beklemiyordu bunu, işin aslı onu görmemişti bile kimse. Aldı silahı eline, alnına dayadı, korku dolu gözler ona yöneldi. Çıt çıkmıyordu şimdi. Kimse elinden silahı almaya da yeltenmiyordu. Baktı etrafına, belki de son kez inceledi yeryüzünü. Dudakları aralandı. Herkes merakla dudaklarına bakıyordu fakat kadının sesi bir hayli cılızdı:

- Biz buradayız ve hepimiz... Ne?

Bastı tetiğe. Öldü. Sessizlik sürüyordu. Kadına tıbbi müdahale yapılmaya elbette çalışıldı ama işi bitikti. Ölüsü kaldırıldı.

Sanki, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu her şey. Fakat bir şeyler olmuştu elbette. Bekleyiş başladı yeniden. İçeriye sürekli yeni birileri geliyor, birileri çıkıyor, yerler çamurla kaplanıyor ve temizlikçi yerleri silmeye çalışıyordu. Dışarı çıkıp sigaralar içiliyordu. Sigaralar, sanki hastalığı büyötmek için içiliyordu. Saatler ilerliyordu artık. Yaşam yeniden göz kırptıyordu insanlara ve işte güneşin ilk ışıkları giriyordu acilin kapısından içeri.

“O kadın ölmemeliydi.” dedi dün geceden beri bekleyen yaşlı bir adam. Ama ölmüştü işte ve yaşam bundan ibaretti. Ölüm anında beyindeki nöronlar vücuttaki tüm hormonları harekete geçirirmiş ve işte o vakit, insan için zaman çok, çok, çok yavaş ilerlermiş. Bir düşünün, tüm hormonlar... Bu sebeple yaşamdan ölüme geçiş anına “sonsuz azap” denirmiş. Elimizde bir sürü öfkeli insan ve ölü bir kadın var. Ölüm durdurulamaz. Yaşamı anlamlı kılan bizatihi ölümün kendisi hatta. Fakat bir sakıncası yoksa sormam istediğim başka bir şey var: “Bu insanlar neden bu kadar öfkeliydi sizce?”

BEN KİMİM

Ümit ÇALIŞICI

Gökyüzü gibi griydi hayatım; ne mutlu olduğum belliydi ne de kederli. Ne yenmiştim hayatı ne de yenilmiş. Bir bakıyordunuz, benden daha mutlu kimse olmuyordu; sonra birden keder sarıveriyordu dört yanımı. Oysa çoğu insandan çok daha iyi bir hayatımın olduğu söylenebilirdi. Neden her şey griydi, bir türlü anlam veremiyordum. “Ben de artık sorgusuz sualsiz mutluluk istiyorum.” diye mırıldandım kapıdan çıkarken.

Gökyüzünü yağmur bulutları işgal etmişti dışarda. Tenimi sertçe döven rüzgârın etkisiyle yüzümü buruşturdum. Üşüyen ruhuma, şimdi bedenim de katılmıştı. İş yerime gitmem gerekiyordu. Gözlerimi kısarak etrafıma bakınmaya başladım. Arabam yolun karşısında duruyordu. Rüzgâr daha sert esmeye başladı. Adımlarımı hızlandırmalıyım. Hemen arabama binmezsem soğuk tüm bedenimi ele geçirecek, tenim rüzgâr tarafından daha acımasız şekilde ısırılmaya başlanacaktı. Gökyüzüne baktım. Yağmur damlaları yeryüzüne doğru yarışa hazırlardı. Tekrar arabaya döndüm ve hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Ulaşmama birkaç adım kalmıştı ki, birden bir çığlığı andıran fren sesiyle irkildim ve aceleyle başımı sesin geldiği yöne çevirdim. İşte o anda hayatımın şokunu yaşamaya başladım. Ses, hızla bana doğru yaklaşan bir arabanın yerde sürüklenen tekerlerinden geliyordu. Gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde öylece kalakalmıştım. Araba giderek büyürken gözlerimi kapadım ve kaçınılmaz buluşmanın gerçekleşmesini bekledim. Az sonra bedenimde hissettiğim şiddetli bir darbenin etkisiyle kendimi kaybedecektim.

Telaşla çalan bir siren sesi kendime gelmemi sağladı. “Hay Allah! Ne gerçekçi bir rüyaydı.” diye düşünürken doğrulmak

için küçük bir hamle yapmak istedim ama tüm bedenimi müthiş bir acı dalgası sarıverdi. Birden etrafımda sıra dışı bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Gözlerimi açtım. Üzerime doğru eğilen güzel yüzlü genç bir kız, yüzüme bir maske geçirmeye çalışıyordu. Yüzümü buruşturup kıza ne yapmak istediğini sormak istedim. Sesim çıkmıyordu. Doğrulmak için yeni bir hamle daha yaptım ama yine canım müthiş şekilde yanmaya başladı. Kız, kendime gelmeye başladığımı ve doğrulmaya çalıştığımı fark edince açıklama yapmaya çalıştı.

- Lütfen sakın olun. Bir trafik kazası geçirdiniz. Şimdi bir ambulanstasınız ve sizi en kısa zamanda hastaneye ulaştıracamız.

Kızın sözleri yankılanıyormuş gibiydi. Ancak her kelimesini çok çok iyi anlamıştım. Demek ki rüya görmemiştim ve olanların hepsi gerçektir. Gerçeği anlamamla birlikte tüm bedenim müthiş bir acının esiri oluverdi. Az önce kızın güzel gözlerine bakıp durumu anlamaya çalışan adam gitmiş, yerine, acıyla kıvranan, küçük bir çocuk gibi inleyen bir adam gelmişti.

Ambulansın çığlıkları kulaklarımı tırmalıyor, bedenimin her yanına o güne kadar hiç hissetmediğim acılar saplanıyordu. Sol kolumu hareket ettiremiyordum. Sol bacağımın bir bölümü sanki dümdüz olmuş gibiydi. Doğrulamadığım için neyim olduğunu tam olarak anlayamıyordum ama durumum hiç de iyi görünmüyordu. Bu arada konuşmaya çalışıyordum ama dilim tutulmuştu gibiydi. Söylemek istediklerim bir türlü ağzımdan çıkmıyor, dilime takılan kelimeler beni yavaş yavaş boğuyordu. Genç kızın yakasında ATT yazısını görünce onun bir acil tıp teknisyeni olduğunu anlamıştım. Kız üzerime eğildi ve hazırladığı bir enjeksiyonu yapmak için kolumu alıp dezenfekte etmeye başladı. İğneyi koluma yaparken “Acılarınızı biraz dindirecektir.” diye açıkladı. Aslında buna gerek kalmamıştı. Kendimi çok bitkin hissediyordum. Acılar ve başımın içinde dolaşan karmaşık düşünceler bey-

nimin fişini çekmiş, derin bir baygınlık, bedenimi esir almıştı. Ancak bu uyku hâli de uzun sürmedi. Yüzüme damlayan birkaç damla yaramaz yağmur damlasıyla kendime gelir gibi oldum. Etrafımdaki telaşlı yüzlerin sayısı artmıştı. Birkaç kişi ambulansa yattığım sedyeden beni alıp bir başka sedyeye son derece dikkatli şekilde indirdi. Göğsünde ATT yazan güzel kız, beyaz önlüklü bir doktora bilgi veriyordu. Beni içeriye alırken kızın sesini belli belirsiz işitebiliyordum.

– Sol ... kırık olabilir... kalça ve... bacak... oyn...bilinci... ama... 150 mili...

Hastanenin acil servis koridorlarında ilerlerken her yer bana ilginç şekilde tanıdık geliyordu. Hatta etrafımdaki yüzleri bile tanıyordum sanki. Bu yeri ve bu insanları nereden tanıdığımı hatırlamaya çalıştım ama bunu bir türlü başaramadım. Sonra aklıma daha ilginç bir soru geldi. “Ben kimdim?” Zihnimi zorlamaya başladım fakat bir türlü kim olduğumu, ne iş yaptığımı hatırlamıyordum. Etrafımdaki telaş iyiden iyiye artmıştı. İnsanlar sağa sola koşuşturuyor, birçok meraklı göz hayretle beni süzüyordu. Kim olduğum konusunu bir yana bırakmaya karar verdim. Çünkü gerçekten durumum ciddi olmalıydı ve insanlar oldukça kaygılı görünüyorlardı. Birden beyaz önlüklü doktor üzerime eğildi ve beni endişeli gözlerle muayene etmeye başladı. Onun yüzü de son derece tanıdıktı aslında. Fakat ben bir türlü hatırlayamıyordum. Adama kim olduğumu, daha da önemlisi neyim olduğunu sormak istiyordum; ancak aklımdan geçen kelimeler bir türlü dilime ugramıyorlardı. Eğer konuşma mücadelesine devam edersem korkarım yeniden bayılacaktım. Bu yüzden bu mücadeleden vazgeçtim. Doktor, muayenesini bitirdikten sonra, etrafındakilere endişeyle seslendi. Hemen ameliyathaneyi hazırlatın. Mesut Hoca’yı ve Samet Hoca’yı da arayın. Acilen ameliyat için hastaneye gelsinler. Sonra bana döndü ve yüzüme takılı olan oksijen maskesinin yanından yüzümü şefkatle okşadı endişeli doktorum.

– Merak etme Harun Hocam, dedi. İyileşeceksin.

Harun! Demek ki adım Harun'du. Üstelik Doktor beni tanıyordu. Yine konuşup ona bir şeyler sormak için içimde büyük bir istek hissettim. Bu kez konuşamadığımı, kelimelerin bana küstüğünü daha çabuk hatırlayıp bu boş çabadan çabucak vazgeçtim. Vücudumdaki ağrılar yeniden artmaya başlamıştı. Demek ki ambulanstaki acil tıp teknisyeninin verdiği ilacın etkisi yavaş yavaş geçmekteydi. Yüzümü buruşturduğumu gören doktor, bir hemşireye seslendi.

– Nesrin Hanım, Harun Hoca'ya hemen ağrı kesici yapın, ardından da ameliyat için hazırlayın. Selim, hocayı hemen radyoloji bölümüne götürün ve sol bacakla sol kolun röntgenini çektirin. Ayrıca tomografi de istiyorum. Hadi arkadaşlar acele edin.

Etrafımdakiler koşuşturmaya başlamışlardı. Etrafıma toplanan insanlar arı gibi çalışıyorlardı. Ağrı kesiciyi yapan hemşirenin kaygılı gözleriyle gözlerim buluşunca kızın bakışlarından onu kesin olarak tanıdığımı anlamıştım. Kıza gülümsemeye çalıştım. Neden yaptığımı bilmiyordum ama onu rahatlatmak istemişim herhâlde. Az sonra genç bir adam bir makasla elbiselerini kesmeye başladı. Ortamdaki kargaşa beni oldukça yormuştu. Sanırım aldığım ilaçların da bu yorgunlukta etkisi vardı. Gözlerime daha fazla hâkim olamadım ve yeni bir uykuya daldım. Bu kez ne kadar uyuduğumu hatırlamıyordum. Uyandığımda bir yataktaydım. Sol kolum ve sol bacağım alçılar içinde yatıyordum. Başımda kalın bir sargı vardı ve kımıldamakta oldukça güçlük çekiyordum. Başımı güçlkle çevirdim. Güzel bir kadın baş ucumda uyuyakalmıştı. Birden güzel gözleri açıldı ve bitkin yüzüme baktı. Aniden yüzü aydınlanmıştı. Heyecanla ayağa fırladı.

– Demek uyandın aşkım, dedi. Hemen doktora haber veriyim. Çok şükür Allah'ım! Çok şükür!

On iki yıldır evli olduğum güzel kadının dışarıya çıkmasını,

uzun süre sonra ilk kez hayranlıkla izledim. Az sonra tanıdığım iki beyaz önlüklü adam içeri girdi. Bir an yine kim olduklarını hatırlamayacağımı sandım ama tanıyordum onları. Mesut ve Samet Hoca'ydı onlar. Arkalarında da beni acil serviste karşılayan ve ilk müdahalemi yapan Doktor Mert duruyordu. Ortopedist Mesut Hoca:

– Koçum benim, dedi. Korkuttun bizi; ama iyisin çok şükür.

Gülümsemeye çalıştım. Anestezi Uzmanı Samet Hoca, güven verici şekilde göz kırptı sadece. Hem mesai arkadaşım hem de yakın dostum olan Mert'in gözlerindeki endişe henüz tam olarak yok olmamıştı ama yine de bunu olabildiğince gizlemeye çalışıyordu.

– Yahu, dedi gülümseyerek, söyleseydin tutardım bu nöbeti yerine. Bunca tantanaya ne gerek vardı şimdi?

– Doğru ya, dedim sesimin çıktığı kadar. Nöbete geliyordum ben değil mi? Sana yıkmış oldum nöbeti. Neyse idare et bu seferlik. Gelecek ay ödeşiriz artık. Var mıydı peki nöbette ciddi bir vaka?

Mert gülümsedi:

– Vardı da, çok şükür atlattık dostum, dedi. Çok şükür atlattık.

YİNE BİR NÖBET

Berker ŞAHİN

Yine bir nöbet... Bu ay kaçınıcı oldu? Galiba sekizden sonra bıraktım. Gerçi saymayı dördüncü sınıfta diğer bölümlerdeki arkadaşlarım tek tek iş sahibi olmaya başlayıp para kazanmaya başlayınca bırakmıştım. Yirmi iki yaşında hâlen babamdan para istemek ağırımaya gittiği için saymamak en güzeli gelmişti. Doktor olacaksın ileride, paraya para demeyeceksin diyenler bile ikna edememişti beni. Saymayı bıraktığım için daha kaç sene daha bu durum böyle gitti çok eminim değilim ama okulu bitirmek için bir süre daha okula devam etmeliydim.

Rutinimi en baştan anlatmam lazım. Nöbet öncesi en başa gitmeliyim. Sabah hiçbir zaman uykumu tam olarak alıp kalkamadığım gibi, yine uykuya aç bir şekilde kalktım. Nasıl aç olunmaz ki! Acil asistanlığına başladım başlayalı melatonin benimle olan ilişkisini sorgulamaya başlamış, en sonunda da bu ilişkinin daha fazla devam edemeyeceğini anlamış olmalı ki terk etmişti beni. Haklıydı, ona suç bulmuyorum. Tüm kabahat benim. Nöbetlerde gece uyuma, gündüz vakti eve git yat, sonra da ona suç bul. Yok, ona suç bulmuyorum. Tüm kabahat benim. En başından acile başlarken ilişkimizin bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim. Devam eder sandım ama bitti işte. Neyse şu melatonin ile aramızda olan mevzu özel bir konu. Daha fazla özelimi paylaşmak istemiyorum. Sabahın köründe kalktım. Saatlerin ileri alınmama karından beri yüzümü yıkamak bile bünyemde ekstra mutsuzluk sebebi olmaya başladı. Sebebi gece kalkmak değil asla. Sebep sarı banyo ışığının altında yüzümün tüm çizgilerinin ve saçımda tek tek çıkmaya başlayan beyazların daha göze batması. Hâlbuki tıp fakültesine başladığım zaman filinta gibi delikanlıyıldım. Tamam,

belki değildim ama bünyem seratonini daha fazla salgıladığından en azından bana öyle geliyordu. Nedeni neyse ne, daha mutluydum be! Bu melankoli içerisinde şu yüz yıkama faslı da bitti en sonunda. Cerrahilerimi giydim. Her sabah cerrahileri giyince aklıma takılan soru yine peşimi bırakmadı. Neden bir dermatoloji, bir nöroloji asistanı gibi normal günlük kıyafetlerimi giyip hastaneye gidemiyorum ben? Cevap belli aslında. Kan, kusmuk, gaita ve onlarcası... Kıyafetlerime bunları yapamam tabii ki ama yine de bu soru her cerrahileri giydiğimde peşimi bırakmıyor işte. İşçisin sen işçi kal, dedim. Giy hadi tulumları. Kafamdaki deli soruları bırakıp artık yola koyulmalıyım. Zira nöbeti devredecek arkadaşlar çoktan beklemeye koyulmuşlardır yeni ekibi. Hani bir söz var ya, “Ne hasta bekler sabahı ne taze ölüyü mezar, benim seni beklediğim kadar.” İşte burada şair, tıpçı daha doğrusu acilci olmadığı için şiiri eksik bırakmış. Burada yeni ekibi bekleyen acil nöbetçilerinden bahsetse daha da etkileyici olurdu diye düşünmeden edemedim. Sonra da kendime kızdım yine. Arkadaş düşünme artık. İçinden de konuşma. Ne yapılması gerekiyorsa yap geç. Yok, ama olmuyor. İç sesim bırakmıyor beni. Sanırsın zamanın “Yemekteyiz” programındaki dış sesin iç ses versiyonu var bende. Bugün Berker Bey bakalım bize neler yapacak? Bir sus artık kardeş. Neyse. Bunları düşünürken nihayet acile vardım. Her zamanki gibi triajın önünde gereksiz bir kalabalık var. Rutinim olan beş dakika hareketsizce bekleyip gözlemimi yaptım. Sağ köşede iki genç oturuyor; bir kız, bir erkek. Muhtemelen sevgililer. Kızın âdet dönemi olmalı, agresif ve mutsuz görünüyor. Erkek arkadaşı olduğunu düşündüğüm gence alınmış bir şekilde bir şeyler anlatıyor. Kuvvetle muhtemel gelgitleri olduğunu ve bunu anlamadığı konusunda uzun bir nutuk çekiyor çocuğa. Erkeğin durumu içler acısı. Kızın neden sinirli olduğunu çok anlamıyor. Nerden buldum bu kızı? Arkadaşlarım bu kız sana göre değil dediğinde dinlemem gerekirdi. Yanlış yaptım der

gibi aval aval bakıyor. Pişman olmuş ve bunu belli etmemesi gerektiğini hissettiren ekşimiş bir surat ifadesi var. Şu ağrı kesiciyi yaptırsak da gitsek düşüncesi hâkim. Sol köşede ellerinde beş sayfalık notlar olan altı öğrenci oturuyor. Zor olduğunu düşünüldükleri dandik bir bölümde okuyorlar kanımca. Beş sayfalık not bile fazla gelmiş. Sınavdan kalacaklarını düşünüp bir umut, acile rapor almaya gelmişler. Adım kadar eminim, bir ikisi dürüstçe sınavı giremedim, rapor almam gerekiyor, diye derdini direkt anlatacak. En az yarısı dürüst olunca rapor alamayacağını düşünüp baş ağrısı, bel ağrısı, boğaz ağrısı olduğunu, bu durumda sınavı giremeyeceğini bana kanıtlamaya çalışacak. En trajik olanına ise içlerinden bir ya da en fazla iki kişi cesaret edecek. Rapor alamayacağına emin olduktan sonra “Siz kim oluyorsunuz be! Burada benim vergilerimle maaş alıyorsunuz. Sizi boşuna dövmüyorlar.” deyip ergen tribi atıp gidecek. Beni yine sorularıyla baş başa bırakacak.

Şu vergi meselesi... Sahiden ben kimin vergisiyle maaş alıyorum? Acaba diğer kurumlarda çalışanlara vergilerden maaş vermiyorlar mı? O zaman vergilerim nereye gidiyor ya da bu sağlık çalışanları tüm vergileri sömürüyorlar mı ki? O yüzden mi bu vergiler bize yol, su, elektrik olarak dönmüyor? Bu ekonomik krizin sebebi sağlıkçılar mı? Sorular yine benliğimi boğmaya başladı. En iyisi acile girip çok sorgulamadan işimi yapıp eve dönmek. Acile giriyorum, içeride tüm yataklar dolu. İş yoğunluğundan değil, eminim ki hepsi yukarıdan gelecek konsültan hekimleri bekliyorlar. Nedense yukarıdaki konsültasyonlara ajite olmayan hekimler, acile ajite olmayı anne karnında öğrenmiş gibiler. Acaba bu acile ajite hâl bir gen üzerinden mi aktarılıyor ki? Ama ben sebebini biliyorum. Acil uzmanı ve asistanları en az konsültan hekimler kadar o bölüm asistanlarının bilgisine sahip olduklarından ajite bir hâle bürünüyorlar. Çünkü iyi bir acil uzman ve asistanının bilgisi en az onların bilgisi kadar var. Bu da

bence onları tedirgin ediyor. Buldum işte. Evraka! Ajite olmalarının sebebi kesin bu. Neyse...

Hastaları devralıyorum. İçlerinde karmakarışık olan hastalar var. Onların işini bir an önce çözmeliyim. İşleri hangi sırayla yapmam gerektiğini düşünürken arkamdan bir gölge yanaşiyor ve o sesi duyuyorum. Hocam hasta var. Triajda duran arkadaş bir casus edasıyla benim kokumu almış olmalı ki hemen hastayı bana sunmaya başlıyor. Hastanın bir haftadır boğaz ağrısı olduğunu, ilaçlarının yazıldığını ama hastanın kullanmadığını anlatıyor. İçimden ölür müsün, öldürür müsün cümleleri geçmesine rağmen kendimi tutuyorum. Sonuçta Hipokrat yemini etmişiz bir kere. Bir diğer kural da hastaya zarar verme olunca öldürmekten vazgeçiyorum. Yüzümde bu durumun saçmalığını belirtecek mimikleri takınarak neyi olduğunu soruyorum. Belli bir süre bu hastalara neden yazılan ilaçları alıp kullanmadığını ya da neden acile geldiğini aile hekimine başvurmadığını sorguladım. Ancak mantıklı bir cevap alamadığım için uzun süredir sorgulamıyorum. Hastaya bakıp geçiyorum. En azından hasta da ben de daha az sinirleniyoruz. Hastanın reçetesini yazıyorum ve bu sefer ilaçlarını alması ve kullanması gerektiğini belirtip tam karmaşık hastalarımı uğraşmaya başlayacakken bir hasta güvenliği ve triajı aşmış olacak yanıma sokuluyor. Hocam diş ağrım var. Dişçiye gideceğim ama bir ağrı kesici yapsanız diyerek kulak hizama kadar yaklaşıyor. İşime çabuk dönmem gerektiğini düşünerek hemen ağrı kesici order edip karmaşık hastama yönelirken hocam bir de “macecik” yazsanız diyor. Şu ilacı kim buldu Allah aşkına? Sonra kim yanlış telaffuz edip ilaç ismini böyle kalmasına vesile oldu. En önemlisi her ağrıya iyi geldiği nerden yayıldı da yazmamız konusunda bu kadar ünlendi bilmiyorum. Ancak bir tahminim var. Bence ilaç firması gizlice kadınların gün ortamına sızdı ve bu ilaç için inanılmaz bir pazarlama yaptı. Kesinlikle gün ortamından Türkiye’ye yayılmış bir ilaç. Neyse, karmaşık

hastama geri dönüyorum. Çağıracağım konsültan hekimleri çağırıyorum. Biraz rica, biraz kavga dövüş biraz, bilgi kullanarak hastayı yatırmayı başarıyorum. Bence acil tam anlamıyla hekimlik sanatının uygulandığı bir alan. Bir kere insanları iyi tahlil etmen önemli. Hastanın kısa sürede ilgili bölüme yatmasını sağlamak için o günkü konsültan hekimleri iyi analiz etmen gerek. Kimileriyle takım muhabbeti, müzik grubu, hobi alanlarından söz açarak anlaşabiliyorken kimileri ile biraz çemkirerek hafif tehditle anlaşabiliyorsun. Kimilerini ise bilimsel terimler ve hastalıkla ilgili bilgi sahibi olduğunu hissettirerek yatırıyorsun. İşte tam bu yüzden iyi bir acil uzman veya asistanı aynı zamanda iyi bir sanatkârdır. Çünkü bu kadar karmaşık düşünme sonrası hastayı bir bölüme yatırabilmek gerçekten bir sanat. Neyse durum bu işte. Dönelim acile. Ama yeşil alan, ama karmaşık hastalar derken zaman su gibi akıyor. Tabii ki bence bu arada streten kaynaklı meslek hastalığı olan sigaralar da peş peşe yakılıyor. Hastalar bitmiyor ama sigaralar teker teker bitiyor. Ya nöbete gelirken aldığım sigara paketine daha az koyuyorlar ya da ben nöbetlerde sigara içmiyorum, âdeta yiyorum. Aklıma gelirse bunu bakkalla konuşmalıyım. Saat gece 03.00 oldu, sigaram da bitti. Hastalar azalmaya başladığına göre uyumak haram ama en azından kafamı biraz deske koyup hafif dinlensem iyi olacak. Kafamı deske koyuyorum ve galiba hafif içim geçmiş olmalı ki ak sakallı bir dede görüyorum. Belki de içim geçmedi diyorum sonra. Ak sakallı dedeler acil servislerde çok görülen hasta profilleri çünkü. Neyse, nasıl olsa biraz sonra deyip çok da takılmıyorum. Dede yanıma yaklaşıyor. Galiba bu sefer çile bitti, diyorum. Dede ke-sin yılbaşı biletinin bana çıkacağını söyleyecek diye içimden geçiriyorum. Çeyrek bilet aldım ama 60 milyonun çeyreği bile yeter de artar diyorum. Ak sakallı dede yaklaşıncı aslında yaşının çok da ileri olmadığını anlıyorum. Ya ben bu dedeyi bir yerden çıkaracağım diyorum ama sakal biraz fazla gibi duruyor.

“Genç!” diye bana sesleniyor dede.

- İyi bir acil uzmanı olmak için daha çok çalışmalı, daha çok iç sesini dinlemelisin, diyor.
- Dur dur, ben seni tanıyorum. Çıkar bakalım o sakallarımı, diyorum.
- Anladın demek, seni köftehor, diyerek sakallarını çıkarıyor.

Ama bu ak sakallı dede değil. Bu Başar Cander. Eğer bu rüyaysa gerçekten çok saçma. Herkesin rüyasına sayısal numaralarını söyleyen ak sakallı dede girer. Benim rüyalarım ak sakallı Başar Cander giriyor. Eğer rüya değilse durum daha fena çünkü delirme sınırında dolaşan ruh hâlim galiba artık sınırı aştı ve delirdim. Artık özgürüm. Tam bunları düşünürken acı bir siren sesi duyuyorum ve irkiliyorum. Gözümü açıyorum ki hemşire hanım, “Resüsitasyona hasta geldi doktor bey.” diyor. Rüyanın etkisiyle benim daha iyi bir doktor olmam lazım deyip rese doğru koşuyorum. Büyük ihtimalle hemşire hanım arkamdan ne saçmıyor bu doktor diyor. Başar Hoca’dan daha iyi bilecek değil ya sonuçta. Koskoca profesör. Peh! Hastaya müdahale ediyorum ve hasta dönüyor. Koroner yoğun bakıma hastayı yatırıyorum ve güvenlikten aldığım keyif sigarasını yakarak yeni yeni aydınlanmaya başlayan havaya doğru dumanını üflüyorum. Nöbet bitsin, bir psikiyatri polikliniğine uğrayıp eve öyle gideceğim, diye düşünüyorum. Sigaramdan son bir fırt daha çekiyorum ve ak sakallı Başar Hoca haklı diye düşünüyorum. İyi bir doktor olmalıyım diyerek acil servise geri dönüyorum.

SON GÜN

Aşık Ahmet SAĞLAM

Sesi, insanın sesinde ılık ve taze bir iz bırakarak beni takip et, der gibiydi; huzurunun bozulmasını istemeyen, sakin ve suskun kelimelerin arasından geldiğini hafifçe hissettiren “Efendim!” deyişiyle. Herhâlde bundandır ki dinleyenin içine tesir eden o ılık esinti, masanın karşısında oturan genç adamın içine de değmiş olacak ki, soruya soruyla cevap verdiğinin henüz farkında değildi.

- Gerçekten mi?
- ...
- Özür dilerim... Peki, neden şimdi?
- O kadar uzun zaman... Bazı şeyler... Ya da...
- Anlıyorum... Başlayalım mı?
- Başlayalım, başlayalım da... Hâlâ bitmeyen bir yaşam hikâyesinin neresinden? Başı neresi, sonu nerededir; hiç bilmiyorum. Siz bile gelmiş bana sorular soruyorsunuz. Oysa şuradan sokağa çık ve birisine sor neler söyleyecek. Konusu olmadıkları bir hikâyenin sahibidir çoğu. Bilmem neden!
- Ve ben de bu yüzden size geldim. Direkt birinci ağızdan -asıl kahramandan yani- dinlemeyi ve bunun yayımlanmasında noksan olmamasını istediğimden sizinleyim.
- Anlıyorum. Eyvallah Raci. Bunun benim için önemini...
- Biliyorum, biliyorum.

Birkaç dakika gözlerini sol tarafa kaydırarak hafızasını taze-ler gibi görünüyorken Raci, sabırla karşısında durgun ve bir o kadar da solgun duran Seyit Bey’in başlayacağı zamanı gözlerini takip ederek anlamaya çalışıyordu. Duruşunda sezilen öyle bir

mistik hava vardı ki, geleceği anlatır gibi bir hâl değil de neydi bu? Ses kaydını elinde tutan bu genç ve biraz da toy delikanlının masaya oturduğu andan, gözlerini karşısındaki bu esrarengiz adama bıraktığı dakikadan beri, bir türlü anlayıp da yön veremediği hisleriyle, bir o yana bir bu yana savrulmasının başka bir izaha ihtiyacı var mıydı? Her an biraz daha anlamaya çalışıyor, çalıştıkça karışıyor; karıştıkça farkına varamıyordu kaybolduğunun. Her ne kadar fark etmese de katran karası odaya önce ince bir çizgi gibi düşen ışıkcıkların, sonra bir başka ince çizgi daha ve giderek artan ince çizgiler, derken karanlık tamamen kalkana kadar ne olduğunu bilemeyen ancak gözleriyle yakalayabildiği ufak şeylerden anlam çıkarmaya çalışan ve son ana dek bekleme-ye mahkûm olan kimse gibi; aydınlığa kavuşturacak olan tazecik umutların içine serpiştirilen güneş tohumlarını -tıpkı ateş böcekleri gibi- anlayamasa da, his denilen şeyin hakkını, içinde durup duran başka bir gözle veriyordu.

Tüm bu düşünceler arasında oluşan havayı sezmiş olan Seyit Bey, Isparta'nın şehre bakan bu şık restoranının pencere kenarından, şehrin üzerine doğan güneşin yarattığı yenilenme hissini içine alırken dalıp giden gözlerini oralardan kopararak kendisini hazır hissettiğini belli ediyor, ağır ve emin kelimelerle yaşadığı olayı anlatmaya başlıyordu:

“İlk defa böyle bir yere gidiyordum ve derin bir heyecan içindeydim. Diğer stajyer arkadaşım da benim kadar heyecanlı mıydı bilmiyorum. Geceyi, neredeyse 23.00'e vardırıştık ki heyecanın kapısına dayanmış bekliyorduk. O heyecana engel duran devasa bir kapı! Kapının aheste aheste sürünerek açılmasını seyrediyordum. Çevreyi büyük bir dikkatle inceliyor, geldiğimiz bu yerin önemini kavramaya çabalıyordum. Kapı o kadar yavaş açılıyordu ki, aracın içindeki herkes alışılmış durum bakışları atıyordu birbirlerine. Kapının pervasızca salınarak açılmasına inat, ambulansın geçeceği boşluğu elde edince hızla büyük bahçenin

içine girmiş buluverdik kendimizi. Sola devam eden yolu takip edince birkaç yüz metre ilerde tam önümüzde bulunan kapıyı açmış ve aynı tip elbiseleri giymiş üç beş kişinin bizi beklediğini gördük. İşte burada bulunan kapının üzerindeki yazıyı okumuştum ve geldiğimiz yerin farklılığına tam olarak o zaman, yani ilk kelimeyi okuyunca vardım diyebilirim. Kırmızı tabelaya beyaz yazılarla yazılmış olan ‘Mahkûm Kabul’ yazısıydı beş on saniye kilitli kaldığım.”

Seyit burada biraz durunca Raci’nin artan şüpheleri haddine ulaşmıştı. Sesinin tonundan anladığı kadarıyla sıkılmış gibiydi. Ama hayır! Henüz başlamamıştı bile. Konuşmanın devamını getirebilecek bir şeyler yapmalıydı. Ama bunu yaparken de oluşan bu havayı korumanın gerekliliğini düşünüyor ve bunu kendine bir sorumluluk olarak alıyordu. Yavaşça uzandı önüne ve her masaya rutin olarak konulmuş hazır su paketlerinden bir tanesini kırarak, yine aynı şekilde arkasına yaslandı. Şimdi kendisine dikilen gözlere, gözleriyle işaret ederek “Açayım mı?” der gibi bir işaret yaptıysa da, karşılık olarak sadece iki yana hafifçe sallanıp geçiveren bir baş görmekten başka bir işe yaramamıştı bu çabası. Seyit Bey’in ağzından çıkan kelimelerin; sanki kıyısına köşesine, herhangi bir yerine yapışarak, derin kuyulardan geliyormuş gibi yankılı ve incecik çizgi ışıkçıklarına eş değer ok gibi bedeninden geçtikçe, genç adamın bakışları gittikçe daha da derinleşiyor, sadelik denilen duruluk yolu artıyordu anlaşılan. Raci’nin şimdi de yüzündeki bu durgunluk Seyit’in aynısı değil miydi? Fark edemedi. Neden sonra Seyit’in konuşmaya başlaması Raci’ye bu hisleri kendisini fazlalık hissettirdi. Bunu da anlayamadı.

Sesinde yaşayan o ayrı dünya, tüm bir yaşam kaynağı gibi Allah’ın lütfuydu belli ki. Her nedense Seyit’in ses tonu, kelimelerle yaşadığı o sevişme, o bütünlük, ayrı bir ışık doğuruyordu da karşısında kim olursa olsun etkileniveriyordu işte. Kısa süren bu sessizliğin ardından yaşı 67’yi bulmuş olan Koca Seyit devam etti:

“İçeride hastalanabilmek için kendine her türlü kötülüğü yapmaya hazır insanlarla karşılaşmıştık. Hem üzüldüm hem de sinir olmaktan kendimi alamıyordum. Yani orada olmalarına üzüldüyordum ama bizi böyle gereksiz şeyler için uğraştırmalarına sinir oluyordum. İçlerinden sadece biri gerçek hasta idi. Geriye kalan beş kişinin ne için geldiklerini aralarında tartışan memurlardan duyduğum kadarıyla biliyordum. İğne vurdurmak için gelmiş bu beş kişi. Kış ayı olunca en ufak burun akmasına iğne isteyen insanlarla doluymuş. Çok şaşırmıştım. Oysa diğeri, kanlar içinde yarık ve çiziklerle dolu vücudu ile diğerlerinin yanında ayakta bekliyordu. İçim içimi parçaladı âdeta o manzara karşısında. Ertesi gün çıkarılacağı mahkemeye gitmemek için -daha önceki kesiklerden dolayı neredeyse vücudunda dikiş atılmamış bir bölgesi kalmamış bu adamın- rastgele kesikten daha çok bilinçli olarak sanki aynı düzen içinde yapılmaya özen gösterilerek atılmış olan derin jilet kesikleri vardı. Öğrendiğim kadarıyla tıraş bıçağından söktüğü jiletlerle, sağ kolun dirsek bölgesinin alt kısmının tamamına yakınında, yarım santimden derin kesikler mevcuttu. Ensesinde bir taraftan diğer tarafa uzanan kimisi derin 4-5 kesik ve asıl karın bölgesine sağdan sola otoban gibi açtığı derin kesiklerle kendisini doğradığı görülebiliyordu. Her halükârda sevk edilip dikiş atılması gerekecekti. İsteddiği olmuştu ama bilmediği şeyse dikişlerinin kısa bir sürede tamamlanıp geri gönderilebileceğiydi. Yani mahkemeye çıkabilirdi!”

Raci'nin hayret dolu bakışları Seyit'in duraklamasını sağladığında, gözleri dolmuş olan bu adamı da şaşırtmaya yetti. Evet, canlı tasvirlerle ve olayın akışına kendisini kaptıran Raci, hikâyeyi içinde yaşarken, bir anlık yakaladığı bu duraksamada ister istemez ağzından boşanan “O muydu?” sorusu küçük çaplı depremlere yol açmaya yetmişti. Şimdi her iki tarafta sarsılıyor; her iki kişi de uzun uzun “ah, ah” çekerken içten, biri kızaran kulaklarını kapatmaya çalışarak kendini tutamadığına yanıyor,

diğeri soğuk hava kütesine dönen yüzünü yere doğru eğerek vereceği cevapların ağırlığını hissediyordu.

İşte, Seyit Bey'in gözlerinde akan yaşların o günkü gibi bugün de aktığı aşıkardı artık. Anlaşılan hayatını değiştiren, bu kuşbaşına dönen adam, meslek hayatını başlamadan bitirmişti. Haklı mıydı bu ani kararında? Karşısında yarı ölü yarı canlı duran saç sakalına karışmış bu adamın babası olduğunu kim bilebilirdi Seyit'ten başka? Hayır, o da bilemezdi. Çünkü yıllar önce girdiği bu cezaevi, Seyit'i daha bir yaşındayken terk edişinin adıydı. Raci bunu bilmemeliydi. Ama asıl bu söylentilerin doğruluğu için gelmemiş miydi o da buraya? Onun ağırlığını hissetmiyor muydu şu an? İlk andaki kararlılığını koruyamadığına üzülmüyordu şimdi Seyit. Uzun süren, bir anlamda da duygusallığın tam ifadesini yansıtan bu sessizliği, Raci'nin tüm cesaretini toplayarak masaya oturduğu zaman sorduğu o ilk sorusu bozuyordu yine: "Gerçek mi diyorum?" Ama yine cevap değişmemişti. Ümidi, şevki, heyecanı kırılan genç adamın, artık kalmasını sağlayacak bir sebebi de kalmamıştı. Gidecekti ama içinde, varlığını bilmediği o karanlığa sapan soruların cevabını almalı, geliş amacını yerine getirmeliydi. Neden sonra Seyit toparlanmıştı da kendisine ve karşısındaki bu kibar insana verdiği sözü hatırlayıp dudaklarından dökülen kelimelerin mahiyetindeki ışıkçıkları saçmaya devam etti:

"O kadar uzun zaman, bazı şeyleri anlatmadıkça daha da büyüyor gerçekten. Evet, çocukluğumla birlikte kaybettığım babam oradaydı. Karşımda, kanlı canlı duruyordu. Ama onu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Onu nasıl tanıdım diyecek olursanız da, soyadım onundu, gözlerimdeki bakış onundu. Yüz hatlarına dikkat ettim; elmacık kemiklerim, kulaklarım, hepten onundu. Direkt kan bağıyla geçen o izleri çok iyi biliyorum. Babasının ismini bana koymas ve onun anne ve babasının ismini biliyor olmam kâfi değil midir? Hasta bilgi formu doldururken kimlik bilgileri

önümdeydi hem. İşte o an her şey bıçak gibi keskindi; bu adamın bedenini yaranlar kadar... Bense onu belki görebilme, belki sorabilme ümidi içindeydim, o kadar. Annemin yeniden evlenmesi ve gerçek baba olarak üvey olanı tanımak, sonrasında gerçeği öğrenmek, aileden gizli buralara gelmeye çalışmak, ama ulaşamamak... Ama kader işte... Okuduğum üniversitedeki bölümün 112 servislerinde sağladığı stajyerlik sebebiyle aradığımı bulmaktı kader! İşte gördüğün gibi bu bilindik bir resim. Farklı olabilecek bir yanı yok.”

Konuşmanın seyri artık o buğulu atmosferden çıkmıştı biraz da olsa. Bunun rahatlığıyla belki de “O gün müydü son?” sorusunu soruvermişti Raci. Bir baş onayı gelmişti. Raci’nin içinde belirmeye başlayan aydınlıklar sayesinde, karşısındaki adamlar daha çok bütünleşiyor, daha çok yakınlaşıyordu. Cümlelerini, sesinin tonunu, oturuşunu ona benzetiyordu; bilmeden de olsa. Seyit de bilinçaltında bu rahatlamayı net bir şekilde hissediyor ve yabancılik hissini çekmiyordu artık. Neden sonra konuyu, cezaevinin mahkûm kabul bürosuna girişte X-Ray cihazının hemen önünde olan başka bir manzaraya çekti ve “Küçük isyan diye tabir ettiğiniz olay tam olarak bu bölgede mi gerçekleşti?” dedi. “Kimisi mahkûmların saldırdığını, kimisi sizi rehin aldıklarını, kimileri de ambulansla kaçma girişiminde bulunduklarını anlattıkları hâlde geriye dönük hiçbir şeyi net olarak söylememişsiniz. O hâlde şimdi başlayalım mı o anları yaşamaya?” Seyit, “Başlayalım.” dedikten sonra olanları anlatmaya başlamıştı:

“İlk muayeneyi kesikler içinde dimdik ayakta duran bu adama yaptık. Biz gelmeden ilk müdahalesi kurumun nöbetçi sağlık memuru tarafından yapılmış. Paramediğin yanına getirilen mahkûmun kesikleri göz ucuyla incelerken cezaevinin kurum defterine ‘Devlet hastanesi acil polikliniğine sevki uygundur.’ yazısını yazmaya başlamıştı. Her şey buradan sonra oldu. Yanımızda yedi görevli infaz ve koruma memuru vardı. Hareket

etmekte zorlanan bu adam, hiç beklenmedik bir atıklıkla bir hamle yaptı. Ağzından çıkardığı jileti en yakınında duran beni yakalayarak boynuma dayadı. Oysa iki tarafında iki görevli duruyordu. Ağrılarından, sızlanır gibi yaptığından galiba, boşluğu hissedince kaptı beni. O sırada mahkûm bekleme odasından başka bir mahkûm çıkarılıyordu ki, kapı yarı açıktı. Bunu gören diğer mahkûmlar da birden çıkıverdi. Gardiyanlar bir tarafta, mahkûmlar ve biz diğer tarafta ellerinde rehin kalakaldık. Dışarıya çıkmalarına sadece demir bir kapı kalmıştı. Kapının kilitli olması belki de bir şanstı. Bulunduğumuz yeri gören uzun koridorun diğer ucundaki memur hemen koşarak kaçtı. Sonra anladım ki jandarma dışarıyı tutmuş. Bunu herkes görmüştü ve mahkûmlar da hemen anahtarları istedi. Uzun süren tehditler ve bağışmalar sonucunda kurum müdürü buraya geldi. Geri dönüşün olmayacağını söyleyerek elini boğazımda gezindiren bu adam -babam desem mi bilemiyorum- çıkmak istediklerini ve ambulansı alarak gideceklerini söyledi. O an anladım çaresizliği. Ne geri dönüş vardı ne de ileri gidilecek bir an. Müdür istenilenin yapılmasını istedi. Bir gardiyan dışarıya açılan kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz bizi bekleyen manzara bambaşka olmuştu. Üstüm başım kan olmuşken dışarıya yüzümüzü döner dönmez, ambulansın yerinde bahçeyi dolduran silahlı jandarma ve komutanları görünce donduk kaldık. Her yer asker kaynıyordu. Herkes başka şeylerin şaşkınlığı içindeyken ben bayılmak üzereydim diyebilirim. O anda kendimi yere bırakınca bir el silah sesi duydum. Kanı o gün değil, ta ezelden içime dolan bu adam, bacağından vurulmuş ve jileti elinden düşürmüştü.

“Bilir misin Raci, hücreye giren bir bakteri nasıl yok edilir? İşte öyle her taraftan doluverdiler o küçük kapıdan. Sonuçta kurtulduk; o adamlar da paldır küldür içeri götürüldüler. Sonrasında biz dışarı çıktık, kapılar tekrar kilitlendi. Tüm o devasa kalabalık içerideydi şimdi. Dışarıya gelen bir memur isimlerimi-

zi aldıktan sonra ‘Siz gidin.’ emrivakisi üzerine, en dış kapıda bekleyen ambulansa binip oradan ayrıldık. Evet, o gündü son. Bu olayı kimseye anlatmadım ama duyanı çok oldu ve sorular sordular, bense hep susmayı tercih ettim. Aradan geçen kırk yedi yılda, benim için önemi hiç kalmayan bir olay oldu. O kadar... Sonraları ifadelerimizi aldılar. Tabii olduğu gibi anlattım her şeyi. Firara teşebbüsten yargılandılar. Uzunca da ceza alıp başka cezaevine sevk olmuşlar. Anlatılana göre kavgada yaralanan memurlar ve mahkûmlar olmuş. Benim nefesim buraya kadar yetti kardeş Raci!”

“Teşekkür ederim Seyit Bey. Dergimizde yayımlamaya izin verdiğiniz için de ayrıca teşekkür ediyorum. Tekrar geleceğim inşallah. Hoşça kalın!”

Seyit Bey kalıp bir kahve daha içeceğini söyleyerek manzara bıraktı kendini. Raci ise kapıdan çıkmadan son bir bakışla bu yaşlı adama bakıyor, içinden neleri bırakıp yerine neleri aldığını daha derinden anlamaya başlıyordu. Isparta, “Bir Seyit Bey Hikâyesi” olarak kalacaktı aklında ve hiç hesap edemediği bir aydınlığın hazzını yaşayarak ayrılıyordu işte bu yalnız ruhuyla.

BUZ DAĞI

Hande BABA

112’yi aradığımız gece, memleketimize gelişimizin on sekizinci günüydü. Geldiğimiz gün öğrenmiştik annemin bel ağrısından duramadığını. Gerçi daha öncesinde yaptığımız telefon konuşmalarında belinin ağrıdığını söylemişti ancak çok şiddetli olduğunu, hiçbir yaşamsal faaliyetini doğru düzgün yerine getiremediğini anlatmamıştı. Normalde her yıl memlekete haziran sonunda giderdik. Kardeşim öğretmen, ben emekliyim ancak emekli olduktan sonra kardeşimin bebeğine bakmaya başladığım için ikimizin de tatilleri ister istemez okul tatillerine paralel. Ancak kardeşimin bu yıl başka bir kente tayini çıktığından ev toplamak, taşımak, yerleştirmek derken, memlekete gidişimiz en az bir buçuk ay gecikmiş, ağustos başını bulmuştu.

Annem biz gitmeden önce bel ağrısının böbreklerinden kaynaklandığını düşünerek yaşadığı ilçenin devlet hastanesinin üroloji polikliniğine görünmüştü. Ürolog bir şey bulamayınca ortopediye sevk etmiş, ortopedist de bir şey bulamayınca beyin sinir cerrahisine görünmesini önermiş, fakat bizim memleketin devlet hastanesinde beyin sinir cerrahisi birimi olmadığından gidememişti. En yakın tam teşekküllü hastane, ilçemize araçla kırk beş dakika mesafedeki komşu ilçelerimizden birindeydi. En yakın il ise araçla yaklaşık bir buçuk saat sürüyordu. Aslında annem becerikli, yol iz bilen, tek başına istediği yere gidebilen bir kadındır. Ama ağırları nedeniyle yola çıkmayı göze alamamış, beyin sinir cerrahisine gidişini bizim gelişimize ertelemiş. Tüm bunları gittiğimiz gün kâh kızarak kâh “Neden telefonda anlatmadın, birimizden birimiz çıkıp gelirdik.” diye söylenerek öğrendik. Henüz üç buçuk yaşında olan oğluyla kardeşimin bir kentten başka

bir kente yalnız ev taşımasının çok zor olacağını, telefonda durumunu tüm netliğiyle anlatsa yanına mecburen benim gideceğimi, o zaman da torununun perişan olacağını, ona kıyamadığından sustuğunu ardı ardına sıralamıştı. Haklıydı ama sıkıntısını tüm çıplaklığıyla dillendirmiş olsa elbet bir çözüm yolu bulur, yanına birimizden birimiz daha önce giderdik.

Durumu öğrenir öğrenmez hemen komşu ilçedeki devlet hastanesine randevu almak üzere telefon açtık. Ancak beyin sinir cerrahisinden en erken on beş gün sonraya randevu alabildik. Annemi o hâlde on beş gün bekletmemiz mümkün değildi. Kadıncağыз tualete gitmemek için neredeyse su bile içmez olmuştu. Hemen eşi dostu aradık. Yakın bir arkadaşım, ildeki özel hastanelerden birinde çalışan bir beyin sinir cerrahını çok met-hetti. Zaten kendisi bu alanda uzun bir tedavi süreci geçirdiği için neredeyse civarımızdaki tüm beyin sinir uzmanlarını biliyordu. Hastanenin numarasını bulup hemen ertesi güne o doktordan randevu aldık. Durumu izah edip bir buçuk saatlik yoldan geldiğimizi söyleyince hastanedeki görevli, sağ olsun, aynı güne MR randevusu da verdi.

Ertesi sabah erkenden randevu aldığımız doktoru öneren arkadaşım-la birlikte annemi alarak yola çıktık. Doktor gerekli muayeneyi yaptıktan sonra MR istedi. Zaten MR randevumuz da olduğu için sorun olmadı. Her şey bir saat içinde olup bitti. Doktorumuz MR sonucuna bakar bakmaz omurlardan birinin ortadan diklemesine kırılmış olduğunu söyleyince şaşırıp kaldık. Zaten muayene aşamasında da annemin düşüp düşmediğini, ters bir hareket yapıp yapmadığını sorgulamıştı. Böyle bir şey yoktu. “Durduk yerde omur kırılır mı?” diye sorduğumda doktor, “Belli bir yaştan sonra nadir de olsa kadınlarda kemik erimesine bağlı olarak bu gibi durumlar görülebiliyor.” diye yanıt vermişti.

Sonraki on dört günü doktorumuzun söylediği her şeyi harfiyen yerine getirerek geçirdik. Annem boynundan kuyruk soku-

muna kadar inen çelik korsenin içinde yaşıyor, tuvalete gitmek dışında yataktan çıkmıyordu. Güçlü ağrı kesiciler kullandığımız hâlde yatağın içinde sağından soluna dönerken bile ağrı çekiyor, dönmemeye, hatta kımıldamamaya çalışıyordu. On beşinci gün, komşu ilçedeki tam teşekküllü hastanenin beyin sinir cerrahisinden aldığımız randevunun günüydü. Annemi ikinci bir doktora gösterme kararı aldığımız için o randevuyu iptal etmemiştik. Yine sabah erkenden kalkıp annemi teyzemin oğluyla birlikte götürdük. Oradaki beyin sinir cerrahı da ilk gittiğimiz doktorun söylediklerini teyit etti. Aşağı yukarı önerdikleri tedavi şekli aynıydı. “Ameliyat etmeyi öneren olursa sakın kalkışmayın, tüm omurgayı paralel platin içine almak gerekir, sonraki yaşamı çok zorlaşır. Ağrılara dayanır, bu sürece katlanır, sabırlı davranırsa kırık omur kendi kendine kaynayacak.” diye de eklemişti. Annemin bel ve kuyruk sokumu bölgesinde, beş farklı yerde sivilce kümeleri oluşmuştu. Biz bu durumu çelik korsenin içinde yaşadığına ve ağustos sıcağına bağlayarak çok dikkate almamıştık. Ancak doktorumuz mutlaka cildiyeye görünmemizi söyleyince, hemen aynı gün altmış beş yaş üstü önceliğinden de yararlanarak aynı hastanedeki cildiye uzmanına çıktık. Doktor hanım, anneme zona teşhisi koydu.

Hastaneden dönüşümüzle birlikte doktorun önerdiği zona tedavisini de harfiyen uygulamaya başladık. Günde üç kez korseyi çıkarıp kullanmamız gereken merhemleri sürerken annem ağrıya dayanamıyor, koskoca kadın hüngür hüngür ağlıyordu. Ne yazık ki doktorların söylediklerini yapmaktan başka elimizden bir şey gelmiyor, ağrısını bir türlü dindiremiyorduk. On sekizinci günün gecesi, annem salonda ona yaptığımız yatakta yatıyor, biz de kardeşimle birlikte salon balkonunda oturuyorduk. Hava çok sıcak ve nemliydi, uyumak mümkün değildi. Kadıncağız verdiğimiz ilaçların etkisiyle olsa gerek uyuyor, ara ara da uykuda sayıklıyordu. Birdenbire garip sesler çıkarmaya başlamasıyla yanına

koştuk. Önce gözleri kapalıydı. Uyuyor mu, uyumuyor mu anlayamadık. Sonra gözlerini açtı, konuşmak istiyor ama konuşmıyordu. Günlerdir annemin birçok hâline tanık olmuştuk ancak bu başkaydı. Çok derin nefes alıyordu, daha doğrusu nefes alamıyordu. Hemen tansiyonunu ölçtük. Tansiyonu normal çıkınca baştaki endişemiz yatıştır gibi oldu. Ama nefes alma çabası daha gürültülü bir hâl alıp boğulurmuşçasına sesler çıkarmaya başlayınca korktuk, hatta panikledik. Açıkçası bir ara “ölüyor galiba” diye de düşündüm. Sonra zorlukla konuştu: “Beni balkona çıkarın. Nefes alamıyorum.” Balkona çıkardık ama hiçbir şey değişmedi. Çaresiz kalmıştık. Kardeşimle “Teyzemleri arayalım.” gibi bir şeyler konuştuk. O arada ağzımdan “Ambulans!” sözcüğü çıktı. Çıkar çıkmaz da kardeşim telefonu alıp 112’yi çevirdi. Çok kısa bir süre sonra ambulans kapımızdaydı. İki görevli hızlıca eve girip annemi kontrol ettiler. Görevlilerden biri kısa bir muayeneden sonra “Galiba kanla ilgili bir sorun var, hemen götürmemiz gerekli.” dedi.

Kardeşim yatak odasında uyuyan üç buçuk yaşındaki oğlunu yalnız bırakamayacağı için mecburen evde kalmalıydı. Ben gitmek üzere hareketlendim ancak elim ayağım tutmuyor, yanıma ne almam gerektiğini dahi bilemiyordum. Görevliler annemi sedyeye yerleştirirken bana “Yanınıza ayakkabı ya da terlik alın, durumu normale dönerse dönüşte kendiniz getireceksiniz, o zaman giymesi gerekir.” dedi. Hemen bir çift terlik buldum, o arada kardeşim gecelik ve iç çamaşırı getirmişti. Ayakkabılarımı giyerken onlar çoktan annemi ambulansa bindirmiş, oksijen vermeye başlamışlardı bile. Yanına binmek isteyince bayan görevli bana “Yasak! Ambulansa hasta dışında kimseyi alamayız. Biz teyzeyi götüreceğiz. Siz hastanenin acil servisine gelin.” dedi. Tam “Gecenin bu saatinde nereden araç bulayım, hastaneye nasıl geleyim?” diyerek itiraz edecektim ki, diğer görevli “Teyze yaşlı, yalnız kalmasın, refakatçi gerekecek gibi görünüyor.” deyince

bayan görevli onu başıyla onaylayıp bana “Şoförün yanına geçin.” dedi. Koşarak ön kapıya gittim. Kapıyı kapamamla hareket etmeleri bir oldu.

Bizim ilçenin devlet hastanesine çok kısa sürede vardık. Anemi indirip acile almaları ve uzman doktorun müdahalesi o kadar çabuk olmuştu ki, henüz üzerimden şaşkınlığımı atamamış, doğru soruları bulup soracak hâle gelememiştim bile. Serum takılmış, tansiyonu, ateşi, nabızı ölçülmüştü. Başka da epeyce bir şeyler yaptılar ama o arada yatağın etrafına perde çekip benden perdenin dışında beklememi istedikleri için ne yaptıklarını göremiyordum. Annemin yanına sürekli birileri girip çıkıyordu. O arada ambulansa bizimle gelen görevlinin, doktora annem hakkında tespit ettiği ön bulguları saydığını duydum. Tıbbi terimler kullandıkları için konuştuklarını tam olarak kavrayamasam da kan üzerinde durduklarını anlamıştım. Kısa bir süre sonra doktor yanıma gelip “Teyzenin her şeyi normal, neden nefes almakta zorlandığını şu an söyleyemiyorum. Kan tahlili sonucu gelince tekrar bilgi vereceğim.” dedi. Yaklaşık kırk beş dakika, belki de yarım saat sonra doktor hızlı adımlarla yanıma geldi ve çabuk çabuk konuşmaya başladı. Sakin davranmaya çalışsa da telaşlandığını, endişeli olduğunu saklayamıyordu. Adam o kadar gerçek, bakışları o kadar samimiydi ki o an söyleyeceği her şeye inanıp istediği her şeyi yapabiliyordum. “Teyzeyi ambulansla ildeki tıp fakültesine gönderiyorum.” dedikten sonra kısa bir duraklama geçirip “Bugün herhangi bir yerini kesti mi, hiç kan kaybetti mi?” diye sordu. Yanıtımın “Hayır” olması üzerine “Şu an vücudunda kan yok denecek kadar az, hayati tehlikesi var, iç kanama olabilir.” şeklinde açıklama yaptı. Bu arada dört ya da beş kişilik ekip annemin olduğu bölmeye girmişti. Başta ne olduğunu, onların ne yaptığını anlama çabasına girsem de içinde bulunduğum durumdan çabucak kurtulup ambulans görevlilerine talimat vermekte olan doktorun yanına bir çırpıda varmış, “Ambulansa beni alma-

ları yasakmış, sabaha kadar kente giden araç bulamam. Annem yalnız mı kalacak? Ben ne yapacağım?” diye sorarken aslında soru sormuyor, adama yalvarıyordum. “Tamam, merak etmeyin, ben konuşurum, sizi de götürürler.” deyince derin bir nefes almıştım.

Bir buçuk saatlik yolu tam kırk dakikada aldık. Ambulans, tıp fakültesinin acil servisinin önüne park ettiği an beyaz önlüklü yedi sekiz kişi bizi karşıladı. Kim doktor, kim hemşire anlamam mümkün değildi. İlk müdahaleyi ambulansın içinde yapmış, kan vermeye başlamışlardı bile. Sadece filmlerde olabileceğine inandığım bir sahneyi canlı izliyor ama sadece izliyordum. Hiçbir şekilde beni filmin içine almıyor, annemden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Nereye gittiğimizi bilmeksizin sedyeyi takip ederken binbir şey düşünüyor ancak hiçbir yere varamıyordum. Onları engellerim, yapacakları herhangi bir şeyi geciktiririm korkusuyla soru sormayı, konuşmayı, aklımın ucuna bile getirmiyordum. Yoğun bakım kapısının açılıp annemin sedyesinin içeri sokulmasıyla içlerinden birinin bana “Burada bekleyeceksiniz, içeri giremezsiniz ama uzaklaşmayın da, her an sizi çağırmanız gerekebilir.” demesiyle kapının kapanıp annemin gözden kaybolması bir oldu. Orada öylece kalakalmıştım.

Evet, o gece memleketimize gidişimizin on sekizinci günüydü ve ben sonrasını o kadar uzun yaşadım ki sayamadım. Dakikalar gün gibi, günler ay gibi geçip gitti. Defalarca hasta yakını olarak çağrıldım. Sordukları soruları yanıtladım. İstediklerini temin edip getirdim ama bir türlü sözcükleri bir araya getirip “Annemin neyi var?” diye soramadım. Fırsat bulamadığımdan ya da doktorların yanıtlamayacağından çekindiğim için değil, duyacaklarımdan korktuğum için sormadım, soramadım. Sadece bekledim kapının önünde. Yemeden, içmeden, uyumadan öylece günlerce... Kardeşim sürekli telefon açıyor, haklı olarak bilgi almak istiyordu, çok endişeliydi ve ben ona doğru düzgün bir şey

söyleyemiyor, sözcükleri ağzımın içinde eveleyip geveliyor, sadece onu yanıma gelmemesi için ikna etmeye çalışıyordum. Eğer gelirse mecburen yeğenimi de yanında getirmek zorundaydı, çocuk orada perişan olurdu, dolayısıyla gelmemeli, evde kalmalıydı. Her şey o kadar belirsizdi ki aradan geçen günleri sayamadığım gibi daha kaç gün orada kalacağımız hakkında da en ufak bir bilgim yoktu. Zor da olsa kardeşimi, yeğenimi kullanarak ikna ediyor, evde kalmasını sağlıyordum ama ne zamana kadar ikna edeceğimi, hangi telefon konuşmamızdan sonra beni dinlemeyip yola çıkacağını bilemiyor, telefonda adını gördüğüm her sefer, bir öncekinden daha fazla irkilerek açıyordum telefonu.

Ağustos sıcaklığı etkisini çoktan yitirmiş, bir buz dağının kenarına ilişir gibi yerleşmiştim acil servisin bekleme koltuklarına. Buz dağının kenarına ilişmiştim ilişmesine de yoğun bakım yazan kapının ardı buz dağının görünmeyen, suyun altında kalan kısmıydı. Dağın zirvesi ne kadar yüksek olursa olsun, tırmanması ne kadar zor olursa olsun benim asıl merak ettiğim dağın ne kadar derine indiği, suyun altında neler olup bittiği idi. Üşüyordum, tir tir titriyordum içim.

Doktorlar her nöbet değişiminde ve fırsat buldukları her boşlukta beni çağırıyor, yaptıkları tetkikleri bildiriyor, gelen sonuçlarla ilgili bilgi veriyorlardı ama bir türlü teşhis koyamıyor, annemin neyi olduğunu söyleyemiyorlardı. Tüm organlarına, vücudundaki her şeye bakmış, hiçbir yerde iç kanamaya rastlamamışlardı. Sonunda bir doktor yanıma gelip “Annenizi hematoloji kliniğine yatırıyoruz. Servisin doktorları yarın size detaylı bilgi verecekler.” dediğinde önce duraklamış sonra “O servis hangi hastalara bakıyor, durumu çok mu ağır, ölecek mi?” diye sormuştum. “Durumu ağır ama iyileşmesi imkânsız değil.” demişti otuzlu yaşlarındaki doktor. Sözlerinden çok gözlerinde yakaladığım umut pırıltıları rahatlatmıştı beni. Kardeşimi arayıp acil servisten hematoloji kliniğine aktarıldığımızı söylerken gün doğmak üze-

reydi. Ben o bekleme koltuklarında haftalar geçirdim sanıyordum ancak o telefon konuşmasında ambulans çağırışımızın üstünden sadece üç gün, üç gece geçtiğini kardeşimden öğrenmiş, hayret etmiş ve inanmamıştım. Ertesi gün hematoloji kliniğindeki uzman doktor ve hoca, anneme multiple myeloma+plazma temelli lösemi teşhisi konduğunu söyleyip bu hastalıklar ve uygulanacak tedavi üzerine detaylı bilgi vermişlerdi.

Şimdi düşünüyorum da buz dağının kenarına iliştiğim günden bu yana altı ay geçti. Annem henüz tam olarak iyileşmedi ama ilk dört aya göre çok daha iyi. Tedaviye olumlu yanıt veriyor, her geçen gün daha iyiye gidiyor. Eğer o gece ambulans biraz geç gelseydi, içindeki görevliler yeterli donanıma sahip olmasaydı, acil servisteki doktorlar gereken önemi göstermeseydi; annem bugün hayatta olmayacaktı. Ve artık ben buz dağlarını seviyorum; çünkü biliyorum ki insan bir buz dağının kenarına ilişip beklerken ne kadar üşürse üşüsün bir mezar taşının kenarına iliştiğinde üşüdüğü kadar üşüemez.

